

CONSTANTIN NEAGU

SE RIDICĂ CEATA

EDITURA TINERETULUI

CONSTANTIN NEAGU

**SE
RIDICĂ
CEAȚA**

1957

EDITURA TINERETULUI

Coperta de A. POCH

O SPARTURA ÎN ZID

În noaptea aceea întunecoasă de octombrie, pe care ceața o făcea de nepătruns, sergentul de miliție Marin Gheorghe pășea mai cu grijă ca oricînd. Ochii săi, deși deprinși cu bezna, abia puteau desluși semnele numai de el știute, după care se orienta de obicei pe întuneric; ici un colț de piatră mai ieșit din trotuar, colo zidul casei cu un întrînd, dincolo gardul de fier de la numărul 14. Felinarul aprins i se părea un opaiț agățat de aer, atît de zgîrcită îi era lumina. Cînd și cînd își trecea mîna peste obraji, parcă pentru a înlătura ceața care i se lipea de față. Era liniște. O singură dată auzise huruit de mașină, apoi deslușise două faruri clipind ca niște ochi mici, cu cercuri colorate în jurul luminii galbene. Mașina se oprise undeva în apropiere, dar unde, n-ar fi putut spune.

Deodată, se opri din mers și-și duse mîna la ureche. I se părea că aude ceva neobișnuit... Un zgomot ciudat, greu de deslușit. Altul poate nici nu l-ar fi băgat în seamă. Pe el însă, care cunoștea pînă și respirația cartierului, zgomotul îl neliniști, îi trezi o bănuială. Mai ascultă o clipă. Nu se înșelase. Cu pași repezi, porni în direcția fabricii de medicamente. Din cînd în cînd se oprea să asculte. Zgomotul se repetă

numai o dată, dar Marin Gheorghe avea impresia că-i răsună tot timpul în urechi. „Seamănă — își spuse el — cu un tîrșit de sanie pe piatra fără omăt. Ce să fie oare ?“

Pe măsură ce se apropia de zidul fabricii, începea să deslușească bocănituri surde, pași grăbiți și un trosnet caracteristic : părea că cineva apasă în mîini un bidon de tablă și-i dă drumul. Temîndu-se să nu fie auzit, se opri, închise ochii pe jumătate și-și încordă privirea pînă-i dădură lacrimile. Zadarnic însă, nu putea vedea nimic. Porni iar, mai repede, ferindu-se să facă zgomot. În sfîrșit, zări cîteva siluete. Erau chiar în fața zidului fabricii. Parcă se aplecau, parcă duceau ceva... Acum le deslușea mai clar, forfotind. Călcînd cu și mai mare băgare de seamă, se apropie, cu o mîină desfăcu tocul pistolului, cu cealaltă apucă fluierul. Iar se opri... Pesemne fusese auzit, pentru că cineva șuieră o dată scurt și siluetele încremeniră. Era limpede : nu puteau fi decît răufăcători. Dar ce căutau aici, la zidul fabricii ?

Fără să mai stea pe gînduri, strigă :

— Stai, că trag !

După o clipă, șuieratul prelung al fluierului străpunse noaptea.

— Stai ! N-auzi ?

Mișcarea reîncepu, de astă dată grăbită și dezordonată. Marin Gheorghe ochi și trase. Un foc, două... al treilea... Ce-i asta ? Un motor porni deodată și, huruind puternic, o mașină se îndepărtă. Inciudat, începu să alerge după mașină, fără să se gîndească la zădărnicia strădaniei sale. Deodată se împiedică de ceva. Se opri locului și se aplecă. Lanterna lumină un bidon de tablă. Capacul îi era desfăcut, iar pe margine se vedea un praf alb...

Din nou auzi pași grăbiți. Se întoarse. Indreptă lumina lanternei în direcția de unde se auzeau pașii.

— Stai ! strigă el cu putere.

În aceeași clipă, văzu chipul unui bătrîn vînjos, cu fața hotărîtă.

— Apropie-te, moș Toader ! îi spuse Marin, recunoscîndu-l pe paznicul Fabricii de medicamente nr. 3.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă acesta speriat.

— Încă nu știu. Am auzit zgomot și am văzut niște oameni aici lîngă zidul fabricii. I-am somat, am tras, dar au fugit cu mașina. Asta-i de la voi ? întrebă el, arătînd spre bidon.

Paznicul privi o clipă eticheta și spuse :

— Da ! Oare pe unde l-au scos ?

Lumina lanternei milițianului porni să scotocească în jur, pe trotuar, pe zidul fabricii. Deodată Marin Gheorghe scoase o exclamație scurtă și strigă :

— Aici ! Uite, moș Toader, au spart zidul !... Stai așa ! Nu te duce acolo ! Poate sînt urme !

Fără să se apropie prea mult, milițianul cercetă cu privirea spărtura din zid, străduindu-se să-și fixeze totul bine în minte, pînă în cele mai mici amănunte : spărtura era destul de mare, înaltă cam de o jumătate de metru ; în față, un sac care părea gol, apoi o grămadă de moloz, bucăți de cărămidă spartă...

— Mai e cineva în fabrică ? îl întrebă pe paznic, continuînd să cerceteze spărtura.

— Doar portarul — răspunse acesta.

— Eu rămîn aici — zise în sfîrșit Marin Gheorghe întorcîndu-se. Dumneata du-te și spune-i tovarășului Vasile să telefoneze la secția de miliție. Dar, te rog, cît mai degrabă.

— Bine, tovarășe Marin ! răspunse paznicul și porni aproape în fugă.

Ceața începea să se destrame. O pală de vînt o mișca încoace și încolo. Cînd și cînd, părea că se topește, dar noaptea continua să fie tot atît de neagră, de întunecoasă.

★

Din mijlocul grupului de oameni care, scurt timp după ce Marin Gheorghe descoperise spărtura, venise la fața locului, silueta locotenentului-major Nicolae Mladin se desprindea cu un cap peste ale ce-

lorlalți. Grupul stătea pe marginea trotuarului, mai la o parte, ca să nu stînjenească lucrul echipei de cercetări tehnico-științifice din Direcția Miliției Capitalei.

— Din cîte s-au putut constata pînă acum — vorbea Mladin — lucrurile stau cam așa : hoții, în număr de trei sau patru, au venit cu mașina, s-au oprit undeva prin preajmă, s-au apropiat de zidul fabricii, l-au spart, au pătruns în magazie, apoi au încărcat saci și bidoane în mașină și, cînd au fost surprinși, au fugit.

— O spargere obișnuită — rosti procurorul, care stătea lîngă Mladin, cu mîinile adînc vîrite în buzunarele pardesiului.

— Ceea ce iese din comun — reluă locotenentul-major, fără să-l contrazică — este că au lucrat surprinzător de repede.

— Da — rosti cu glas potolit procurorul. Ce te face totuși să crezi că au lucrat atît de repede ? îl întrebă după o clipă.

— Pînă la venirea dumneavoastră am stat de vorbă cu milițianul de pază, sergentul Marin Gheorghe, care a descoperit spargerea. Rondul lui e perfect stabilit. De cînd a auzit prima oară zgomot de mașină și pînă ce a zărit-o plecînd, au trecut douăzeci și două sau douăzeci și trei de minute.

— Ați putut determina exact timpul ?

— Da. De altfel tovarășul știe cam în cîtă vreme parcurge o stradă sau alta din sectorul său.

— Dar cu ceața asta...

— Am ținut seamă de ceață și l-am rugat să cronometreze timpul. Ceea ce v-am spus e rezultatul verificării — continuă Mladin, parcă pentru a spulbera orice îndoială asupra spuselor lui.

— Foarte bine... De cît timp socotiți că au avut nevoie pentru a sparge zidul ?

— Tovarășul inginer Ștefănescu, din echipa de cercetări tehnico-științifice, apreciază că aproximativ de douăsprezece-paisprezece minute.

Procurorul, care pînă atunci stătuse alături de Mladin privind drept înainte, spre zid, se întoarse către el.

— Înseamnă că pentru scoaterea materialelor le-au rămas doar zece minute sau și mai puțin? întrebă neîncrezător.

— Mult mai puțin. Am verificat și aceasta. S-a bătut cu tîrnăcopul, la vreo cîțiva metri de spărtură, și s-a constatat că un om care se îndepărtează, mergînd așa cum merge tovarășul Marin, după patru minute nu mai aude nimic. Or, el n-a auzit zgomotul spargerii zidului. E posibil ca hoții să fi cunoscut bine răgazul ce-l aveau de la îndepărtarea milițianului de pază și pînă la înapoierea lui și să fi lăsat să treacă, să zicem, cinci-șase minute, pînă cînd s-au apucat de treabă. Ținînd seama că din momentul în care tovarășul Marin a auzit zgomotul și i-a somat și pînă ce au fugit, au mai trecut vreo două minute, rezultă că hoții n-au avut în total la dispoziție, pentru furtul propriu-zis, decît cel mult trei minute — sîrși Mladin.

Pe procuror îl surprinse din nou siguranța cu care vorbea tînărul locotenent-major din fața sa.

— Atunci n-au apucat să ia prea mult... — spuse el.

— Întocmai! Curios însă, că, la prima vedere, pare că au luat mai mult decît s-ar putea într-un timp atît de scurt — răspunse Mladin.

— De unde știți? A venit la fața locului cineva din conducerea fabricii?

— Tovarășa directoare care e acum în magazie. Au fost deschise numeroase butoaie, bidoane și saci. Lipsesc materiale, unele în formă de praf, altele în stare lichidă. De fapt, nu sînt materiale grele, dar mînuirea lor e anevoioasă. Dacă nu scoți un butoi întreg, ci iei numai o parte din conținut, trebuie să-l ambalezi într-o pungă, într-un bidon sau borcan. Trebuie să scrii pe ambalaj ce este; doar nu poți amesteca prafurile între ele. E vorba deci de o treabă care cere destul de mult timp și care nu poate fi făcută de oricine.

— Cu alte cuvinte, au lucrat specialiști — observă procurorul.

— Așa se pare. Dar ce-au furat nu putem determina exact, pentru că magazinerul n-a fost găsit acasă și încă n-am putut sta de vorbă cu el.

— Rămîne să stabilim cît lipsește.

— Mai e ceva interesant, tovarășe procuror — rosti Mladin, revenind la cele discutate mai înainte. Portarul nu putea auzi zgomotul loviturilor de tîrnăcop, pentru că el stă într-o cabină închisă. Paznicul însă, care se plimbă prin curtea fabricii, era imposibil să nu audă nimic. Chiar și de la cel mai îndepărtat punct. Are auzul normal, cu toate că e bătrîn.

— Da, desigur, e ciudat. Totuși, nu putem trage încă nici o concluzie... Din declarația milițianului de pază rezultă că erau mai mulți și că i-a văzut cărînd ceva. S-a găsit și un bidon plin în stradă... Nu crezi că, împărțindu-și munca, puteau lucra mai repede ?

— Ba da, în orice caz mult mai repede decît un singur om. Totuși, e ceva care nu-i în regulă... — adăugă Mladin, ca pentru sine.

— Urme s-au găsit ? Pași, amprente ?

— Două urme în moloz, care ne pot folosi, dar care nu sînt complete : uneia îi lipsește tocul, iar cealaltă e numai jumătatea stîngă a tălpii piciorului stîng. Se poate totuși reconstitui. Urmele sînt lăsate de persoane diferite. Sînt și amprente pe bidonul din stradă și pe bidoanele deschise din interior, dar cele care se disting bine aparțin aceluiași om. Pesemne, magazinerul. Hoții trebuie să fi operat cu mînuși.

— Eu zic să mergem să vedem ce-au mai constatat tovarășii între timp — spuse procurorul și pași spre spărtura din zid.

Șeful echipei de cercetări tehnico-științifice stătea pe niște cărămizi și, la lumina unei lanterne electrice, își nota observațiile într-un carnet așezat pe genunchi.

— Ei, tovarășe Ștefănescu, ce ne poți spune ? îl întrebă Mladin.

— Încă nimic deosebit și cred că nici de acum încolo nu voi reuși să descopăr altceva. Spărtura în zid e destul de încăpătoare ca să se poată circula și scoate materiale. Aș avea de făcut doar două observații. După cum vedeți, pare cam prea simetrică, parcă ar fi fost tăiată cu ferăstrăul. Apoi, unele cărămizi au fost scoase cu dalta, altele cu târnăcopul. Asta ar explica într-o oarecare măsură forma ei aproape perfectă. Probabil că au lucrat doi oameni deodată.

— Tot ce se poate, pentru că au fost mai mulți și erau grăbiți — rosti Mladin, privind cu atenție spărtura, parcă pentru a verifica dacă cele constatate de inginer sînt juste.

— Cărămizile sînt parte în stradă, parte înăuntru. Cele care se află pe trotuar, au fost scoase de deasupra. Cele din magazie, sînt de la baza spărturii. Deci, au început de sus, iar cărămizile nu le-au sfărîmat, ci le-au scos una cîte una. Apoi, pe cele de la bază, le-au împins înăuntru. Astea sînt, de altfel, cele sfărîmate — încheie inginerul.

— Din felul în care sînt lovite cărămizile se poate trage vreo concluzie? întrebă Mladin, întorcîndu-se spre spărtură.

→ Nu cred...

— Timpul pentru efectuarea spărturii mi se pare cam scurt — reluă Mladin.

— Aveți dreptate. S-ar putea însă, ca și tovarășul din pază să se fi înșelat.

Mladin examinează cîteva clipe felul în care erau așezate cărămizile. Sublocotenentul se uita la el cu atenție și curiozitate, urmărind privirea lui încruntată care se plimba de la spărtură spre mormanul de moloz și înapoi.

— Ce-o fi găsit? se întreba el. Mi-a scăpat mie ceva?

— Da, da... Nici asta nu-i exclus... — răspunse cu înțîrziere Mladin. Dar am verificat. Totuși...

Înălță umerii, apoi se aplecă, luă din mormanul de cărămizi una crăpată în două și începu s-o întoarcă ba pe o parte, ba pe cealaltă, ținînd-o strîns, ca să nu se desfacă.

— Ce părere ai, tovarășe ? îl întrebă el pe sublocotenent. Cum era așezată această cărămidă în zid ?

Inginerul Ștefănescu îi arată poziția probabilă pe care o avusese. Mladin examinează iar cărămida, apoi o așează la loc cu grijă.

— Știți — îi atrase atenția sublocotenentul — zgomotul a fost mult amortizat, pentru că au pus acest sac ud pe zid, lovind prin el.

— Bine organizat — încheie Mladin. Dar cam imprudent !

Apoi, întorcîndu-se spre procuror, care ascultase cu atenție discuția, îi spuse :

— E ceva ciudat în toată povestea asta. Pe de o parte au avut un plan bun, bine calculat, organizat, cu rolurile împărțite, pe de altă parte atîta imprudență ! Să lucreze în stradă, la mică distanță de portar și paznic... De...

— Puteau pătrunde prin altă parte în magazie ? întrebă procurorul.

— Nu văd alt loc mai bun.

— A sosit magazinerul — veni să anunțe cineva.

— Să mergem în magazie — spuse procurorul.

Locotenentul-major încuviință din cap și îl urmă.

Petre Semileanu, magazinerul, era un bărbat înalt, cu umeri lați, cu înfățișare de om puternic. Era îmbrăcat într-un costum de haine destul de uzate, care se vedea că fuseseră întoarse. Doar cînd te uitai la el cum umblă, cum vorbește, cum ține capul, îți dădeai seama că era un om deprins să comande. Privirea îi era senină, se uita drept în ochi cînd era întrebă și, înainte de a răspunde, clipea liniștit de cîteva ori, ca și cum ar fi cugetat adînc.

Mladin îl lăsa să-și examineze pe îndelete magazia, fără să-l întrerupă sau să-l întrebe ceva. Îi urmărea doar mișcările sigure și fața pe care nu putea citi nimic. Magazinerul începuse să cerceteze cutiile, sacii, butoaiile deschise, fără să le atingă însă. Scoase din sertarul încuiat al mesei un caiet, făcu niște însemnări, privi împrejur, se duse la un dulap așezat în fundul magaziei, în fața peretelui cu spărtura, se uită la el îndelung, încercă ușa și, văzînd-o descuiată, clătină de cîteva ori din cap. Apoi spuse cu voce tare :

— A fost spart. Cheia e la mine...

— Ce conține acest dulap ? întrebă Mladin, întorcîndu-se spre Ioana Mazilu, directoarea fabricii, o femeie tînă, mărunțică, ce părea buimăcită de dezordine din magazie.

Directoarea întoarse privirea spre el, și văzîndu-i înfățișarea energică, fruntea largă, pe care cădeau cîteva șuvițe de un blond cenușiu, și mai ales ochii cu un luciu metalic, Ioana Mazilu se simți mai liniștită. Întreaga înfățișare a tînărului ofițer îi inspira încredere.

— Stupefiant, materie primă pentru unele medicamente... — rosti ea, parcă anevoie. Lipsește ceva ? îl întrebă cu teamă pe Semileanu.

Abia în ajun primise un important stoc de stupefiant și se temea ca nu cumva hoții să fi luat tocmai aceste materiale, atît de scumpe și de importante pentru fabrică.

— Din dulap sau din magazie ? întrebă Semileanu. Din magazie, încă nu pot să-mi dau bine seama. Trebuie inventariat totul, cîntărit, confruntat cu scriptele. Dar din dulap, îmi dau seama și așa : lipsește aproape tot transportul intrat ieri. Asta-i grav !...

Ioana Mazilu păli.

— Ne puteți ajuta și dumneavoastră, tovarășe... Cum vă numiți ? întrebă el, și porni spre dulapul cu ușile date în lături.

Privindu-i broasca, își dădu seama că fusese forțată.

— Semileanu — răspunse magazinerul, urmărindu-l pe Mladin din ochi. Petre Semileanu. Vă ajut cu plăcere, însă nu știu cum. Eu sînt cel mai interesat ca hoțul să fie prins, pentru că s-a furat de la mine din magazie.

— Cînd credeți că ne puteți spune exact cît lipsește? întrebă Mladin, revenind la masă unde ședea procurorul.

Magazinerul se întoarse spre Ioana Mazilu, de parcă i-ar fi cerut încuviințarea.

— Cred că repede... foarte repede... Deși va trebui să lucrez singur. Numai eu cunosc precis situația magaziei. Totuși, în două-trei zile...

— Dar acum, așa, cu aproximație, nu-mi puteți spune cît lipsește? stăruia Mladin.

— De, cam greu... Sînt sigur însă că s-a furat mult, chiar foarte mult. Uitați-vă, au umblat în sacii nedeschisi, în cutii. S-a furat și din borcane, și din pungi.

— Dacă ziceți că s-a furat mult — i se adresă Mladin — atunci, ca volum, poate îmi puteți spune cam cît lipsește?...

— Nu, nici asta nu pot — răspunse în grabă magazinerul. În orice caz, zeci sau chiar sute de kilograme. Dar aici nu e vorba atît de cantitate, cît de felul produselor. Cele mai scumpe, cele mai importante... Paguba este foarte mare.

— Chei de la magazie mai are cineva?

Semileanu își dădu seama că întrebările locotenentului-major sunau a interogatoriu și răspunse tot atît de scurt.

— Nu! Există un singur rînd, al meu — spuse el.

— Nici n-au existat mai multe? urmă pe același ton ofițerul.

— De trei ani de cînd țin magazia nu știu să fi existat altele.

— V-a lipsit vreodată ceva din magazie?

— Tovarășa directoare vă poate confirma că nici odată n-am avut vreo lipsă.

- La cît timp se face inventarul ?
- Trimestrial, iar la stupefiante lunar.
- De cînd nu s-a făcut inventar ?
- De aproape două luni, iar la stupefiante de aproape o lună.
- Ajutoare aveți ?
- Nu, lucrez singur.
- Și cînd lipșiți, cine vă ține locul ?
- Nu lipsesc decît vara, două săptămîni. Atunci, tovarășa directoare numește un înlocuitor.
- Cine v-a înlocuit astă-vară ?
- Tovarășul Grigore Crivăț de la administrativ, secretarul organizației de bază.
- V-a predat în regulă ?
- Am făcut imediat inventarul și am găsit totul în ordine.
- Cine mai intră în magazie ?
- Numai tovarășa directoare și inginerul-șef.
- Predarea și primirea materialelor cum se face ?
- Predarea o fac prin ghișeul care dă în magazia alăturată. Primirea prin ușă, însă, de intrat, nu intră nimeni în magazie. Uitați-vă, și ghișeul și ușa au grilaj de fier.
- Vă mulțumesc — spuse Mladin. Mîine vom mai discuta. Trebuie să fiți și obosit. Mi s-a spus că n-ați fost găsit acasă și acum e aproape ora cinci...
- Am mîncat cu niște prieteni în oraș și ne-am întins la vorbă, așa... ca sîmbăta seara. M-a așteptat un tovarăș milițian acasă și m-a poțit aici. Dacă doriți numele prietenilor...
- Mladin îl privi lung și răspunse pe un ton liniștit :
 - E bine să-mi indicați numele lor.
- Scoase un carnet din buzunar și își notă numele indicate de Semileanu, apoi se ridică și se îndreptă spre ieșire, împreună cu procurorul. Directoarea îi însoți. Afară, cerul începea să pălească. Ceața se înălța molcom, lăsîndu-și numai urma jilavă pe pavaj.
- După ce-i petrecu cîțiva pași, Ioana Mazilu se opri și se adresă lui Mladin :

— Pe mine vă rog să mă iertați. Cred că e mai bine să rămîn și să încerc să determin, cel puțin aproximativ, cît s-a furat. N-aș avea liniște...

Își luară rămas bun, apoi procurorul și Mladin se îndepărtară agale. După scurtă vreme se despărțiră, și Mladin, mergînd cu capul plecat, gînditor, își spunea în sinea lui : „Parcă mi se îndeplinește mintea în ceața asta“...

S-A GASIT UN CADAVRU

Aceeași ceață deasă, în miez de noapte, are altă înfățișare în centrul orașului. Între casele înalte, ea apare ca un păienjenis umed, străbătut de pete de lumină, parcă cernută prin sită.

Arar, pe străzile pustii, mai vezi trecînd grăbiți cîte un pieton singuratic, cîte o pereche de tineri îndreptîndu-se spre casă.

Cotînd de pe bulevard spre strada Spătarului, un bărbat și o femeie merg cu pași repezi, ocolind ochiurile de apă formate în adînciturile din pavaj. Deodată, chiar în colțul străzii, femeia se împiedică de ceva. În strigătul ei se simțea spaimă și mirare. Strîngînd-o de braț, bărbatul o întrebă neliniștit, oprindu-se locului :

— Ce-i, dragă ? Te sperii așa de un om beat...

— Vezi ce-i cu el — șopti ea cu glas sugrumat. O fi bolnav...

— Nu pot vedea nimic — răspunse el tot pe șoptite. E o beznă !...

— Aprinde un chibrit ! Nu putem pleca așa... — spuse femeia, de data asta mai liniștită.

După o clipă, se aplecară amîndoi deasupra chibritului aprins. Văzînd ochii larg deschiși, holbați, ai omului întins, femeia scoase iar un țipăt. Primul ei gînd fu să fugă, dar cu un gest scurt bărbatul o reținu.

— Liniștește-te ! îi spuse el. Dacă tot ne-am oprit,

cel puțin să vedem ce putem face. Eu rămîn aici, iar tu întoarce-te pe bulevard și caută un milițian.

— Bine — răspunse ea, bucuroasă că poate pleca de acolo. Dar în aceeași clipă, amîndoi auziră pași repezi apropiindu-se de pe celălalt trotuar.

— Hei, tovarășe ! strigă bărbatul și amîndoi fură bucuroși cînd zăriră la cîțiva pași un milițian care venea spre ei.

— Am auzit pe cineva strigînd — spuse acesta. Dumneavoastră nu știți ce s-a întîmplat ?

— Noi am strigat. Iată, am dat aici peste un om culcat jos și nu știm ce-i cu el.

De departe se auzi un fluierat prelung, la care milițianul răspunse într-un anumit fel. Apoi începu să plimbe lumina lanternei în direcția arătată. Văzînd fața parcă umflată a celui de jos, de o paloare cadaverică, milițianul duse din nou fluierul la gură și schimbă cîteva semnale cu tovarășul său care se apropia.

— Ce are ? întrebă bărbatul. N-ar fi bine să chemăm un doctor ? Cunosco unul, chiar aici în alee. Doctorul Stavăr.

— Nu vă mai osteniți. Cred că a murit — răspunse milițianul și se întoarse spre sergentul care se apropiase. Dumnealor l-au descoperit, tovarășe sergent — i se adresă el, îndreptînd din nou lumina lanternei spre corpul celui culcat pe pavaj.

— L-ați atins ? L-ați mișcat din loc ?

— Nu — răspunse femeia.

— Foarte bine. Dumneata — se întoarse el spre milițian — rămîi aici ! Eu mă duc să anunț secția.

— Noi putem pleca ? întrebă bărbatul, ținînd strîns brațul femeii care începuse să tremure.

— Vă rog să mai rămîneți puțin, pînă vin organele de anchetă.

Curînd, era forfotă în jurul cadavrului.

— Care e cauza morții, doctore ? întrebă procurorul, văzîndu-l pe medic că-și încheie servieta, semn că-și isprăvisse treaba.

— Cauza precisă am să v-o spun mâine, după autopsie. Deocamdată văd că nu prezintă nici o rană, nici o contuzie. Moartea a fost produsă, cred, de o congestie cerebrală sau otrăvire. Inclîn spre prima ipoteză. Priviți și dumneavoastră cît e de gras.

— Puteți stabili ora decesului?

— Cred că acum o oră a încetat din viață.

— Deci, să zicem, douăzeci și trei și treizeci.

— Cam în jurul acestei ore. Poate zece-cincisprezece minute mai mult sau mai puțin.

— Urme ați găsit, tovarășe căpitan? se adresă procurorul căpitanului Ababei, care conducea cercetările.

— Imposibil de stabilit vreo urmă pe umezeala asta. Nici un obiect împrejur. Pare că s-a așezat sau a fost așezat domol. Doctorul afirmă că n-are nici o contuzie. Dacă ar fi căzut, s-ar fi lovit, desigur.

— Da — întări acesta — cred că moartea a fost provocată de o congestie. Autopsia o să-mi confirme diagnosticul.

— Acte are? Cum se numește? reluă procurorul.

— Se numește Valentin Prosa, inginer chimist, cincizeci și șase de ani. Locuiește în București, Bulevardul 1848, numărul șase. Lucra la Fabrica de medicamente numărul trei — spuse căpitanul, citind din buletinul de identitate, la lumina lanternei.

— Altceva mai are prin buzunare? întrebă din nou procurorul.

— Nimic deosebit. Un portofel, șase sute de lei și niște mărunțiș. Ceas de aur, stilou, creion, două cutiute cu medicamente.

— După cît se vede, n-a fost nici jefuit, nici buzunărit.

— Așa s-ar părea.

— Permiteți? interveni un plutonier care sosise o dată cu căpitanul și care pînă acum se tot învîrtise în jurul cadavrului. Eu cred că ceva tot i s-a luat.

— Ce anume? întrebă curios căpitanul.

— Cheile... Uitați-vă — spuse el, întorcându-se și apucînd capul lanțului care atîrna stingher.

— Așa e, ai dreptate, tovarășe — rosti procurorul și se întoarse spre căpitan. Puteți da drumul tovarășilor care l-au găsit. Ați notat numele și adresa lor ?

— Firește.

Căpitanul mulțumi tinerilor care descoperiseră cadavrul, apoi le strînse mîinile, scuzîndu-se că fuseseră reținuți atîta timp.

Căpitanul reveni lîngă procuror.

— Nu credeți — spuse el — că iar fi bine să mergem imediat pînă la locuința mortului ? Cine știe, poate cheia a fost într-adevăr furată de cineva...

— Cred că trebuie să mergem. Echipa de cercetări tehnico-științifice a terminat ? Fotografiile s-au făcut ? Atunci, e în regulă. Dați, vă rog, dispoziții de transportare și să mergem.

— Un moment ! Tovarășe plutonier, ȱai la dumneata trusa ?

— Da, tovarășe căpitan — răspunse acesta, bucuros de descoperirea pe care o făcuse.

— Atunci, vino cu noi ! Avem de deschis o ușă.

Portarul imobilului din Bulevardul 1848 dormea la ora aceea. Cînd le deschise ușa, mai era încă buimăcit de somn, dar, la vederea uniformelor, se trezi de-a binelea.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă speriat.

— Nimic grav — răspunse căpitanul. Unul dintre locatari ȱa suferit un accident. E vorba de inginerul Prosa. Cu cine mai locuiește ?

— Singur... În garsoniera numărul șaptesprezece, etajul trei.

— L-a căutat cineva astă-seară ?

— Pînă la zece și jumătate, nimeni. Pe urmă, am ațipit. Poarta rămîne deschisă pînă la douăsprezece noaptea. Locatarii ȱau chei și la ușa de la intrare.

— N-a sunat nimeni ?

— Nu, nimeni.

— Bine ! Vino te rog cu noi pînă sus.

Ajunși la etaj, plutonierul examinează cu atenție broasca de la ușa garsonierei.

— Ei, ce părere ai, tovarășe plutonier ? îl întreabă căpitanul. A fost forțată ușa ?

— Broasca e neatinsă.

— Atunci, dă-i drumul.

Plutonierul desfăcu trusa, alese cu grijă sculele, și după cîteva minute ușa era deschisă. Primul intră procurorul, urmat de căpitan și de portar. Plutonierul rămase de gardă pe palier.

Abia se aprinse lumina și procurorul exclamă :

— După cît se vede, ne-au luat-o alții înainte...

Intr-adevăr, în încăperea domnea o dezordine cumplită : sertarele mesei puse pe masă, hîrtii răvășite, cărțile din raft aruncate pe jos, salteaua răsturnată lîngă divan, dulapul deschis, hainele grămadă pe jos, rufele zvîrlite deasupra... Toate dovedeau graba și febrilitatea cu care lucraseră cei care veniseră înaintea lor. Fața portarului se lungi de mirare.

— Cred că aici nu prea mai avem ce face — spuse procurorul privindu-l cu țîlc pe căpitan.

Totuși, acesta cercetă încăperea cu de-amănuntul. Începu apoi să se uite în sertare, în dulap. Aici, privirea îi fu atrasă de un obiect neobișnuit : între mulțimea de pantofi bărbătești, văzu unul de femeie.

— Ia priviți — se adresează căpitanul procurorului care începuse să răsfoiască o carte din cele zvîrlite pe jos.

— Ce-i ? întreabă acesta apropiindu-se.

Căpitanul îi arată, zîmbind, pantoful.

— Numai unul ? Treceți-l în inventar — zise el indiferent.

— Vedeți ce citea Prosa ? întreabă căpitanul. Priviți : Contele de Monte-Cristo. Îi plăceau cărțile de aventuri...

Din carte căzu o bucată de hîrtie. Căpitanul o ridică și-și aruncă ochii pe ea. Era jumătatea unui bilet. Pe el mai rămăseseră scrise cu creionul, îngrijit și regu-

lat, doar cîteva rînduri. Procurorul citi și el peste umărul lui Ababei :

„... așa încît, duminica viitoare, voi veni la T. Nu fi supărat pentru aseară, dar am avut o treabă urgentă, îți spun eu ce. M“

— Cine-o fi „M“ ? Bărbat, femeie ? întrebă procurorul.

— Cine știe ! spuse căpitanul, punînd biletul în portofel.

— Crezi că te va putea ajuta la ceva ?

— Poate — răspunse acesta.

Curînd, căpitanul și procurorul se convinseră că nu vor mai descoperi nimic interesant și părăsiră încăperea, urmați de portar.

— Incuie la loc și rămîi pe aici, pînă vine cineva să te schimbe ! îi spuse căpitanul plutonierului care rămăsese pe palier.

Ajungînd la parter, intrară cu toții în boxa portarului.

— Uite ce-i, tovarășe — i se adresă acestuia căpitanul — o să te rugăm să ne răspunzi la cîteva întrebări...

— Vă răspund, tovarășe căpitan, cum de nu. Arză-i-ar focu' de tîlhari !

— Ei, acum nu mai poți face nimic. Ia spune-ne, ce fel de viață duce inginerul Prosa ?

— Foarte bună. Cîștigă multe parale și trăiește bine — răspunse el.

— De unde știi ?

— Păi ce, eu nu văd ? Mereu haine noi, cămăși de mătase, pachete cu bunătăți aduse de la restaurantul „București“...

— Femei vin pe la el ?

— Mai multe.

— Dar vreuna care să vină mai des, n-ai observat ?

— Nu.

— Prieteni are ?

— Are destui.

— În bloc are relații ?

— Nu prea. Cîteodată mai schimbă o vorbă cu tovarăşul Mustaţă, de la etajul trei.

— Sînt vecini ? Tovarăşul acesta cu ce se ocupă ?

— Stă acasă, e pensionar...

— Se duc unul pe la altul ?

— Nu ştiu... Ba mi se pare că o dată l-am văzut pe tovarăşul Mustaţă sunînd la domnul inginer. Tocmai coboram scara...

— Scrisori primeşte ?

— Nu, de fel.

— Ai văzut că am găsit la el o scrisoare fără plic. I-a adus-o cineva în ultimele zile ?

— Ieri după-masă l-a căutat o cucoană. M-a întrebat dacă e acasă. I-am spus că nu ştiu. S-a urcat şi după puţin timp a coborît şi mi-a spus că i-a lăsat un bilet sub uşă.

— Cum arăta femeia ? întrebă procurorul.

Portarul începu să schiţeze portretul necunoscutei, în vreme ce căpitanul îşi nota datele în carnet. Apoi, procurorul şi căpitanul se întrebară din ochi : „M“ o fi femeia ?

Nicolae Mustaţă consideră răceala ca pe un duşman personal şi se fereşte de ea ca de foc. Iar pentru că răceala se trage de cele mai multe ori de la curent, uşile şi ferestrele casei lui sînt întotdeauna ferecate, în afară de cîteva minute dimineaţa, cînd primeneşte aerul. Lupta împotriva curentului nu i se pare însă de ajuns. Ca să fie şi mai sigur că nicicînd nu se va lega de el vreo pîrdalnică de gripă, cum se înnorează îşi şi pune o tichiuţă de lînă pe cap, un fular în jurul gîtului, halat gros, ciorapi de lînă şi papuci de pîslă care aduc mai degrabă cu nişte şoşoni. Tot împotriva răcelii sînt şi numeroasele prafuri ce stau înşirate pe masă, din care înghîte cu regularitate cîte unul-două, după cum i se pare primejdia de mare.

Dar vremea urîă de afară nu-l face să-şi schimbe numai înfăţişarea. Din bătrînul hîtru şi pus pe glume,

Nicolae Mustață devine morocănos, toată ziua bodogănește împotriva vremii, a cerului înnorat, a dulgherilor care au lăsat sumedenie de crăpături pe la uși și ferestre. Mai ales astăzi e furios foc. Nu se așteptase de fel ca, după un septembrie atât de însorit, la începutul lui octombrie vremea să se strice așa de rău.

Totuși, amintindu-și că e duminică dimineată, fruntea i se mai descreți. Nu că ar fi avut un motiv anume, însă așa apucase el, să fie mai voios duminica. Întinzându-se cu plăcere în așternut, se gîndi să nu se scoale pînă ce nu va isprăvi de citit cartea pe care o împrumutase de la vecinul lui, ca să i-o poată înapoia chiar azi.

Nu trecură însă nici cîteva minute și se auzi țîrîitul soneriei. Furios, își privi mai întîi ceasul deșteptător de pe noptieră ; abia arăta opt treizeci. „Cine o fi la ora asta ?“ se întrebă. Cînd auzi însă al doilea țîrîit, mai lung, se sculă, își puse halatul și papucii și porni hotărît să-l ia la roșt pe cel care-i tulbură liniștea.

Crăpă ușor ușa și, cînd văzu un ofițer de miliție, rămasese atât de mirat, încît uită să facă obișnuitul său semn, adică „întră mai repede, că se face curent“.

— Vă deranjez, mi se pare — spuse ofițerul zîmbind. Sînt căpitanul Ababei, de la D.M.C. Vă rog să ne dați o mîna de ajutor într-o problemă delicată...

Lui Mustață îi plăcu felul în care i se adresase căpitanul și-i spuse binevoitor :

— Cum de nu, poftiți !

După ce se așezară amîndoi pe scaune, bătrînul își opri privirea asupra chipului deschis și prietenos al ofițerului de miliție.

— Cu ce vă pot fi de folos ? întrebă el.

— Îl cunoașteți pe vecinul dumneavoastră, inginerul Valentin Prosa ?

— Da. I s-a întîmplat ceva ? întrebă Mustață speriat, ridicîndu-se de pe scaun.

— Astă-noapte a avut un atac de cord pe stradă și a murit.

— Vai săracu ! Îmi pare rău... — rosti el cu glas

compătimitor. Păcat, un om atît de zdravăn ! Ce ți-e și cu viața asta !...

Căpitanul Ababei îl lăasă un timp să-și înfrîngă emoția. Știa că bătrînii sînt impresionabili cînd află de moartea cuiva.

— Erați în relații bune cu el ? îl întrebă după ce văzu că se mai liniștise.

— Relații de vecini. Schimbam din cînd în cînd cîte o vorbă, ne împrumutam cîte o carte... — răspunse Mustață anevoie.

— Conte de Monte-Cristo, pe care tocmai o citea, nu cumva era a dumneavoastră ?

— Da. I-am împrumutat-o acu' trei zile, iar eu am luat de la dînsul un volum de Caragiale.

— Știți de ce v-am întreat ? Am găsit în carte un bilet și aș vrea să știu dacă era al dumneavoastră.

— Ce fel de bilet ? făcu Mustață, mirat că pe ofițer îl poate interesa o chestiune atît de secundară.

— O scrisorică semnată cu o inițială.

— N-am avut așa ceva și apoi eu nu las niciodată bilete în cărți. Ori le rup, ori le păstrez în sertar.

— Cînd l-ați văzut ultima dată pe inginer ?

— Ieri seară, cînd plecam la cinema. Tocmai ieșea din apartament și am coborît împreună. Mi-a spus că se duce să ia masa în oraș cu niște prieteni.

— Nu v-a spus unde ?

— Nu.

— Apoi nu l-ați mai revăzut ?

— Nu, nu l-am văzut.

— La ce oră v-ați înapoiat din oraș ?

— Cred că era puțin înainte de miezul nopții.

— Ați auzit cumva vreun zgomot în apartamentul de alături ?

În ochii lui Mustață se citea interesul din ce în ce mai mare pentru cele ce-l întreba căpitanul. „Deci s-a întîmplat ceva — își zicea el. Asta vrea să afle căpitanul de la mine, nu ce fel de om a fost bietul Prosa“.

— Da — răspunse el scurt. N-aș putea spune exact ce fel de zgomot, dar am auzit ceva neobișnuit.

— N-ați vrea să încercați să vă amintiți cam ce fel de zgomot era ?

— Stați puțin... Ceva asemănător cu niște bufnituri... În orice caz, în apartament erau mai multe persoane.

— De unde știți ?

— Păi, să vedeți. Când am ieșit din ascensor, în fața ușii inginerului stătea un bărbat, iar puțin mai încolo un altul.

— I-ați mai văzut vreodată ?

Se vedea că Ababei abia aștepta răspunsul la această întrebare.

— Pe acela care era cu fața sînt sigur că nu l-am mai văzut niciodată. Pe celălalt însă, nu l-am putut vedea, pentru că stătea cu spatele.

— Ați putea să mi-l descrieți pe cel pe care l-ați văzut ?

— Nu i-am zărit fața decît o clipă. Avea un impermeabil de culoare închisă, o șapcă trasă pe ochi... Altceva nu-mi amintesc...

— Nu vi s-a părut nimic deosebit la el ?

— Nu... Ba da. Stați, îmi amintesc acum. Avea în mînă o cheie. Aseară nu m-am gîndit că n-avea ce face cu ea. Apoi, cum eram obosit, m-am culcat. Înainte de a adormi, am auzit bufniturile despre care v-am spus.

— Totuși, gîndiți-vă bine. Nu-mi puteți face o descriere mai amănunțită a necunoscutului ? Dacă l-ați vedea cumva, l-ați putea recunoaște ?

— Asta cred că da. Drept să vă spun, parcă-l văd în fața ochilor, dar nu pot să-l descriu. Păcat că nu știu să desenez, că i-aș pune chipul pe hîrtie.

— Da, păcat ! spuse căpitanul zîmbind.

I se păruse năstrușnică ideea lui Mustață. Apoi urmă, de astă dată serios :

— Ar fi foarte important pentru noi să-l identificăm. E un om pe care-l căutăm... În fine, vă mulțumesc, tovarășe Mustață. Dacă va fi nevoie, o să vă mai deranjăm.

Căpitanul se ridică și se îndreaptă spre ușă, petrecut de Mustață.

— Cu plăcere — răspunse acesta. Oricînd vă stați la dispoziție... Bună ziua! Vă rog, închideți iute ușa, se face curent — adăugă el și rămase în mijlocul camerei, pe gînduri.

PRIMELE CERCETĂRI

Cu toate că era duminică dimineața, biroul directorii Fabricii de medicamente nr. 3 nu era pustiu ca în alte zile de repaus. Se aflau acolo și Ioana Mazilu și Grigore Crivăț, secretarul organizației de bază, iar la o masă, în fața biroului directorii, locotenentul-major Mladin. Ofițerul își recitea notele pe care le luase și din cînd în cînd mai punea cîte o întrebare. Privirea îi era calmă, liniștită.

— Îmi este clar — spuse Mladin — modul de circulație a materiilor prime și a produselor finite. Acum să trecem la altă problemă. L-am întrebat pe magaziner dacă mai există un rînd de chei și mi-a răspuns că nu. Așa este?

— Mai există un alt rînd — răspunse Ioana Mazilu — pe care îl țin încuiat aici, în casa de fier.

— Mai știe cineva de el?

— Nu — răspunse directoria cu fermitate.

— Dar la casa dumneavoastră de fier mai are cineva chei?

— Ambele rînduri sînt, la mine. Unul însă îl țin acasă.

— V-ați folosit vreodată de cheile de la magazie pe care le aveți la dumneavoastră?

— O singură dată și fără știrea magazinerului.

— În ce scop?

— Am vrut să fac o verificare. Am intrat cu tovarășul Crivăț, care cunoaște magazia, i-a ținut și locul tovarășului Semileanu cînd acesta a fost în concediu, și am cîntărit cîteva materiale.

— Tovarășul Semileanu n-a știut despre aceasta?

— Nu. Nici n-am vrut să știe. A doua zi l-am întrebat ce cantitate avea în stoc din materialele respective și mi-a răspuns exact cifra pe care o constatasem.

— V-a răspuns imediat ?

— Nu, nu chiar imediat.

Mladin zîmbi.

— Nu cumva a avut răgazul să le cîntărească înainte de a răspunde ?

— Nu, pentru că eram la el în magazie. A verificat cartoteca și mi-a răspuns.

— Cifra pe care v-a dat-o corespundea și cu înregistrările contabile ?

— Nu, bineînțeles, pentru că la contabilitate nu se poate ști în fiecare clipă ce cantități există în magazie. De aceea și facem periodic inventarul și din cînd în cînd cîte o confruntare a scriptelor prin sondaj.

— Și ce v-a determinat atunci să efectuați verificarea în lipsa magazinerului ?

— Să vedeți... Noi aveam impresia că, prin controalele pe care le facem, nu poate ieși nimic din fabrică. Urmărim produsele pe parcurs, facem confruntări în scripte, iar la poartă controlul e foarte sever. Întotdeauna am găsit totul în regulă. Cea mai mare atenție o dăm manipulării stupefiantelor, care intră ca materie primă în fabricația unora dintre produsele noastre și care s-ar putea vinde foarte lesne la negru. N-am găsit nimic suspect în manipulările interne ; totul era în perfectă ordine. Și totuși...

— Totuși... — interveni Mladin, simțind ezitarea directoarei.

— Da, totuși am ajuns la concluzia că ceva se scurge, ceva iese din fabrică, cu toate că din scripte nu rezultă nimic.

— Cum de v-ați format această părere ? întrebă Mladin cu interes.

— Cîteva mici informații mi-au dat de gîndit. O dată, la minister, mi-a spus cineva că la negru se vînd cantități importante dintr-un anumit produs al nostru care conține și stupefiante. Altă dată mi-a spus o to-

varășă de aici același lucru. Să nu credeți că poate apare un produs pe piața neagră numai din furt. Sînt și speculanți care pîndesc la farmacii cînd se aduce cota respectivă și acaparează cît pot.

— Nu le trebuie rețetă pentru asta ?

— Ba da, dar din păcate se găsesc și medici care le dau rețete. De altfel, unele din produsele noastre se vînd fără rețetă și deci pot fi procurate în cantități oricît de mari.

— Produsele fabricate de dumneavoastră se mai prepară și în alte fabrici ?

— Nu.

— Produceți cantități suficiente din toate sortimentele ?

— La un consum normal, da. Totuși, din cînd în cînd, unele produse mai dispar din farmacii.

— Și ce măsuri luați atunci ?

— Cînd avem dăm din stocuri, cînd nu, mărim producția... Dar azi lipsește un produs, mîine altul. Bineînțeles, această situație n-a luat niciodată proporții îngrijorătoare sau grave. În orice caz, lucrurile merg mult mai bine ca înainte... Totuși, uneori se mai ivește cîte un fenomen din acesta, semn că speculanții nu se astîmpără. Produsele care lipsesc sînt tocmai din cele care se eliberează numai pe bază de rețetă.

— Din fabrică spuneți că nu poate ieși nimic ?

— Cred că practic e imposibil. La poartă controlul e foarte sever. Pentru ca cineva să poată scoate materiale și să nu se descopere curînd, ar trebui să se lucreze organizat : magazin, laborator, contabilitate, control, poartă. Dar e greu de organizat așa ceva.

— Cine poate ieși din fabrică necontrolat ?

— Numai trei persoane : eu, tovarășul inginer-șef și tovarășul Crivăț.

— Cum se numește inginerul-șef ?

— Petrescu Constantin.

În timp ce Mladin își nota totul în carnet, se auzi zbîrnîitul telefonului. Direcțoarea ridică receptorul,

— Da — spuse ea — e aici. O clipă, vă rog. Tovarășe locotenent-major, pentru dumneavoastră.

Surprins, Mladin se ridică și se îndreptă spre telefon.

— Eu sînt. Da...

Cu receptorul la ureche, ofițerul își notă cîteva cuvinte în carnet. Pe frunte îi apărură o cută. După scurt timp închise telefonul, recită nota și întrebă :

— Ce funcție îndeplinește inginerul Valentin Prosa?

— E chimist — răspunse Crivăț. Unul din cei mai buni chimiști pe care îi avem.

— Vă rog să-mi dați mai multe detalii asupra lui.

— Lucrează la noi încă de la înființarea fabricii — spuse directoarea. A venit prin transfer de la o fabrică de medicamente naționalizată. Acolo, pînă la naționalizare, a fost chimist-șef. Provine din armată. Era căpitan chimist. A lucrat întîi la pirotehnie, apoi în minister, iar în timpul războiului a fost trimis în diferite locuri, pe la Odesa, o dată într-o comisie de recepție la Berlin. E muncitor, priceput, își vede de treabă.

— Prieteni în fabrică are ?

— Nu prea. E un om politicos, poate chiar prea politicos, glumeț... E în relații bune cu toată lumea, dar prieten cu nimeni.

— Suferă de ceva ?

— Da, are tensiunea foarte ridicată.

— Altceva deosebit nu puteți să-mi spuneți despre el ? se adresă Mladin directoarei.

— Nu — răspunse aceasta. Dacă vreți, îl puteți cunoaște, trebuie să fi venit. Vine deseori duminică dimineață. De altminteri, mi-a și spus că vine azi să termine o lucrare pe care i-am cerut-o.

— N-o să vină, tovarășă. Prosa a murit azi-noapte, subit.

— Ce vorbiți ? ! exclamă într-un glas Ioana Mazilu și Crivăț.

— Da. Chiar acum am fost înștiințat la telefon și sînt autorizat să vă comunic și dumneavoastră.

Mladin se ridică și întrebă :

— Aș putea vorbi cu tovarășul inginer-șef ?
— Da, desigur, e în biroul lui — spuse directoarea.
— Ce fel de om e ?
— Tare de treabă. E bătrîn, trecut de șaizeci de ani. Are înfățișarea unui om de știință preocupat de studiu. De altminteri și la noi stă mai mult în laborator...

— Vine uneori și noaptea la fabrică ?

— Rar...

— Lucrează singur în birou ?

— Da.

— Are acces oriunde ?

— Da.

— Eu vă mulțumesc — spuse Mladin — pentru informațiile pe care mi le-ați dat și acum vă rog să-mi arătați unde e biroul inginerului-șef.

Îl găsiră citind ceva. Când auzi ușa deschizîndu-se abia ridică ochii din hîrtii.

— Tovarășe inginer-șef, vă fac cunoștință cu tovarășul locotenent-major Mladin de la D.M.C. care anchetează furtul de azi-noapte — i se adresă directoarea.

— Foarte bine — rosti inginerul, abia întorcînd capul spre ofițer. Căutați hoții și găsiți-i !

Mladin privea cu interes la bătrînul inginer, a cărui față lunguiată părea și mai lungă din cauza gulerului înalt și tare pe care-l purta și mai ales din cauza părului cărunț care-i stătea ca o perie. Ochelarii demodați și mustața mică, albă, împlineau portretul unui bătrîn respectabil.

„De ce s-o fi îmbrăcînd atît de caraghios ? se întrebă Mladin în sinea lui. Numai redîngota îi lipsește !“

Bătrînul simțea privirea lui Mladin ațintită asupra-i și-și manifestă neplăcerea întorcînd spatele, ca și cum ar fi vrut să caute ceva în cartoteca din dreapta biroului.

— Pot să vă pun cîteva întrebări ? îi spuse Mladin cît mai politicos. Văd că vă tulbur din lucru, dar nu vă rețin mult.

— Întrebați ! spuse bătrînul întorcîndu-se. Rămase în așteptare, încruntat.

— V-ați format vreo părere despre furt ? începu Mladin.

— Nu ! răspunse el scurt.

„Greu să scoți ceva de la asta“ — își zise locotenentul-major, căruia cuvintele inginerului îi pocneau sec în ureche.

— Ați vizitat magazia ?

— Da !

— Ce-ați constatat ?

— Că s-a furat.

— Și ce părere aveți ?

— Eu n-am păreri în asemenea chestiuni. Asta e treaba miliției.

— Da, desigur — aprobă Mladin, îngăduitor. Totuși, eu cred că și dumneavoastră v-ați gândit cam în ce fel s-a comis furtul, cam cine putea să-l comită.

— Cum s-a comis ? îl îngîină inginerul. Au spart zidul, au intrat și au luat ce-au vrut. Cine ? Niște hoți !

— Credeți că s-a furat mult ? întrebă Mladin împăciuitor.

— Foarte mult !

— După părerea dumneavoastră, ca om de specialitate, cît timp credeți că le-a trebuit hoților să scoată toate materialele ?

— Nu știu. Eu n-am furat niciodată !

„Măi, da' iabraș om mai e“ — își zise ofițerul și spuse rar, zîmbind :

— Deci, nu vreți să ne ajutați să descoperim hoții...

— Asta-i meseria dumneavoastră, nu a mea.

— Bine, fie așa cum spuneți. Vă rog numai să-mi răspundeți la ceea ce vă întreb — vorbi Mladin cu glas ferm.

— Poftim, întrebați !

— Credeți posibil să se fi furat și înainte ?

— Vă rog să-mi puneți numai întrebări precise, despre ceea ce cunosc, nu ce cred. De crezut trebuie să credeți dumneavoastră — spuse ironic inginerul.

— V-am întrebat dacă e posibil...

— Orice e posibil. Dar dacă vrei să știi, eu nu cred cu puțință așa ceva. Aici avem de-a face cu oameni serioși, care fac medicamente, nu cu indivizi care se ocupă de furturi.

Mladin o privi pe Ioana Mazilu; aceasta zîmbi și-i făcu un semn liniștitor din cap.

— Nu mă îndoiesc de asta... Totuși, după părerea mea, se putea fura și înainte și nimeni nu e scutit de suspiciune.

Spunînd aceasta, Mladin îl privi țintă în ochi, apoi se ridică și se îndreptă spre ușă. Înainte de a ieși, spuse politicos:

— Vă salut!

— Așa-i el! îl liniști directoarea, pe cînd îl conducea spre magazie.

În fața ușii magaziei îl lăasă singur și Mladin intră fără să bată. Dintr-o aruncătură de ochi, văzu că spărtura în zid fusese reparată; tencuiala mirosea a proaspăt. Semileanu ședea la masa lui de lucru, cîntărea niște prafuri și înscrisa cifrele într-un caiet deschis. La intrarea lui Mladin nu se opri din lucru, dădu numai din cap, salutînd.

— Verific materialele din borcane — zise magazinerul. Aici sînt cele mai de valoare.

— Foarte bine, vă rog să nu vă întrerupeți. Vreau numai să văd la lumina zilei unele lucruri.

După ce-și roti privirea peste saci, borcane, pungi și pachete, Mladin se apropie de spărtura din zid și examinează cu atenție locul.

Apoi se mai plimbă puțin printre lăzi și butoaie, își luă un scaun și se așeză în fața lui Semileanu.

— Ei, ați făcut vreun progres?

— Nu prea. Totuși, un lucru e cert: s-a furat mult.

— Da, se cunoaște. Spuneți-mi, vă rog, aseară, înainte de furt, era ordine în magazie?

— Da, toate erau la locul lor.

— Butoaiete stăteau ca acum?

— Nu, erau aliniate.

- Și lăzile și borcanele ?
- Da.
- Hoții ar fi putut scoate materialele fără să le fi mutat din loc ? Că acum parcă le-ar fi adus apa.
- Semileanu rămase o clipă pe gânduri, apoi răspunse :
- Cred că da... Nu era nevoie să facă atîta hărăbăbură.
- Atunci, de ce-au procedat așa ?
- Nu știu. Poate graba...
- Da, da, asta trebuie să fie ! Cum vă explicați că portarul și paznicul n-au auzit zgomotul spargerii zidului ?
- Nu m-am gîndit... Știu eu ? Or fi dormit...
- Amîndoi ? Eu cred că dacă ar fi avut de gînd să doarmă, s-ar fi înțeles între ei să doarmă pe rînd — spuse Mladin, rîzînd.
- Da, se poate — aprobă Semileanu și zîmbi, dezvelindu-și toți dinții.
- În orice caz, hoții au avut noroc de data asta. Au lucrat bine, repede... Nici urme n-au lăsat...
- Mladin îl privi lung, parcă preocupat de altceva, și se ridică să plece. Din ușă, după ce-și luă rămas-bun, adăugă :
- Dacă descoperiți ceva interesant, vă rog să-mi telefonați. Notați numărul meu.

IPOTEZE

- Prima întrebare care se pune — vorbea maiorul Constantinescu, un om trecut de vîrsta tinereții, cu ochi mari, negri, cu frunte boltită și două cute aspre în jurul gurii — este următoarea : are Prosa vreo legătură cu furtul ? A participat el la spargere sau nu ?
- Maiorul nu adresă nimănui în chip deosebit întrebarea, cu toate că în jurul mesei lungi, din mijlocul biroului său, se aflau căpitanul Ababei, locotenentul-major Mladin, locotenentul Trasilă și plutonierul Vasile Jumătate. Ea se ridica doar ca o concluzie a celor

discutate pînă acum și cerea o dezlegare cît mai grabnică, pentru a se putea descoperi capătul firului în cazul furtului comis.

Mladin răsfoi carnetul și roase cu ciudă capătul creionului. Apoi, ridică privirea și spuse :

— Permiteți, tovarășe maior, eu cred că Prosa a participat la spargere.

— Pe ce-ți întemeiezi afirmația ? îl întrebă maiorul cu voce calmă.

— Primul indiciu — răspunse Mladin cu hotărîre — este urma lăsată de el în fața găurii din zid. Cu toate că nu e decît jumătatea stîngă a tălpii piciorului stîng, serviciul T.S., care l-a luat mulajul, afirmă că urma poate aparține lui Prosa. Chiar presupunînd că se înșală, mai sînt și alte indicii, din care cel mai important este ora. O mașină parcurge distanța de la fabrică pînă la locul unde a fost găsit cadavrul în vreo cincisprezece minute. Ținînd seama de ceață, să zicem că a avut nevoie de douăzeci de minute. Or, timpul scurs din momentul în care mașina a pornit din dreptul fabricii, pînă la ora cînd Prosa a murit, este tocmai de cincisprezece-douăzeci de minute — încheie Mladin, convins că argumentase afirmația sa.

— Asupra cauzei morții nu încape nici o îndoială ? întrebă maiorul, întorcîndu-se spre căpitanul Ababei.

— Nu — spuse acesta — medicul afirmă categoric : a murit de congestie cerebrală. De altminteri, s-a găsit și carnetul lui de sănătate : era în tratament la Ascar. Avea tensiunea foarte ridicată. Dacă presupunem că a participat la spargere, precis că atunci cînd a auzit somațiile s-a speriat, a fugit pînă la mașină și cum era bolnav, a suferit o congestie cerebrală și a murit. Iar complicii lui l-au depus în drum, ca să scape de cadavru.

— De ce acolo și nu în altă parte ? întrebă maiorul.

— Părerea mea — urmă Ababei — este că ei n-au ales anume strada Spătarului. Mai degrabă înclin să cred că era în drumul lor. Pesemne că acolo au constatat că Prosa a murit și s-au grăbit să scape de el.

— Ar mai fi o ipoteză — interveni Mladin — și anume că au venit în strada Spătarului, fie pentru a merge la unul dintre complici, fie la un loc unde să ascundă materialele furate. Oricum, bănuiesc că a existat un motiv pentru care au oprit mașina. Altcum e cam greu de crezut că, agitați cum erau, să se mai fi ocupat de starea lui Prosa.

— Totuși, se poate ca însuși Prosa să fi cerut să-l ducă la un medic — spuse maiorul. Iar în drum a murit. Întrebarea este, în acest caz, dacă ajunseseră la destinație când l-au dat jos. Locuiește vreun medic pe acolo ?

— Tovarășul Jumătate o să verifice — spuse Mladin.

— Bun — rosti maiorul. Atunci, vom avea în vedere ambele ipoteze. Indiferent unde mergeau, au constatat că Prosa a murit și l-au dat jos. Probabil ca să scape de el. Cineva însă i-a luat cheia. Cine credeți că a făcut acest lucru ? Complicii sau altcineva ? Ce părere ai, tovarășe căpitan ?

— Mai mult ca sigur că i-au luat-o complicii, tovarășe maior. Dacă i-o lua un hoț oarecare, care ar fi trecut întâmplător la ora aceea pe acolo, i-ar fi luat și legitimația, ca să-i afle adresa. Și, bineînțeles, i-ar fi luat și banii, ceasul și stiloul. Apoi, hoțul n-ar fi mers așa la sigur la etajul și apartamentul respectiv, ci s-ar fi interesat mai întâi dacă locuiește singur. E clar că doi dintre complici s-au dus la el acasă — un vecin i-a văzut — și i-au căutat ceva, fapt dovedit de dezordinea pe care au lăsat-o. După părerea mea, ceea ce au căutat era fie un indiciu despre activitatea lor, fie vreun obiect de valoare. Nu știu dacă au și găsit... În orice caz, așa cum v-am raportat, noi n-am găsit nimic important.

— Ce măsuri ați luat pentru identificarea celor care i-au „perchiziționat” apartamentul ?

— Singurul care i-a văzut este vecinul lui Prosa, Nicolae Mustață — continuă căpitanul Ababei — despre care v-am vorbit. Dar, din păcate, numai pe

unul l-a văzut la față, iar după descrierea lui nu poate fi identificat. Rămîne de văzut dacă îl va recunoaște atunci cînd i-l vom arăta.

— Amprente digitale s-au descoperit ?

— Niciuna. E de presupus că au lucrat cu mănuși.

— Ca și la fabrică — interveni Mladin.

— Ce-i cu biletul găsit în carte ? întrebă maiorul Constantinescu.

— Deocamdată, nimic mai mult decît știți. „M“ este o femeie, după cum spune portarul, însă nu putem ști dacă are vreo legătură cu cazul anchetat.

— Eu cred — spuse maiorul Constantinescu — că nu merită să ne batem capul cu asta. Pesemne că biletul nu prezenta pentru el nici o însemnătate ; o fi fost o simplă amîinare de întîlnire. Prin urmare, nu trebuie să ne mire că l-a rupt și a reținut apoi o jumătate, ca s-o pună ca semn în carte.

— Atunci de ce, tovarășe maior — întrebă Mladin — semnează numai cu inițiala și vorbește de o întîlnire la „T“ ? Nu putea să precizeze locul și să semneze numele întreg ?

— Sigur că ar fi fost mai bine pentru noi — răspunse maiorul zimbînd — dar asta poate fi și din comoditate, mai ales dacă e vorba de nume și locuri foarte bine cunoscute de amîndoi. Vă gîndiți cine sau ce poate fi „T“ ?

— Da... un nume de persoană sau denumirea unui loc ? întrebă Ababei.

— Imi dați voie — spuse locotenentul Trasilă — în bilet scrie : „Voi veni duminică“. Deci poate fi vorba și de Talcioac.

— Poate — spuse maiorul — dacă admitem că doi inși ar putea fi tentați să se întîlnească acolo, în înghesuiala aceea mare. În sfîrșit... Iată ce avem mai întîi de aflat, tovarășe căpitan : dacă locuiește vreun medic în imediata apropiere a locului unde a fost găsit Prosa, cine sînt cei care au pătruns în locuința mortului, cine este „M“, ce înseamnă „T“ și dacă biletul are vreo legătură cu problema noastră.

Maiorul se opri o clipă și se întoarse spre Mladin.

Ca întotdeauna cînd se adunau în jurul acestei mese pentru a discuta vreun caz, locotenentul-major era încordat, deși această încordare se vădea doar din faptul că-și rodea furios capătul creionului. Întîlnind privirea maiorului, Mladin puse creionul de o parte, parcă rușinat. Într-un rînd, șeful său îi așezase în față, la începutul ședinței, două creioane întregi, neîncepute, zicîndu-i : „Azi avem mult de lucru“. De atunci Mladin se hotărîse să renunțe la acest obicei, însă uita de fiecare dată.

— Ei, acum să revenim la furtul din fabrică — spuse maiorul. Ce știm precis deocamdată ? îl întrebă el pe Mladin.

— Lucrurile stau așa cum v-am mai spus, tovarășe maior — vorbi el calm. Spargerea a fost făcută probabil de specialiști. Intrucît, după toate aparențele, Prosa a participat la spargere, aceasta explică în parte viteza cu care au putut opera. Sînt însă unele ciudățenii pe care le-am constatat la fața locului. În primul rînd, chiar sub conducerea unui om din fabrică, era foarte greu să se scoată cantități mari de medicamente într-un timp atît de scurt. Or, și magazinerul și inginerul șef susțin că au dispărut cantități importante. Directoarea însă nu e de aceeași părere. Ea crede că era imposibil să se facă o asemenea operație într-un timp scurt, căci manipularea materialelor e complicată. Ele ar fi trebuit ambalate separat și etichetate, ca să nu se amestece. Apoi, s-a umblat la butoaie, la saci, la lăzi, la borcane, au fost mișcate din loc și așezate anapoda. Cu ce scop ? Înaintea furtului erau așezate într-o ordine perfectă și accesul la diferite ambalaje era mult mai simplu dacă se menținea ordinea respectivă.

— Dar — îl întrerupse maiorul — nu cumva erau butoaiele și lăzile așezate în dreptul zidului spart și a trebuit să fie date la o parte, spre a putea pătrunde în magazie ?

— Nu, tovarășe maior. Am examinat magazia, am

vorbit cu magazinerul și m-am convins că nu aceasta era cauza.

— Atunci ? Ce presupui ? îl întrebă maiorul nerăbdător.

— Inclini să cred că e vorba de o înscenare.

— Cum asta ? Pentru ce ? întrebă maiorul Constantinescu, privindu-l neîncrezător, cu toate că știa că Mladin nu obișnuia să afirme ceva înainte de a fi chibzuit foarte bine.

— Să vă explic — reluă Mladin. Am verificat volumul dulapului în care se depozitaseră în ajun stupefiantele care au fost furate. După indicațiile directorii și ale magazinerului, jumătate dulap era plin cu pachetele respective. Cam atât încăpea într-o mașină obișnuită : conținutul a trei geamantane. De obicei încăp două geamantane în cutia de la spatele automobilului și unul înăuntru. Prosa era foarte gras. Îngheșuiți, mai încăpeau poate trei sau cel mult patru oameni, inclusiv șoferul. Unde erau să mai bage și materialele sustrase din butoaie, saci, lăzi și borcane ?

— Just ! observă maiorul. Și atunci ?

— Atunci, cred că au mișcat din loc ambalajele din magazie, numai ca să încurce lucrurile.

— În ce scop ? întrebă Constantinescu.

— Pentru a câștiga timp, în vreme ce se lucrează la inventar. Asta e treabă de câteva zile. Prosa era interesat în chestia stupefiantelor. Inventarierea lor, respectiv constatarea lipsei acestora, se putea face imediat. Pe când așa, chiar dându-i-se ajutoare magazinerului, operația întârzie. Prosa voia desigur să profite de acest răgaz. Ce urmărea, nu-mi dau încă seama. Și pe el, nu-l mai putem întreba...

— Da... — spuse maiorul liniștit și rămase câteva clipe gînditor.

— Aș dori să pun o întrebare — spuse căpitanul Ababei. Ce crezi, tovarășe Mladin, putea Prosa să cunoască detaliile magaziei, fără să aibe complicități în fabrică ?

— Poate da, poate nu — răspunse Mladin gîndind

concentrat. De pildă putea să fi întrebat pe unul și pe altul, discret, detalii utile scopului lui, fără ca aceștia să-și fi dat seama că au fost descuși. Dar nu se poate exclude nici această posibilitate. Consider că în faza actuală a anchetei e prematur să discutăm eventualele complicități. Desigur că pe măsură ce vom înainta în cercetare, voi adânci și această latură a problemei.

— Mai e o întrebare — reluă maiorul discuția. Ce i-a determinat pe hoți să aleagă simbătă seara ca moment al spargerii? Dacă ar fi furat cu chei potrivite, puteau spera că se va descoperi abia luni dimineața. Dar au spart zidul... Desigur există explicații: simbătă seara e mai mare liniște în fabrică și în împrejurimi, sau atunci au avut o mașină disponibilă, sau, mai ales, voiau să ridice întregul stoc de stupefiante, înainte de a lua calea producției. Totuși, trebuie examinat și acest aspect.

Înainte de a răspunde, Mladin se gîndi intens: de ce pune maiorul această întrebare? Aparent, n-ar avea nici o legătură cu ancheta. Auzi! Momentul... De ce a fost ales momentul... Dacă ar fi fost vineri sau duminică, n-ar fi întrebat același lucru? Totuși, așa, fără rost, n-ar fi întrebat.

— Voi examina, tovarășe maior — spuse el apoi.

Era prea ambițios să-l întrebe pe maior de ce pusese întrebarea.

„Voi descoperi eu și singur“ — își zise el.

— Ei, atunci — spuse maiorul — dumneata, Mladin, continui cercetarea furtului, fără a exclude eventuale complicități în fabrică. Verifici discret și alibiurile celor pe care i-ai bănuî și nu te pripî să tragi concluzii. Te rog ține-mă la curent cu mersul cercetărilor, vom aviza împreună asupra măsurilor necesare.

Mayorul se ridică în picioare și toți cei prezenți îi urmară exemplul.

— Ceea ce mă îngrijorează — spuse el în concluzie — este faptul că în momentul de față hoții sînt în posesia unui depozit foarte serios de stupefiante. Trebuie să avem aerul că urmărim furtul de materii prime

și să-i observăm discret, lucrînd cu tact și răbdare, să nu-i speriem, ca să nu facă ceva nechipzuit, care să pună în pericol viața cetățenilor. Dacă se vor simți bănuți sînt în stare să scurgă repede stupefiantele și să dea clienților lor cantități mai mari. E bine să avem grijă să-și lase depozitul pe loc, să vedem cum procedează cu desfacerea. Astfel vom putea prinde rețeaua. Orice mișcare precipitată ne-ar îngreuna cercetările ulterioare... În orice caz, atenție, Mladin! În rețea trebuie să fie și cel puțin un medic.

În timp ce Mladin se înapoia în biroul lui, urmat de Trasilă, se gîndea cu ciudă :

— Vorbește despre hoți, ca și cum ar ști cine sînt. „Să-i observăm discret...” Bine, bine, dar pe cine ?

MLADIN APLICĂ PRINCIPIUL DISCREȚIEI

— Sînt două metode — îi spunea mai tîrziu Mladin lui Trasilă. Una este cea indicată de tovarășul maior și anume, să nu-i alarmăm pe cei care ar putea fi bănuți, spre a preveni o acțiune precipitată pe care să n-o putem para ; a doua ar fi tocmai să le arătăm că-i bănuim, spre a-i obliga să facă o mișcare și, supraveghindu-i de aproape, să-i surprindem.

— Întrebarea este : pe cine ? spuse Trasilă rîzînd.

— Pe suspecti — răspunse Mladin foarte serios.

— Aveți vreun suspect pînă acum ?

— Toți aceia care lucrează pe circuitul producției și desfacerii în fabrică, plus inginerul șef, plus șeful, plus...

Mladin făcu o mică pauză, spre a-și aprinde o țigară. În timp ce stîngea chibritul, adăugă glumeț :

— Plus restul cetățenilor bucureșteni.

— Dacă — îl îngîna Trasilă — nu sînt implicați și provinciali.

— Precum spui !

După cîteva clipe de gîndire, zise zîmbînd :

— Ei, dar vom proceda prin eliminare.

— Eu zic să începem cu provincialii — continuă Trasilă pe ton glumeț. Apoi cu Bucureștenii care au alibi pentru noaptea spargerii... În ce-i privește pe cei de pe circuitul producției și desfacerii în fabrică, le vom putea cere alibiuri.

— E bine așa — spuse Mladin — căci am fi tocmai pe linia indicată de șef. Dacă printre ei se află și bandiții noștri, tocmai bine își vor da seama că sînt bănuți. Nu, Trasilă. Să știi că șeful are dreptate, m-am mai gîndit. Hai să facem un plan de luptă, să ne împărțim elementele anchetei și să-i dăm drumul. Cheamă-l te rog și pe plutonierul Jumătate.

După scurt timp ședeau toți trei în jurul mesei lui Mladin care împărțea rolurile.

— Să recapitulăm ce știm — spuse Mladin. La spargere au participat trei sau patru oameni, din care cunoaștem numai pe unul, pe Prosa, care a murit subit.

— Asta a scăpat de pedeapsă — îl întrerupse Trasilă.

— Da, dar ne va ajuta.

— Cum? întrebă Trasilă mirat.

— Foarte simplu. Tovarășul căpitan Ababei anchetează de ce a fost găsit acolo, cine i-a luat cheile și i-a răvășit camera. Dacă descoperă ceva, asta ne ajută nouă în strîngerea cercului anchetei. Este?

— Este! confirmă Trasilă.

— Bun! Atunci, să vedem mai departe. Ce nu știm? Mai întîi cît s-a furat și ce. Asta vom afla imediat după inventar. Apoi, dacă s-au furat numai stupefiantele din dulap, se pune întrebarea următoare: de ce au răvășit magazia, în timpul scurt pe care-l aveau la dispoziție? Presupun o înscenare. Dar cu ce scop?

— Asta ne vor spune hoții după ce-i prindem — zise iar Trasilă glumeț.

— Poate că logica ne va permite s-o facem înainte, dacă vom depune un efort să gîndim — îi spuse Mladin, care găsea că Trasilă exagerează cu glumele.

Locotenentul Trasilă era cu numai doi ani mai tînr decît Mladin, dar între ei era o mare deosebire. Cine-i

vedea la lucru, chiar în civil, își dădea numai decît seamă că Mladin e șeful, după seriozitatea feței lui. Nici despre Trasilă nimeni n-ar fi îndrăznit să spună că nu-i serios. Dar avea o față ștremgărească, cu ochi în care tot timpul licărea o lumină de veselie, de optimism, de încredere, că „pînă la urmă lucrurile se vor aranja“. Colegii îl stimau, dar făceau uneori haz de felul în care privea lucrurile și unul spusese o dată: Cred că taică-său i-a greșit numele. Trebuia să-i zică „Trăsnilă“. Și porecla îi rămăsese.

Acum Trasilă își dădea seama că întrecuse puțin măsura și căuta de zor o ipoteză pe care să i-o supună lui Mladin, spre a repara impresia. Dar negăsind-o, ridică umerii și coborî privirea, necăjit.

— De pildă — reluă Mladin — să presupunem că erau informați că cheia dulapului se găsește sub o ladă sau un butoi. Au preferat să scotocească magazia decît să spargă dulapul, considerînd că merge mai repede și produce mai puțin zgomot.

— Eu cred că făcea mai mult zgomot mișcarea lăzilor și a butoaielor — îl contrazise Trasilă.

— Da sau ba! Dacă doi oameni mută o ladă din loc, nu face prea mare zgomot. Sau, dacă un om învîrtește un butoi pe muche, atît cît să-l deplaseze, spre a vedea dacă nu e ceva dedesubt, iar nu face prea mult zgomot. Dar nici spargerea dulapului nu este musai o operație zgomotoasă, dovadă că portarul și paznicul n-au auzit nimic.

— Adevărat! făcu Trasilă urmărind atent națiunea.

— Mai e ipoteza înscenării, despre care am vorbit. Am presupus că au vrut să ne inducă în eroare, spre a cîștiga timp. Deocamdată trebuie să ne notăm ipoteza și vom reveni asupra ei, cînd vom mai strînge și alte elemente.

— Ca la cuvinte încrucișate — nu se putu stăpîni Trasilă să adauge. Nu găsim cuvîntul pe orizontală, căutăm pe verticală și ne apare cîte o literă...

Mladin zîmbi.

— Așa e. Dar mai e ceva ce nu știm. Ați auzit întrebarea tovarășului maior : Dece s-a comis spargerea tocmai sîmbătă seara ? Iată o întrebare pe care la început n-am înțeles-o, dar m-am gîndit și încep să întrevăd un răspuns. Să încerc s-o repar.

Mladin luă receptorul telefonului, formă un număr și strigă :

— Alo !

— Alo ! răspunse o voce de femeie.

— Tovarășa Mazilu ? Bună ziua ! Aici locotenentul-major Mladin. Sînteți singură în birou ? Da ? Atunci vreau să vă întreb ceva. Nu cumva ați hotărît să faceți un control inopinat în magazie ? Da ? Cînd ?

— Acum cîteva zile... Parcă joi... Exact... joi am hotărît.

— Cînd trebuia să aibă loc ?

— La începutul acestei săptămîni.

— Aveați vreun motiv special ?

— Acela pe care vi l-am mai spus.

— Cine mai știa despre control ?

— Tovarășul Crivăț, contabilul-șef și inginerul-șef.

— Cum se numește contabilul-șef ?

— Grigorescu Vasile. Dar el a plecat joi pentru trei săptămîni în provincie.

— Sînteți sigură că nu mai cunoștea nimeni această hotărîre ?

— Absolut sigură. Iar dintre tovarășii care știau despre control, nici unul nu cred să fi divulgat secretul.

— Vă mulțumesc. Bună ziua !

Mladin rămase puțin gînditor.

— Va să zică hotărîseră un control inopinat. Știa directoarea, Crivăț, contabilul-șef și inginerul Petrescu...

Toți trei tăcură un timp. Trasilă își pierdu răbdarea.

— Cine l-o fi recomandat pe Prosa în fabrică ? întrebă el.

— Să vedem — spuse Mladin, ca trezit din somn. Formă alt număr de telefon și vorbi cu Crivăț cîteva cuvînte.

— Inginerul Petrescu — zise el închizînd receptorul.

— Bun ! Iată un cuvînt pe verticală ! exclamă Trasilă. El a știut, l-a informat pe Prosa. Asta înseamnă...

Trasilă se opri, se gîndi puțin, apoi sări în picioare :

— Încep să înțeleg ! strigă el. S-a mai furat și înainte, iar spargerea a fost făcută pentru a masca furturile anterioare.

— Vezi că e bună și logica la ceva ? îl întrebă Mladin satisfăcut. Deștept șeful. Dar, să nu ne pripim ! Să vedem, cine mai putea fura în afară de Prosa ?

— Cel mai suspect este inginerul-șef — spuse Vasile Jumătate cu oarecare timiditate.

— E adevărat — confirmă Mladin. E suspect prin atitudinea lui, pentru felul în care vorbește și care nu-i al unui om cu conștiința curată. Apoi pentru faptul că el este unul din cei trei care pot ieși pe poartă necontrolați, unul din cei trei care au acces la magazie, unul din cei patru care au știut că se va face un control și pentru că mi-a comunicat că s-a furat mult. Numai el și magazinerul mi-au spus asta imediat, din capul locului. Deci știa, cu toate că în dezordinea de acolo era greu să afirme cineva cît lipsește.

— Dar magazinerul ? întrebă Jumătate.

— Prezumții ar fi — răspunse Mladin trecîndu-și de cîteva ori mîna prin păr, semn de mare încordare la el. Cunoaște foarte bine magazia, are chei, avea posibilitatea eventuală să pregătească pachetele din dulap lîngă zid, ocazii să fure nu-i lipseau. Dar, cum ar fi scos pachetele ? Controlul la poartă e perfect. Nu scapă nimeni necontrolat. Și el a afirmat că s-a furat mult, în afară de stupefiante. Dar informațiile despre el, ca și în ce-l privește pe Petrescu dealtminteri, sînt bune. Și apoi mai e ceva : are alibiul pentru noaptea spargerii. Mi-a dat două nume de prieteni cu care a luat masa în oraș.

— Ați verificat ? întrebă Trasilă.

— Încă nu. Cred că nu e nevoie, deocamdată. Dacă n-ar avea alibiul, nu s-ar fi oferit să-mi indice numele prietenilor. Și apoi, mergem pe linia trasată de șef :

discreția ! E drept, poate n-a participat la spargere, dar poate fi complice la furturile anterioare. Asta va trebui să mai aflăm adîncind ancheta.

— Dar inginerul Petrescu o fi avînd alibiul ? întrebă Jumătate.

— Nu știu și nici nu vreau să-l întreb deocamdată. Ei, hai să vedem ce facem fiecare. Dumneata, Trasilă, vei căuta urma șoferului.

— Dar cum ? întrebă acesta nedumerit. Nu s-au putut identifica urme de anvelope... După mirosul benzinei ?

— Tovarășe locotenent — i se adresă Mladin sever — caută pe verticală ! Mai departe, ține legătura cu tovarășul căpitan Ababei, căutînd să afli dacă Prosa n-a avut cumva chei potrivite la magazie. Poate astea le-au căutat complicii la el acasă. Dumneata, tovarășe Jumătate, află ce doctor locuiește în împrejurimile locului unde a fost găsit Prosa. Mai rămîne să aflăm unde se găsește depozitul de stupefiante.

— Că pe celelalte le-am aflat ! spuse Trasilă cu necaz.

— Le vom afla. Tot dumneata îl vei urmări pe inginerul Petrescu, să vedem ce face. El este suspectul numărul unu — zise Mladin, adresîndu-i-se lui Jumătate.

Trasilă și Jumătate dădeau să se ridice, cînd Mladin îi opri cu un gest scurt.

— Stați ! Mai e ceva... Chestia cu cheile mă frămîntă.

— Care chei ? întrebă Trasilă.

— Cheile de la magazie. Mă întreb : altcineva n-ar fi putut pătrunde în magazie; noaptea, după plecarea lui Semileanu și să sustragă materiale ?

— Nu cred — se grăbi să răspundă Trasilă — magazinerul ar fi descoperit lipsurile și ar fi sesizat conducerea fabricii.

— Depinde... Dacă dintr-un butoi de o sută de kilograme ieși un kilogram-două, nu se poate observa lipsa și nici nu cred că el cîntărea în fiecare zi toate mate-

rialele. Cine mai putea intra în magazie ? Cu cheie, numai directoarea care mai are un rînd în casa de fier. Cu chei potrivite, oricine.

— Dar dacă mai există o cheie ? spuse Jumătate.

— Din spusele directoarei rezultă că alta, oficială, nu mai există. Mă întreb însă, dacă la casa de fier a directoarei... Spunea că o cheie de rezervă o ține acasă...

— E căsătorită ? se informă Trasilă.

— Da.

— Atunci — spuse triumfător Trasilă — mai avem un suspect în plus : soțul ei.

— Ei, află ce-i cu el. Și caută să afli, dar foarte discret, ce a făcut Petrescu în noaptea spargerii. A plecat de acasă ? A primit vizite noaptea ?

— Asta mai merge ! spuse Trasilă satisfăcut.

— Atunci, să ne vedem de treburi — încheie Mladin.

LIANA ÎȘI ARE PĂRERILE EI

Doctorul Stavăr încuie cu grijă ușa apartamentului său din alea Spătarului și o porni încet spre centru. Călca cu băgare de seamă, ca să nu-și stropască pantalonii și pardesiul negru, care-i dădea o înfățișare elegantă.

Ajunse în fața cinematografului „Republica“ mai repede decît se așteptase. Ca de obicei, aici era forfotă și lucrul acesta îl enervă. În afară de aceasta începuse iar să plouă. Neavînd încotro, se trase la adăpost, în așteptarea logodnicei sale, Liana Mihuț.

Nerăbdător, începu să se uite peste capetele celor din jur, strîngînd pleoapele, de parcă ar fi fost miop. Dar nu zări silueta cunoscută și-și zise cu ciudă : „A început să și întîrzie. Precis că iar va spune că a zăbovit la o ședință. Eu însă nu cred ca aceasta să fie pricina. Ce-o fi cu ea ?“

În drum spre cinematograful, și Liana Mihuț, studentă în ultimul an la medicină, își punea aceeași întrebare. În ochii ei mari, albaștri, se citea neliniștea.

De cîtva timp, logodnicul ei îi părea cu totul schimbat. Parcă se ferea să-i întâlnească privirea, parcă ocolea orice discuție. În cîteva rînduri îl văzuse nervos, neliniștit. Apoi, mai erau și vorbele pe care le auzise despre el : că ar fi cinic, arogant, că cheltuiește mai mult decît cîștigă.

Pe Liana o nemulțumeau tot mai mult aceste gînduri care reveneau în mintea ei fără voie, și-și zise că trebuie să încerce să stea de vorbă deschis, cinstit cu logodnicul ei, mai ales că hotărîseră ca peste cîteva luni, cînd avea să devină și ea medic, să se căsătorească. Or, ea n-ar fi vrut să facă pasul acesta înainte de a-l fi cunoscut bine pe omul care avea să-i fie tovarăș de viață.

Cînd ajunsese pe bulevard, îl zări de departe pe Stavăr și grăbi pasul ; nu-i plăcea să întîrzie, să se lase așteptată. O văzu și Stavăr și îi ieși în întîmpinare, cu zîmbetul care o fermecase atîta cînd îl cunoscuse. Un zîmbet cald și trist în același timp. „Numai el știe să zîmbească astfel“ — își spuse și deodată simți că o mîină parcă îi gonește și gîndurile, și încordarea. Stavăr îi luă ambele mîini în ale lui și o privi adînc în ochi. Fără un cuvînt, Liana îl luă de braț și, cînd făcură primii pași, ea simți cum el o strînge ușor lîngă el. Se sprijini mai tare de brațul lui, schimbă piciorul cu un salt ușor și-l privi bucuroasă că-l vede așa cum îl știa din zilele lor bune.

Mihai Stavăr nu se așeza niciodată în fața Lianeii la masă. Știa întotdeauna să descopere dintr-o singură aruncătură de ochi colțul cel mai liniștit al restaurantului, unde se putea așeza alături, ca să-i poată ține mîna într-a lui.

Vesel, plin de duioșie în cele mai mărunte gesturi, îi turnă Lianeii vinul în pahar, privind-o pe sub gene, ca o mîngîiere. Mîncară în tăcere, vorbindu-și doar din priviri. După ce luară cîte o prăjitură, Stavăr comandă cafelele. Rîzînd, Liana îi spuse :

— Mihai, tu te ruinezi pentru mine. Aproape în fiecare seară mîncăm la restaurant. Asta te costă o avere.

Un om serios care are de gînd să se însoare, trebuie să fie mai chibzuit.

— Ai dreptate, Liana dragă. De mîine o să-ți aduc un sandviș în buzunar și o să-l mîncăm pe o bancă în Cișmigiu.

— Nici așa — spuse Liana zîmbind — dar cînd, fără să vreau, fac socoteala cît cheltuiești tu numai cu restaurantele, mă îngrozesc. Sînt sigură că faci datorii. Cu cît cîștigi tu nu-ți poți îngădui o astfel de viață, mai ales că brățara pe care mi-ai cumpărat-o...

— Sst ! Nu mai spune asta, Liana, că mă apucă remușcărilor. Tu nu știi că de dragul tău, în fiecare săptămînă comit o crimă și prad victima ?... îi spuse el repede, în glumă.

— Am să încep să cred că e chiar așa. Știu că scrii și că lucrările tale sînt foarte apreciate și probabil bine plătite, dar...

— Uite, dragă, încă nu sîntem căsătoriți ca să-mi faci scotelile. Ai impresia că logodnica o păgubește pe viitoarea soție ?

Liana simți că sub această glumă, el își ascundea de fapt nemulțumirea. Nu-i plăcea să discute „chestiuni materiale“, cum spunea el. Totuși, zărindu-i cîta dintre sprîncene, nu stăruî și îl întrebă despre ce mai scrie. El începu să-i vorbească despre cercetările lui și să-i explice că făcea mari eforturi „să pună de acord știința cu lucrurile mărunte, practice, de fiecare zi“. Părea atît de adîncit în a demonstra că știința e peste oameni și timpuri, încît fu neplăcut surprins cînd Liana, foarte calmă, îl întrerupse.

— Nu sînt de loc de acord cu felul în care privești tu știința ; ruptă de realitate. Eu am citit tot ce ai scris și n-am observat în studiile tale această despărțire categorică între știință și viață, pe care o faci cînd vorbești...

Stavăr zîmbi îngăduitor.

— Scrisul e una, Liana, și gîndurile omului sînt alta.

Fără voie, Liana își retrase mîna pe care i-o ținea el. Simțea că sîngele îi fuge din obraz.

— Ce vrei să spui ?

— Asta, Liana, ce auzi.

Ochii lui priveau tulburi, zîmbetul avea ceva neobișnuit. „Glumește ? Vrea să mă sîcîie ? Sau e amețit și nu-și dă seama ce spune ?“ se întrebă ea.

— Bine, Mihai, dar asta înseamnă că tu nu ești sincer, că scrii pentru că „așa se cere“, iar în tine crezi altceva.

— Ei, n-o lua și tu chiar așa — zise el împăciuitor, de teamă să n-o supere.

Dar Liana parcă nu-l auzea. Vorbi șovăitor, ca și cînd și-ar fi spus sieși :

— Mihai, vreau să cred că glumești. Ar fi îngrozitor să crezi ceea ce spui. N-aș mai putea avea nici o încredere în tine.

— Toate cele ce-ți spun despre tine, despre mine, despre noi, le cred și le simt întocmai. Cînd îți spun cît îmi ești de dragă, o simt poate mai mult decît izbutesc să-ți spun.

Încercă să-i ia din nou mîna, dar ea și-o retrase și de astă dată.

— Lasă ! Nu despre noi doi este acum vorba.

— Dar despre cine ?

— Despre vederile tale, despre felul tău de a gîndi. Întotdeauna mi-a fost silă de oamenii care într-un fel gîndesc și într-altul vorbesc...

Stavăr încercă să-i spună ceva, să-i ia din nou mîna, dar Liana se împotrivi și începu să se pregătească de plecare. El o privea uimit și totodată furios pe sine însuși că nu se putuse stăpîni.

— Cere, te rog, plata — spuse Liana. În vocea ei simțea o oboseală și o amărăciune pe care nu le cunoscuse pînă atunci.

— Ce ai ? Ce ți-a venit ?

— Mie, nimic ! Vreau să plec acasă. Asta-i tot.

— Liana, ce-i cu tine în ultima vreme ? Încep să nu te mai recunosc. Orice spun, te supără. Te ener-

vezi din nimic. Acum vrei să pleci fără nici un motiv... Răstălmăcești o vorbă scăpată...

— Vezi ? Chiar tu spui : o vorbă scăpată. Mihai, te rog încă o dată, să mergem.

— O clipă, tocmai ne aduce cafeaua. După asta plecăm și ai să vezi...

— Am văzut !

Stavăr începu să-și soarbă cafeaua gânditor, ocotind privirea Lianeii, privirea aceea care părea că-l iscodește de la o vreme încoace și care începuse să-l enerveze.

Deodată, Liana simți că cineva se uită la ea. Privi în jur și văzu la a treia masă din dreapta o femeie care-i privea cu stăruință. Era foarte frumoasă, îmbrăcată elegant, cu o blană scumpă la gît. „N-o cunosc — își spuse ea. De ce s-o fi uitînd așa la noi ? Poate-l cunoaște pe Mihai“. Plecă ochii, stînjinită. Aștepta cu nerăbdare ca el să facă plata, să plece. Femeia se uita la ei tot atît de stăruitor, îi simțea privirea, și lucrul acesta o supăra.

— Mihai — îi șopti ea enervată — nu te uita acum, dar mai tîrziu întoarce-te și privește la femeia cu blană la gît, care stă la a treia masă în dreapta. Spune-mi dacă o cunoști, pentru că tot timpul se uită la noi.

Fără să aștepte ca Liana să sfîrșească vorba, Stavăr se întoarce, în vreme ce femeia își îndrepta privirea spre tavan. Liana văzu cum pe fața lui apare o cută de încordare, iar mîna începe să-i tremure ușor.

— O cunoști ? îl întrebă, privindu-l cu atenție.

— E o pacientă de-a mea.

— Cum o cheamă ?

— Ce importanță are ?

— Am impresia că o cunosc și eu.

— N-ai de unde. O cheamă Olănescu — îi răspunse el sec.

— Olănescu ? Și mai cum ?

— Nu știu, ce te interesează atîta ?

Liana rămase o clipă gînditoare, privindu-l pe Stavăr printre gene. Îi simțea enervarea și nu se putea dumeri care să fie pricina. Nu cumva a avut vreo legătură cu ea și acum îl urmărește? Simți o ușoară strîngere de inimă. Dar mai mult decît simțămîntul acesta, i se părea ciudată tulburarea lui, starea lui de neastîmpăr.

— Iartă-mi curiozitatea profesională. Zici că-i o pacientă?

— Da.

Stavăr o privea ca un școlar care nu știe lecția.

— Suferă de ficat?

— Nu știu...

— Cum, nu știi de ce suferă o pacientă de a ta?

— Ba da. De ficat suferă. Scuză-mă, eram distrat.

— Femeia asta e morfinomană, nu-i așa?

— Se poate... Ce importanță are?

— Apreciez discreția ta, dar vreau să-mi verific diagnosticul.

— Rezervă-ți talentele pentru clinică!

Liana rămase o clipă buimăcită. Niciînd Stavăr nu-i vorbise atît de repezit. În sfîrșit, spuse:

— Mulțumesc. Vrei să mergem?

— Nu, te rog, mai stai! spuse el.

Își scoase batista și-și șterse fruntea umezită de sudoare.

— E foarte cald aici, nu? Sau poate cafeaua...

— Probabil. Uite, Mihai, eu sînt foarte obosită, aș vrea să mă culc. Văd că tu mai ai poftă să stai. Eu am să plec...

— Dacă vrei...

„Va să zică m-a lăsat să plec singură? Dar e mai bine așa” — își spuse ea, și strîngerea de inimă pe care o simțise deveni mai puternică. Se ridică, fără pîc de sînge în obraz, dădu mîna cu Stavăr, la fel de palid ca și ea, și plecă grăbită.

Nici nu-și dădu seama cum de ajunsese atît de repede în stație. Văzu venind un tramvai, dar nu grăbi pașii. Ploaia nu contenise. Se opri, hotărîtă să aș-

tepte puțin și, dacă nu va veni un altul, să meargă pe jos. Din ochi, căută un colț ferit. Se retrase la adăpostul ușii magazinului din colț.

Deodată o văzu pe femeia cu blană apropiindu-se de colțul în care stătea ea. Se trase mai înapoi, să nu-și închipuie că pîndește, să nu creadă cumva că e geloasă. Desigur că observase plecarea ei. La câțiva pași în urmă, îl zări pe Stavăr. Cu gulerul pardesiului ridicat, cu pălăria trasă pe ochi, privea încordat în jur. Apoi, iuți pașii spre femeia cu blană. Ajuns în dreptul ei, se opri. Liana era sigură că-i zîmbea. Fără un cuvînt, femeia îl luă la braț. Ajunseră în dreptul ei. Inima îi bătea tare, tare. „Numai de nu m-ar vedea, căci aș fi ridicolă“ — își spuse ea înfricoșată.

— Te-ai certat cu fecioara? auzi Liana vocea ei plină de ironie.

— Ce-ți veni să ne fixezi așa?

— Curiozitatea.

— Te rog să mă lași în pace! N-am să-ți mai dau nimic!

— Așa? Iar urci prețul? izbucni ea într-un rîs nervos, în vreme ce amîndoi trecură prin dreptul Lianeii fără s-o observe.

Tramvaiul se opri în stație, scîrțîind. Dar Liana nu reuși să facă cei câțiva pași care o despărteau de ușa deschisă. Cu mîna la frunte, streășină deasupra ochilor, privea în jos băltoaca în care se reflecta, cu fiecare picătură de ploaie, o luminiță... Porni încet, tot cu mîna la frunte. Mihai Stavăr! Stavăr! Așa era s-o cheme și pe ea! Liana Stavăr! Nu! Dintr-o dată își luă mîna de la ochi și porni hotărîtă. Nu! Niciodată cu un asemenea om! Acum înțelege, pricepe și vederea lui și cum își procură banii. Iar femeia aceea, Olănescu! Desigur, între ei este ceva.

Grăbi și mai mult pașii. Simțea nevoia să se istovească, s-o bată ploaia și vîntul, să-i piară orice gînd.

Cînd crezu că s-a liniștit, duse repede o mîină la gură, s-o astupe, să nu-i audă nimeni hohotul de plîns...

★

Doctorul Stavăr se înapoia încet spre casă. Era plictisit și supărat pe el însuși.

„Cum naiba mi-am dat în petec cu fetița asta?“ se întrebă el în-ciudat.

Cînd vîrî cheia în ușa, auzi în spatele său o voce cunoscută, spunîndu-i calm :

— Bună seara, dragă doctore !

Stavăr tresări. Se întoarse și-l recunoscă pe cel care-l aștepta. Fără să-l bage în seamă, intră în vestibul, dar vizitatorul îl urmă.

— Am impresia — spuse el — că nu pari prea în-cîntat de venirea mea.

Stavăr nu-i răspunse pe dată. Lăsă mai întîi stăruirile de la ferestre, apoi aprinse lampa de pe birou și făcu semn musafirului să ia loc.

— Ascultă-mă, nu găsesc tocmai potrivită venirea dumitale la mine astăzi. Abia m-am despărțit de Magda...

— Unde ai întîlnit-o ? îl întrerupse acesta.

— La „Parcul Trandafirilor“.

— Întîmplător ? întrebă vizitatorul bănuitor.

— Da — răspunse sec doctorul.

— Cel mai bine ar fi fost să vă faceți că nu vă cunoașteți.

— Mulțumesc pentru sfat — replică Stavăr ironic. Parcă n-o știi pe Magda.

— O știu pe ea, însă cred că dacă ai fi procedat cum trebuie și-ar fi văzut de treabă.

Musafirul vorbea foarte apăsător, dar ceea ce îl scoțea dîin sărite pe doctor nu era atît tonul acestuia, cît faptul că trebuia să-i dea dreptate.

Cei doi se priviră un timp în tăcere, apoi musafirul continuă, de data aceasta pe un ton mai prietenos.

— Am venit să facem anumite socoteli.

Fără o vorbă, Stavăr se ridică, deschide un dulap și scoase din sertarul de jos un pachet de bancnote, pe care le puse pe masă. Musafirul luă hîrțiile, le numără cu grijă, le băgă în buzunar și întrebă :

— Asta-i tot ?

— Deocamdată — răspuse Stavăr. Nu găsesc cu cale să forțez vînzarea acum, cînd se face atîta zarvă în jurul spargerii din fabrică.

— De unde știi că se face zarvă ?

— Mi-a spus Magda. Care-i situația exactă ?

Musafirul făcu un gest cu mîna, parcă pentru a alunga gîndurile supărătoare, apoi ciocăni de trei ori în masă.

— Să batem în lemn, merge bine. Era firesc să fie anchetă, dar consider că avem noroc. Anchetatorul e un tînăr care sub aere de „știe-tot“ ascunde multă nepricepere și nesiguranță — adăugă el.

Stavăr, văzîndu-l atît de sigur de sine, începu să zîmbească.

— Nici un pericol ? întrebă totuși.

— Ce pericol ! N-o să descopere nimic !

— Și... Prosa ?

— Fii pe pace ! Morții nu vorbesc... Iar ăsta, pot spune că a știut să moară la vreme...

— Dar miliția știe că a lucrat în fabrică...

— Ei și ? Cu atît mai bine. Toate bănuielile o să cadă asupra lui. Cu deșteptul acela de ofițer n-am nici o grijă. După ce va vedea că mu-i în stare să găsească nimic, va închide dosarul și va raporta că inculpatul a murit.

— Crezi ? spuse Stavăr din ce în ce mai bine dispus.

După o scurtă tăcere, musafirul reluă :

— Mai e ceva ce voiam să-ți spun. Am aflat că ești văzut cam des cu o fată tînără și frumoasă... Cine e ?

Stavăr se încruntă.

— Cred că chestiunile mele personale mă privesc numai pe mine.

— Asta crezi dumneata... dar eu trebuie să știu.
— Pentru ce ? întrebă doctorul răstit.
— Pentru liniștea și securitatea amîndorura, dragă doctore, și a tuturor prietenilor noștri... — vorbi musafirul ironic.

— Eu știu să-mi țin gura. Nu vă faceți griji !
— Te superi totuși dacă întreb cine-i fata ?
Stavăr stătu o clipă la îndoială, apoi răspunse calm :

— O studentă care în curînd va fi doctoriță.
— Atît ?
— Și, probabil, soția mea.
— Înțeleg ! mormăi vizitatorul. Amor mare, nu-i așa ? După o scurtă tăcere, adăugă zîmbind : Fii atent totuși ! Femeile pot să ne bage în bucluc... Avem destule griji cu Magda...

— E altă marfă ! spuse Stavăr și se ridică să-și petreacă oaspetele care se pregătea să plece.

— Așa ni se pare cînd iubim — îi răspunse acesta strîngîndu-i mîna. Pe curînd. Evită să telefonezi !

— Am înțeles ! răspunse Stavăr, abia stăpînindu-se să nu trîntească ușa.

CHEIA PROBLEMEI

De cînd muncea în miliție, plutonierul Vasile Jumătate nu avusese niciodată de suferit din pricina numelui său, cu toate că suna mai mult ca o poreclă. Dimpotrivă, tovarășii vorbeau despre el cu respect și admirație. Puteai auzi adesea : „Iată un om și jumătate“. Nu o dată, cînd era vorba să se trimită o echipă pe teren, se spunea : „Trimitem pe unul și Jumătate“ și replica venea firesc : „Jumătate e de ajuns, face cît un om și jumătate, ba cît doi“. Astfel reușise el să-și schimbe numele în renume.

Intr-adevăr, cînd trebuia să se facă o urmărire, nimeni nu era mai dibaci decît el. Ca un vînat pe urma vînatului, adușmeca urmele, se ferea de vedere, se strecura oriunde, în așa fel, încît niciodată nu-i scăpa cineva. Cunoștea toate trucurile, descoperea

orice șiretlic. Știa că unii răufăcători, bănuind că sînt urmăriți, fac totul ca să li se piardă urma. Dar cu Jumătate nu le mergea.

Astăzi, de pildă, vedea de departe făptura deșirată a celui pe care îl urmărea, îl zărea cum încearcă să se strecoare prin mulțime, să se facă pierdut. Il trădau și pașii prea iuți, și capul vîrît între umeri, parcă pentru a arăta mai scund. „Ca struțul” — gîndi Jumătate și zîmbi în sine.

„Acum mă scoate în bulevard. Calea Victoriei nu-i mai place. Bine, neică ! Plimbă-mă, dragă ! Numai să nu intri iarăși undeva să mă ții afară două-trei ceasuri. Incolo, n-ai decît să mă plimbi. Timp am. Asta mi-e treaba pe ziua de azi”.

Pe bulevard, la stația de tramvai Colței, era mai multă lume ca oricînd. Urmăritul se strecură prin mulțime, se opri o clipă, privi în jur să vadă de nu recunoaște pe cineva, apoi, tacticos, se îndreptă spre locul din dreptul tăbliței care marca stația. Părea că așteaptă tramvaiul. Trecură tramvaiele 16, 19, 5... Veni un 4. Nici un gest nu-l trăda pe bătrîn c-ar avea de gînd să se urce în acesta. Dar, în clipa cînd să pornească tramvaiul, Jumătate îl văzu sărind pe scară, de n-ai fi zis că e același bătrîn respectabil, cu mustăcioară albă, care pînă acum mersese cu pași mărunți.

Bătrînul își cumpără biletul și privi fețele celor din jur. Apoi, liniștit, pesemne, rămase lîngă ușa din spate a vagonului. În apropiere de biserica italiană, cu același salt sprinten sări din vagon, traversă repede strada și se îndreptă spre vînzătorul de ziare.

Vasile Jumătate, care reușise să se urce în același tramvai cu bătrînul, coborî și îl urmă îndeaproape. Acesta cumpără un ziar și, cu el în mînă, traversă și porni agale către muzeul Simu. Ajuns aici, trecu din nou strada, pînă la stație, sări într-un tramvai 15 și se dădu jos la Colței. Cu pași repezi, aproape în fugă, o luă spre stația tramvaiului 1 și se urcă în vagonul care tocmai pornea.

După ce tramvaiul parcurse cîteva stații, în care timp bătrînul răsfoise nepăsător gazeta, Jumătate îl văzu din nou coborînd în grabă, ca și cînd s-ar fi temut să nu pornească repede tramvaiul.

Acum plutonierul știa fără greș că urmăritul se liniștise și-și vedea fără teamă de drum. De altminteri începuse să se întunece și întunericul este elementul preferat al celor care se ascund.

Pe cheiul Dîmboviței, pe care îl purta acum bătrînul, părea mai întuneric decît în împrejurimi. Acum, lui Jumătate îi era mai ușor să se facă nevăzut, dar și riscul ca urmăritul să-i scape devenise mai mare. Ochii plutonierului scrutau atenți în beznă. Omul pe care îl urmărea pășea însă liniștit.

De teamă să nu-i scape vreo mișcare a „struțului“, cum îl botezase în gînd Jumătate, se apropie la numai cîtiva pași de el. Il văzu mutîndu-și umbrela din mîna dreaptă în cea stîngă, descheindu-și impermeabilul, mutînd iar umbrela în dreapta. Incet, ca și cînd ar fi făcut gestul fără voie, duse mîna liberă la buzunarul pantalonilor, scoase ceva, trecu iar umbrela în mîna stîngă.

Jumătate văzu bine că în mîna dreaptă ținea strîns un obiect.

Uitînd de teama de a fi observat, plutonierul se apropie. Tocmai bine, pentru că altfel n-ar fi băgat de seamă că bătrînelul, abia depărtînd brațul drept, aruncă iute ceva peste balustrada cheiului. Din cîtiva pași, Jumătate ajunse la locul de unde urmăritul aruncase obiectul. Aici se opri, lăsîndu-l pe bătrîn să plece. Acum știa pentru ce-l plimbase atîta; voise să scape de un obiect compromițător. Ce fel de obiect era acesta, va vedea. Deocamdată încercă să-și fixeze bine locul în minte. Dar nu descoperi nici un punct de reper. Copacul din dreptul locului cu pricina era aidoma cu ceilalți. Stătu puțin în cumpănă, apoi își scoase batista. Prinzînd-o în dinți, o rupse în două. Cu o bucată înfășură bara de jos a balustradei, iar pe cealaltă o legă de o ramură a copacului. Apoi numără

stîlpii pînă la primul felinar, privi peste drum la numărul casei și porni iute spre D.M.C.

Peste zece minute, se înapoie cu încă doi tovarăși îmbrăcați în cizme lungi, pe chei. Cele două ore de căutări nu fură zadarnice; plutonierul se înapoie la serviciu zîmbind triumfător, dar ud learcă.

— Tovarășe locotenent-major — îi spuse Jumătate lui Mladin, intrînd în biroul acestuia. L-am urmărit pe inginerul Petrescu de cînd a plecat de la slujbă, pînă acum o oră, cînd l-am scăpat.

— L-ai scăpat? întrebă Mladin neîncrezător.

— Pe dracu', l-a scăpat! interveni locotenentul Trasilă, care cunoștea întreaga poveste. Cum o să scape cineva de Jumătate? Ascultați mai departe.

Și locotenentul privi prietenos la plutonier.

— De la slujbă — începu acesta zîmbind — s-a dus direct acasă. La ora șaisprezece douăzeci a plecat în oraș. Fără să știe, m-a ajutat să aflu și ceea ce voiam să aflăm; dacă locuiește vreun doctor în Spătarului. După ce m-a plimbat pe bulevard și pe strada Spătarului, a intrat în alee, la casa cu numărul trei. În casa asta sînt trei etaje. Unul e ocupat de un doctor. Îi zice Mihai Stavăr.

— Mihai Stavăr? îl întrerupse Mladin. Parcă am auzit pe undeva numele ăsta, dar nu-mi aduc aminte unde. În orice caz, pe linie profesională n-am avut de-a face cu el, pentru că atunci n-aș fi uitat...

— Nu cumva la spital, cînd ați fost operat? întrebă Jumătate.

— Poate... În sfîrșit! Și zici că a intrat la doctorul Stavăr?

— Nu pot ști dacă la el sau la altcineva. În orice caz în unul din apartamente. Oricum, cu prilejul acesta am aflat că acolo șade un medic.

— Foarte bine. Mai departe?

— Mai departe, l-am așteptat să iasă și m-am ținut scai de el. Bătrînul părea foarte îngrijorat. Parcă se temea să nu-l urmărească cineva. Se tot uita în

jur, se foia de colo pînă colo... Pînă la urmă s-a liniștit.

Și Jumătate povesti totul pe îndelete, și cum îl lăsase să plece, și cum însemnase locul, și despre obiectul găsit în apă, aruncat acolo de bătrîn.

Mladin zîmbi bucuros și privi cu interes cele două chei nichelate, pe care Vasile Jumătate le scoase din batista ruptă.

— Și eu cred că acesta e obiectul de care a vrut să scape — spuse Mladin. N-are nici o pată de rugină și dacă ar fi stat mai mult în apă, cît de cît ar fi prins puțină rugină.

— Nu încape îndoială, tovarășe locotenent-major — zise Jumătate cu convingere. E sigur pentru că am zărit ceva strălucind cînd a aruncat obiectul și apoi am căutat pe fundul apei pînă la treizeci de metri mai la vale. Afară de pietre și mîl, n-am găsit nimic.

— Ai făcut treabă bună, tovarășe Jumătate. Dacă cheile acestea sînt de unde bănuim, apoi lucrurile încep să se limpezească — zise Mladin. Întorcîndu-se către Trasilă, îl întrebă : S-a înapoiat tovarășul maior ? Nu știi ?

— A venit adineauri.

— Mă duc să stau de vorbă cu el.

*

După o oră, Mladin porni spre casă. Pe drum, mai depănă o dată firul întîmplărilor de peste zi. În minte îi reveniră vorbele maiorului Constantinescu : „Nu este exclus ca cheile găsite să fie tocmai cheia problemei“. Una din chei se vedea a fi de la o casă de fier, a directoarei pesemne, cealaltă, probabil de la ușa cabinetului ei. Povestea începe să devină interesantă. Mîine va verifica dacă cheile îl vor duce într-adevăr pe drumul cel bun.

În pragul casei, o zări pe sora lui, Irina, stînd de vorbă cu o fată. Mladin o recunoscuse de departe și inima începu să-i bată mai repede. Era „minunea“ despre care sora lui îi vorbea mereu, colega ei de fa-

cultate, Liana Mihuț. Vorbise și el de cîteva ori cu ea și tare mult îi plăcuse, dar Irina, care observase i-a spus odată :

— Ai venit al doilea ! Inima Lianeii e dată, și încă în îngrijire bună. E logodită cu un medic...

— Medic... medic... — își amintea el acum, și deodată, fără voie, îi răsări în minte numele doctorului Stavăr.

Acum știe de la cine-l auzise ; sora lui îi spusese că așa îl chema pe logodnicul Lianeii.

„N-ar strica — își zise el de-a lungul celor cîteva pași care-l mai despărțeau de poartă — să stau de vorbă cu ea și să încerc s-o descos în privința lui Stavăr“.

Dar cînd ajunse în fața fetelor, văzu că Liana își șterge repede ochii cu o batistă. Abia îi spuse „bună seara“ și îi întinse grăbită mîna, gata de plecare.

— O clipă, o clipă, tovarășă Liana. Vă gonesc eu?

— Nu, nu — îi răspunse Irina. Liana e foarte grăbită. Noapte bună, draga mea, pe mîine.

O sărută repede și o petrecu cîteva pași.

„N-are rost să stărui — își spuse Mladin și intră în casă. La urma urmei, miliția are posibilitatea să ia informații și fără să tragă de limbă logodnica“. Totuși, aruncă cu ciudă chibritul, înainte de a-și fi aprins țigara.

După cîtva timp, în vreme ce Irina punea masa, sună telefonul. Mladin ridică receptorul, ca și cînd s-ar fi așteptat să fie chemat.

— Da, eu ! Da, tovarășe Trasilă. Ce spui ? Asta-i bună ! Să știi că așa trebuie să fie. Îți mulțumesc că mi-ai telefonat, am la ce mă gîndi.

— Iar, Nicule ? îl întrebă Irina, jumătate în glumă, jumătate supărată. Pentru mine n-ai niciodată timp. Mi-ai făgăduit...

Mladin își privi cu duioșie sora. Era singura ființă mai apropiată și avea față de ea o dragoste de frate și de părinte în același timp. Tatăl și mama lor pieriseră într-un bombardament, și de atunci, cei doi frați ră-

mași singuri pe lume, simțeau unul pentru altul o dragoste puternică. Mai ales Mladin se purta cu sora lui aproape ca un părinte. Muncise din greu pentru ca Irina să-și poată termina liceul, să urmeze facultatea. Cînd era liber, o ducea la teatru, la cinematograful, străduindu-se să-i facă viața cît mai ușoară și mai plăcută.

Acum, simțind dojană în glasul ei, se grăbi să-i spună :

— Cum să nu, dragă ! Uite, astă-seară stăm liniștiți de vorbă și, dacă vrei, jucăm și un șah. De ce n-ai poțit-o și pe Liana să mănince cu noi ?

— Fiindcă se grăbea și era și tare necăjită. N-avea chef de nimic.

— Da' ce i s-a întîmplat ? întrebă el cu vădit interes.

— Să-ți spun ? Să nu-ți spun ? Sint secretele ei. Dar, la urma urmei, în calitate de frate, de om serios și de admirator discret al ei, ai voie să afli : s-a certat cu logodnicul ei, doctorul Stavăr.

Mladin tresări. Irina observă și izbucni în ris.

— Ce-i, dragă ? întrebă ea. Te-ai speriat sau te-ai bucurat ? Crezi că devine liberă ?

Mladin dădu din umeri. Îi plăcea foarte mult Liana, dar n-avea rost să înceapă să-și facă iluzii, pentru simplul motiv că fata avusese o ceartă cu logodnicul ei.

— Degeaba te prefaci că nu-ți pasă. Citesc în ochii tăi că te topești după ea...

— Ei, mă topesc !... Exagerezi. Nu spun că nu-mi place...

— Nici n-ai putea, pentru că se vede. Dar să nu crezi că a rupt-o cu el definitiv, cu toate că ea așa spune.

Văzîndu-l zîbind, simți îndemnul să-l necăjească.

— Te bucuri, nu ? Cred că e prea devreme. Liana e pur și simplu geloasă, cu toate că nu vrea să recunoască.

— Mai știi ? Dar ce anume a supărat-o ?

— Te interesează atît de mult ? Ochii Irinei se în-

gustară. Mai întâi, poftim la masă. Se răcește mîncarea.

Se așezară față în față. O clipă, lui Mladin îi apărură chipul Lianeii, ca și cum ar fi stat alături de sora lui.

— Într-un cuvînt — reluă Irina, după ce puse mîncarea în farfurii — doctorul Stavăr e neserios. Liana susține că a înșelat-o, că s-a prefăcut a fi un om de-al nostru, în gînd și în faptă, iar în realitate e nesincer. Ei i se pare că și cheltuiește cam mult. A și auzit ceva în legătură cu asta. Apoi, mai e nu știu ce povești cu o femeie...

Mladin deveni atent și întrebă dacă nu cumva zvonurile erau întemeiate. Jumătate, care îl urmărise în după amiaza aceea pe inginerul Petrescu, îi spusese că acesta trecuse mai întâi pe la doctorul Stavăr. Bineînțeles, dacă acest Stavăr e unul și același cu logodnicul Lianeii. Nu-și trădă însă gîndurile și se mulțumi să întrebe :

— Ce femeie ?

Irina îi povesti scena petrecută cu o seară în urmă la restaurant și bănuielile Lianeii.

— Nu crezi, Irina, că ar fi bine ca Liana să stea de vorbă cu mine ? întrebă el cu tonul unui frate mai mare.

— Pentru ce ? făcu Irina nedumerită.

— Mă interesează această chestiune...

— Măi, măi — rise ea. Tu vezi numai decît latura judiciară a chestiunii, nu-i așa ? Totuși — spuse Irina cu seriozitate — eu nu cred că e potrivit ca tu să vorbești cu Liana. Cred că poți găsi și alte mijloace... De ce s-o pui într-o situație neplăcută ?

— Dar nu vreau asta, doamne ferește ! Voiam să vorbesc cu ea doar așa... — se apăra el de învinuire.

— Da, da, lasă că știu eu. În sfîrșit, să-ți spun drept — vorbi Irina din nou în glumă — mie mi-ar place să-mi fie cumnată, dar nu cred că e posibil. Stavăr o iubește prea mult ca s-o lase cu una cu două. Și cred că și ea îl iubește, iar supărarea ei e numai din pricina geloziei...

— Cum ai zis că o cheamă pe femeia aceea ? Olănescu și mai cum ?

— Nu știu... De ce te interesează ?

— Nici eu nu știu... Întrebam doar așa — răspunse Mladin cu indiferență.

CHEILE BUCLUCAȘE

„Ce lungă e o noapte de veghe — își spuse Liana pentru a nu știu cîta oară. Și măcar să fi găsit o soluție !... Ce să fac ?“

De cîteva ore, ba se plimbase prin odaie, ba se așezase în fotoliu, nădăjduind că oboseala o va doborî și va putea dormi în sfîrșit. Zadarnic însă, liniștea de care avea atîta nevoie nu venea.

„Să judec obiectiv, fără nici un fel de părtinire — își spunea ea. Să încerc să-mi închipui că nu e vorba de mine, ci de altcineva. Să presupun, de exemplu, că toate acestea i s-au întîmplat Irinei și că ea mi le-a povestit aseară, rugîndu-mă s-o sfătuiesc ce să facă. Acum mă frămînt ce să-i spun Irinei, ce sfat să-i dau“.

Ploaia, care se prelingea pe geam, părea că uneori își ține răsufarea, pentru ca în clipa următoare să se arunce cu mai multă furie. Liana tresărea de fiecare dată și privea îngrijorată spre fereastra care nu se închidea bine, spre perdelele ce se zbăteau. Cele două panglici cu care fuseseră legate se desfăcuseră și atîrnau stînghere.

„I-aș răspunde Irinei așa : eu în locul tău...“

Și iarăși ploaia, vîntul, perdelele îi funau gîndurile.

„Nu mă recunosc. Ce să fie cu mine ? Mi-am dat seama că omul pe care-l iubesc nu merită încrederea și dragostea mea și...“

Ii veniră în minte toate vorbele pe care i le spusese Stavăr, ca și cum ar fi fost înșirate mărgele pe o ață. Erau vorbe care o făceau și acum să tresară. Își amintea cum o dată îi spusese că ei doi parcă sînt unul. Dar un alt gînd veni să-i spulbere scurta înfiorare :

„Ba sintem străini. Pe noi nu ne leagă un sentiment profund, trainic...”

Își mai aminti cum o dată îi ceruse să-i vorbească despre mama lui. Stavăr o privise lung și-i spusese :

— Mama mea a avut norocul să moară la timp.

Și, cum ea se arătase nedumerită, el întregise, zîmbind împăciuitoare :

— Ea n-ar fi putut să se împace cu vremurile astea...

Atunci ea crezuse că într-adevăr e greu ca o femeie bătrână să poată pricepe ușor toate schimbările petrecute. Dar mai târziu auzise de la el și altele, care o puseseră pe gânduri. Le trecuse însă cu vederea, pentru că-l iubea, pentru că avea încredere în el.

„Da, dacă Irina mi-ar cere sfat, i-aș spune : Nu-i de tine ! E din altă lume... Și femeia aceea... Nu, să nu mă gândesc la asta. N-are rost să-mi bag în cap că sînt geloasă, cînd nu sînt. Fără să vrea, a venit să-mi dezvăluie o parte din viața lui Mihai. A ridicat perdeaua. Da, da... Simt că el e altfel decît îl credeam...”

Se ridică și începu iar să se plimbe prin odaie. Era sigură că nu se înșelase ; femeia consuma stupefiante și încă în doze mari. Ce-i putea cere lui altceva decît morfină ? Doar orice alt medicament își putea lua de la farmacie, cu rețetă sau fără. Altceva n-avea ce să-i ceară.

„E cheltuiitor, asta știu... Dar din salariu și din scris nu poate cheltui atît... Clientelă particulară ? N-are cabinet... Cel puțin așa spune... Atunci...”

O clipă rămase cu privirea ațintită în gol ; aici trebuie să fie explicația, izvorul veniturilor ! Pesemne că vinde stupefiante și desigur nu pe un preț de nimic.

„Și mă mai întrebam de unde acest simțămînt de înstrăinare, de unde nesinceritatea pe care i-o simt...”

Se întinse în pat, obosită. Rămase gînditoare, cu mîna îngropată în buclele-i blonde. Ochii ei priveau în gol. Nu mai auzea ploaia și vîntul, nu vedea nici că lumina de pe măsura de noapte devenise de prisos,

pentru că toată lumina toamnei mohorîtă pătrundea acum pe fereastră, de parcă ar fi alungat noaptea departe. În mintea ei stăruia un singur gînd : să vorbească despre toate acestea cu fratele Irinei, cu Mladin.

— Dacă vii pe la ora nouă, e tocmai bine — îi spuse Irina Lianeii, cînd aceasta o întrebă dacă îl poate găsi pe fratele ei către seară acasă. Nicu mi-a făgăduit să vină azi mai devreme la masă.

— Dar eu nu vin la masă. Voi veni mai tîrziu.

— Nu, nu se poate. Vii la masă. Ce coincidentă ! Tu-mi ceri să-ți aranjez o întîlnire cu fratele meu, iar el îmi spunea aseară că vrea să stea de vorbă cu tine.

În aceeași dimineată, Mladin, în biroul lui, privea gînditor cînd în însemnările pe care le avea în fața lui pe masă, cînd pe fereastra prin care nu se zăreau decît un petic de cer întunecat și colțul unei clădiri vecine.

În așteptarea lui Trasilă, încerca din nou să sistematizeze ceea ce știa și ceea ce trebuia să afle. În ajun, tînărul locotenent îi telefonase acasă că inginerul Petrescu nu părăsise casa în noaptea spargerii și nici nu primise vizite.

„Normal ! Ce rost avea să se expună inutil ?“ își zicea Mladin.

Pe de o parte nu se putea feri să-l suspecteze pe bătrînul inginer, pe de alta însă, parcă o voce lăuntrică îi spunea : „Nu te lega de el !“

La urma urmei, totul se oprea la prezumții. În afară de complicitatea lui Prosa la spargere, nu se știa nimic... nimic... Cadavrul lui Prosa găsit lîngă locuința doctorului Stavăr... Vizita inginerului Petrescu la Stavăr... Șeful lui îi spusese că trebuie să fie și un medic amestecat în povestea asta... Să se strîngă nodul în jurul lui Stavăr ?

„De ce m-o fi obsedînd numele acestui doctor ? Nu cumva... mi-e antipatic pentru că e logodnicul Lianeii ? Gelozie ?“

Mladin se ridică în picioare și începu să umble nervos prin odaie.

„N-am nici un drept să fiu gelos... Nici un drept... Nici Liana Mihuț nu reprezintă nimic pentru mine... Adică eu pentru ea... Nici profesia mea nu-mi permite să pierd obiectivitatea. Orice om e cinstit pînă la proba contrarie... La urma urmei ce e cu Stavăr? Locuiește în apropiere de locul unde a fost găsit un cadavru... Ei și? Inginerul Petrescu a intrat în blocul în care locuiește el... Ei și? Poate nu s-a dus la el, sau chiar dacă s-a dus, asta înseamnă că e vinovat de ceva? Nu știu nici dacă bătrînul e vinovat? Că Liana îl bănuiește că ar face trafic? Nu cumva e și acolo vorba de gelozie, din cauza femeii aceleia? Olănescu... Liana îl bănuiește...”

Chipul i se luminează de un zîmbet. Își aminti că diseară o va vedea, va vorbi cu ea.

Își privi ceasul, se uită la telefon, fără să vrea înținse mîna să ridice receptorul, s-o cheme pe Irina, s-o mai întrebe o dată dacă Liana va veni... Dar auzi în sală pașii lui Trasilă și renunță...

Locotenentul intră pe ușă zîmbitor. De cum îl zări, Mladin își luă chipiul și-i spuse repede:

— Foarte bine că ai venit! Tocmai voiam să întreb de dumneata. Mergem la fabrică, să deslușim povestea cu cheile. E aproape unsprezece și văd că n-am primit încă nici un telefon de la Jumătate. Să nu mai pierdem vremea de pomană...

Fără o vorbă, locotenentul Trasilă își urmă șeful.

Ajunși la fabrică, Mladin și Trasilă intrară imediat în biroul Ioanei Mazilu. O găsiră pe directoare răsfoind niște hîrtii. Părea foarte îngrijorată. De cîteva zile nu-și mai găsea liniștea. Se temea ca nu cumva autorii spargerii să fi fost dintre oamenii din fabrică. Pentru a se convinge că nu era cu putință ca cineva din personalul întreprinderii să fi putut sustrage materiale fără să fie descoperit, începuse să mai veri-

face o dată întreaga filieră prin care mergeau materialele ce intrau sau ieșeau din magazie.

— Tovarășe directoare — i se adresează Mladin, zîmbindu-i prietenos, ca și cînd i-ar fi ghicit neliniștea — avem o rugăminte la dumneavoastră.

— Vă stau la dispoziție — spuse în grabă Ioana Mazilu.

— Dorim să vizităm laboratorul. Nu vă reținem decît cîteva minute. Trebuie să vedem unde a lucrat Prosa. N-avea un sertar al lui, un dulap ?

— Ba da. Pofțiți, vă rog. Vă conduc.

Trasilă, care ceruse din ochi încuviințarea directoarei să telefoneze, forma tot timpul un număr care suna ocupat. Părea foarte nerăbdător, ca și cum ar fi trebuit să facă grabnic o comunicare importantă.

— Mergi, tovarășe locotenent ? îl întrebă Mladin.

— Pe mine să mă iertați un moment. Trebuie să obțin neapărat legătura. Îndată ce termin, vin și eu.

— Bine — încuviință Mladin și se îndreaptă spre ușă în urma directoarei.

Ajuns în laborator, începu să examineze cu atenție masa la care lucrase Prosa. Deschise apoi sertarele, dar înăuntru nu găsi decît niște hîrtii nescrise, o bucată de creion, o sfoară și un capăt de luminare.

— Vă rog să-mi explicați mai detaliat ce lucra Prosa, în ce consta munca lui — o rugă el pe Ioana Mazilu, văzînd că nu descoperă nimic deosebit.

Directoarea începu să-i explice, intră în detalii tehnice pe care Mladin le nota cu conștiințiozitate în carnet.

Între timp, Trasilă, îndată ce ieșiră cei doi din birou, lăsă telefonul, se apropie de casa de fier și introduse în broască una din cheile găsite de Jumătate.

Cheia intră cu ușurință. Apoi o învîrți, apăsă pe mîner și casa se deschise. Sus, văzu o despărțitură, dar a doua cheie nu se potrivea. Încuie casa de fier la loc și încercă să deschidă cu cheia sertarele de la birou. Nu se potrivea nici aici. Deodată, îi veni o idee. Deschise din nou casa de fier. Jos, deasupra unor do-

sare, erau mai multe chei legate cu un lăntişor. Le luă pe rînd în mînă. Fiecare avea cîte o etichetă : laborator, contabilitate, comenzi... Privi cu atenție cheia din mîna lui și cele prinse de lanț. Deodată tresări : una din ele era geamănă cu cheia lui. Citi eticheta, puse legătura de chei la loc și încuie casa de fier.

După un minut, deschise zîmbind ușa laboratorului.

— Ei, ați reușit să telefonați ? îl întrebă Ioana Mazilu.

— Da, vă mulțumesc.

Mladin terminase și el de notat. Amîndoi îi mulțumiră directoarei și-și luară rămas bun de la ea.

Abia ajunseră în stradă, că Mladin întrebă nerăbdător :

— Ei ?

— Da. Una din chei e de la casa de fier.

— Și cealaltă ?

— De la ușa biroului directoarei.

— Va să zică, așa... Ce număr formai de era meu ocupat ?

— Păi, chiar numărul aparatului de la care vorbeam.

Rîzînd, amîndoi săriră în tramvaiul care tocmai se oprise în stație.

După ce Mladin plecase s-o petreacă pe Liana, Irina se întreba pentru ce fratele ei discutase tot timpul doar despre lucrări, examene și alte chestiuni lăturalnice. Ea înțelesese cu totul altceva din atitudinea lui. Și comportarea Liane fusese ciudată. Dimineata, o văzuse abătută, însă acum fusese vorbăreată, povestise cu haz o mulțime de întâmplări de la facultate, de la spital. Totuși, cînd fratele ei adusese întîmplător vorba despre doctorul Stavăr, Liana ocolise cu grijă acest subiect. Părea chiar, din atitudinea ei, că-i e neplăcut să-i pomenească și numele. Să fie cearta lor atît de gravă ? Și Nicu, de ce stăruise atît ? Ii plăcea

atît de mult Liana și voia să știe care e situația cu logodnicul ei? Dar Liana nu e o fată ușuratică și va trebui să-i spună fratelui ei să nu-și facă iluzii. E firesc ca lui să-i placă, chiar să sufere din cauza ei, dar ar fi și mai mîhnit dacă Liana s-ar schimba atît de ușor...

Începu să strîngă masa, să facă ordine în odaie. Apoi luă o carte, hotărîtă să-și aștepte fratele. După două ore de așteptare, obosită, își zise că și mîine putea afla despre ce vorbiseră și se duse la culcare.

„Ce-or fi făcînd pe ploaia asta?“ se mai întrebă, înainte de a adormi.

Intr-un tîrziu se trezi. Auzi trîntindu-se ușa de la intrare, apoi pașii fratelui ei care intra în odaia alăturată. Îl auzi un timp plimbîndu-se ca un leu în cușcă. Dar în cele din urmă, înainte ca zgomotul pașilor lui să se fi stins, Irina adormi din nou.

NICOLAE MUSTAȚA ÎNTIRZIE LA ÎNTILNIRE

Ceața deasă, ploaia mărunță, toamna mohorîtă, au pus stăpînire pe oraș. Nicolae Mladin e mai nervos.

— Vîna vremii! își zice el.

Locotenentul Trasilă îl privește curios, cum se plimbă agitat prin biroul lui.

— Oare îi vin ideile de la picioare la cap? se întreabă el.

Mladin i-a zărit zîmbetul și licărirea ștrengărească în ochi și s-a oprit.

— Ce te distrează, mă rog?

— Nimic! răspunde Trasilă repede și-și infundă nasul în hîrtii.

Mladin iese din cameră trîntind ușa și intră în biroul căpitanului Ababei. Acesta e cu vreo zece ani mai în vîrstă decît Mladin, un om tăcut, serios, posac. Colegii îl știu, are numai două pasiuni: munca și muzica. În timp ce vorbește, mîna dreaptă îi joacă pe masă sau pe genunchi, ca pe pian. Cînd e atent sau nervos, degetele-i bat în tact de marș. Cînd e vesel,

sau află ceva îmbucurător, degetele-i pornesc în tempo de vals.

— Aveți treabă, tovarășe căpitan? îl întreabă Mladin, după ce s-a așezat în fața mesei lui Ababei. Aș dori să discut cu dumneavoastră cazul Prosa.

Ababei ridică ochii din dosar, face un semn cu capul, care s-ar putea traduce prin: „dă-i drumul!“ și bate marșul lui preferat în masă.

— Trebuie să aflăm cine a fost la Prosa acasă în noaptea morții lui — spune Mladin liniștit.

Marșul bătut de degetele căpitanului devine fortissimo.

— M-am gândit — continuă Mladin — că vecinul lui, pensionarul, ne-ar putea da o mână de ajutor.

Marșul se oprește. Ababei e curios ce idee i-a venit lui Mladin și curiozității nu-i corespunde nici o melodie de el știută.

— Dacă cumva complicitățile lui Prosa fac parte din personalul fabricii în care a lucrat, nu trebuie să așteptăm confruntarea cu vecinul pensionar...

— Nicolae Mustață — spusese Ababei apăsător.

— Așa, foarte bine. Nu trebuie să așteptăm să avem bănuiele precise, spre a arăta într-un fel oarecare lui Mustață pe cel bănuț, ci putem proceda mai simplu.

Marșul a reînceput.

— Dacă Mustață s-ar duce, de pildă, mâine dimineață, înainte de începerea lucrului în fabrică, să se plimbe în fața intrării, poate că ar recunoaște pe unul care a fost în seara aceea lângă Prosa.

Mîna lui Ababei a rămas o clipă în aer.

— Ce ziceți, tovarășe căpitan? întreabă Mladin zîmbind.

Mîna lui Ababei s-a coborît pe masă și bate vesel măsura în trei a patra de vals zglobiu.

— Mă duc azi pe la el — spune Ababei.

— S-a înseninat vremea — strigă Mladin lui Trasilă de cum a intrat în odaie. Ababei a zîmbit!

— A zîmbit? întreabă Trasilă și nu-i vine să creadă.

Apoi se ridică și dă să iasă pe ușă.

— Unde te duci ?

— Mă duc la redacția gazetei de perete. Ediție specială ! Ababei a zîmbit !

★

De șase luni Nicolae Mustață e pensionar. Cu toate acestea el nu s-a desvătăat să sară ca ars din pat în fiecare dimineată. Abia după câteva clipe de buimăceală, pe față îi apare un zîmbet îngăduitor. „Se vede că mi-a intrat în singe” — își zice el și se întinde cu desfătare în așternut, bucuros că acum poate lenevi cît îi place.

Azi dimineată însă, cînd s-a trezit, n-a mai zăbovit în pat, așa cum se cuvine unui om care vreme de patruzeci și cinci de ani s-a tot temut să nu întîrzie la serviciu. Azi, s-a sculat degrabă și, în câteva minute, și-a și îmbrăcat hainele așezate de cu seară pe speteaza unui scaun, la capătul divanului.

Încă înainte de ora șase a fost gata să plece la datorie. „Datoria” e întîlnirea cu căpitanul Ababei, în apropierea Fabricii de medicamente nr. 3. El, Nicolae Mustață, se duce să recunoască dușmanul, să-l înfrunte. La un semn al lui, justiția îl va înhăța pe răufăcător și societatea va fi scăpată de un ticălos ! Astfel declamă Mustață în mintea lui, sub influența lecturii de romane senzaționale...

Un singur lucru îl sîcîie : la ora aceasta e răcoare bine și poți răci ușor... Fără a sta prea mult pe gînduri, în afară de fularul de la gît, își mai puse unul, ca să-i acopere gura și nasul, să nu tragă aerul rece direct în piept. După ce și-l potrivește cît mai bine, se duse să se privească în oglindă. „Parcă-s bandajat — își zise. Nu-i nimic, e mai bine așa... Nici nu răcesc, nici nu mă vede banditul la față. Cine știe, poate mă recunoaște. Am văzut eu simbătă noaptea cum se uita la mine... Să mă înghită, nu alta...”

În sfârșit, acum putea porni. Drept că-i cam de vreme: șase și un sfert. Ar fi putut pleca și mai târziu. Dar dacă se întrerupe curentul și nu mai merge tramvaiul? Se hotărî să plece imediat. Era mai sigur.

Stația se afla la numai câțiva pași de casă.

„Hopa, tramvaiul! Își zise Mustață, coborînd cele câteva trepte de la intrare. L-am scăpat pe asta!“

Deodată, rămase încremenit. Prin fața sa trecu grăbit un bărbat care se opri în stație. Mustață uită de tramvai, de teamă că va întârzia la întâlnirea cu căpitanul, de toate. Era cu ochii numai pe omul cu impermeabil de culoare închisă. „El să fie oare? Sigur este el!“ Se trezi din gânduri abia când ultimul vagon trecu pe lângă el, huruind asurzitor. Iar când îl văzu pe individ dînd o femeie la o parte și urcîndu-se în vagonul din față, din doi pași fu și Mustață în ușa tramvaiului. Bătrînul, care nicicînd nu se încumetase la o asemenea faptă, o împinse și el pe femeie și urcă înaintea acesteia.

— Halal bărbați! mormăi femeia. Înțeleg să facă una ca asta îmbroboditul de colo, da' spilcuitului nu-i e rușine să dea brînci?

Mustață parcă nu auzi vorbele femeii. Era cu ochii numai la omul cu pricina. Iar inima îi bătea, gata să-i sară din piept. „Căpitanul mă așteaptă la capătul liniei. Nu bănuiește că eu...“ — își zise în gând.

Necunoscutul își luă bilet și așteaptă restul de la zece lei. Mustață, în spatele lui, cu banii în mînă, își luă și el bilet și înaintă.

„Nu-mi scapi, neică! Nu-mi scapi!“ își spuse el vesel.

— Faceți loc la urcare! Înaintați, vă rog! striga taxatoarea.

Dar Mustață nici nu mișca. Se aținea tot pe aproape de necunoscut, înghesuindu-se în el. Acesta își făcu loc cu coatele și înaintă câțiva pași. Mustață, după el, de parcă era legat cu sfoară.

Deodată chipul bătrînului se luminează. Ii venise o idee năstrușnică. În dreptul ușii din față, doi tineri ofițeri de miliție stăteau de vorbă. Nu mai avea mult pînă la ei. Cu mișcări pripite, își vîrî mîna în buzunarul de la piept, scoase portofelul în care-și ținea actele și banii și, neobservat de nimeni, îl băgă în buzunarul de la palton, ținîndu-l strîns în palmă. Apoi, dintr-o mișcare, trecînd în fața necunoscutului, îl strecură în buzunarul acestuia... Inima îi bătea ca un ciocănaș. Fularul însă îi ascundea zîmbetul triumfător. Ajunse lîngă cei doi ofițeri de miliție. Tramvaiul se apropia de o stație.

„Acum e acum ! Numai de nu m-aș pierde cu firea.“

Se descheie la palton, se caută prin buzunare, apoi, cu un gest brusc, deschise ușa de la platforma din față, în clipa în care tramvaiul tocmai intra în stație.

— Tovarășe conductor — strigă el — să nu deschizi ușile ! Mi s-a furat portofelul.

Lumea îl privi uimită, începu să murmure, să se foiască. Mustață se întoarse către cei doi ofițeri și rosti apăsător :

— Tovarăși ! Mă numesc Nicolae Mustață. Vă rog să mă ajutați să-mi găsec portofelul. Hoțul se mai află în vagon.

Conductorul opri în stație, dar nu deschise ușa. Unii pasageri începură să protesteze. Voiau să coboare, pentru că întîrziu la serviciu. Alții însă, cereau să se facă liniște, curioși să vadă cum se va sfîrși povestea, să afle cine-i hoțul. Oamenii din stație, care nu știau ce se întîmplase, băteau în geam, strigau.

— Vă rugăm, liniște ! spuse unul dintre ofițeri. Putem lămuri îndată lucrurile. Toți sîntem grăbiți. Vă propun deci să facem percheziția persoanelor din vagon. Ce părere aveți ?

— Da, desigur, dar repede ! se auziră cîteva glasuri.

— Tovarășe — spuse celălalt ofițer, adresîndu-i-se lui Mustață — mai căutați și pe jos. Poate v-a căzut, cine știe...

Toată lumea începu să cerceteze podeaua, dar portofelul nu era nicăieri.

— L-o fi lăsat acasă — spuse femeia care se urcase o dată cu Mustață în vagon.

— Sînteți sigur că l-ați avut ? îl întrebă necunoscutul.

— Nici vorbă ! Doar aveam actele în el. Eu nu plec niciodată fără acte. Aveam și o hîrtie de o sută de lei, nouă-nouță.

— Atunci să începem — spuse primul ofițer. Să începem chiar cu dumneavoastră — i se adresă lui Mustață. Poate l-ați pus în alt buzunar.

Lumea din vagon începu să rîdă. Dar ofițerul nu găsi nimic în niciunul din buzunarele lui Mustață. Al doilea la rînd fu un funcționar grăbit, care făcea cea mai mare gălăgie că întîrziase la slujbă.

Veni rîndul necunoscutului de care se ținuse scai Mustață. Ofițerul vîrî mîna în buzunarul pardesiului acestuia și imediat o scoase, arătîndu-i lui Mustață un portofel.

— Asta e ? întrebă el.

— Da, asta ! și Mustață întinse mîna să-l ia.

Necunoscutul se făcuse alb la față. Toată lumea îl privea, îl măsura.

— Cum ați spus că vă numiți ? întrebă ofițerul, desfăcînd portofelul și examinînd buletinul de identitate.

— Nicolae Mustață.

— Așa-i — spuse ofițerul. Iată și suta. Poftim portofelul !

— Tovarăși, e o neînțelegere sau o glumă proastă ! bîigui necunoscutul.

— O să vedem asta numaidecît ! replică ofițerul. Vă rog să mă urmați !

— E absurd, tovarăși ! Dumneavoastră știți cine sînt eu ? Cum poate crede cineva..

— Dacă e o neînțelegere, se va lămuri numaidecît ! i-o tăie scurt ofițerul. Vom discuta la secție !

Lumea din vagon, care pînă atunci tăcuse, începu dintr-o dată să murmure, să ridice glasul.

— Rușine! Ar merita două palme!... spuse unul.

În vreme ce ofițerul cobora însoțit de Mustață și de necunoscut, se porniră vociferări din toate colțurile vagonului. Cel mai tare striga femeia, pe care „hoțul” o îmbrîncise la urcare.

— Eu de la început l-am bănuț pe domnișorul ăla. Să văd, nu mi-a furat și mie ceva? Cum m-a mai îmbrîncit... se adresă ea pasagerilor care o priveau zîmbind.

Pe drum, necunoscutul mai încercă să protesteze, însă ofițerul parcă nici nu-l auzea. Îl ținea protector de braț, ca pe un bun prieten. Mustață tropăia vesel alături de ei.

La secția de miliție, lucrurile merșeră repede. Mustață povesti, de-a fir-a-păr, cum se ținuse individul de el încă de la urcare. Cum în tramvai îl tot înghesuia, încît nu putuse scăpa de el.

Văzînd cu cîtă energie protestează învinuitul, ofițerul îi spuse ferm:

— Liniștiți-vă, se va lămuri totul.

Locotenentul care-i însoțise întări spusele lui Mustață, apoi, toți trei semnară declarațiile. Un caporal îl conduse pe omul în impermeabil într-o cameră alăturată.

Rămas singur cu ofițerul de la secție, Mustață își descheie paltonul și-și desfăcu fularul de la gît. Apoi, după ce se așeză nepoftit pe un scaun, își șterse îndelung fruntea brobonită de sudoare. Ofițerul îl privi întrebător.

— Tovarășe locotenent, nu poate să scape? i se adresă Mustață.

— Nu, tovarășe! răspunse rîzînd locotenentul. N-o să scape. Ar trebui însă să vă critic puțin pentru neglijență... Nu știți să vă păziți portofelul...

— Dați-l dracului de portofel, tovarășe! Între noi fie vorba, nici nu mi l-a furat el.

— Cum? sări locotenentul. Ce vreți să spuneți?

— Da, eu i l-am băgat în buzunar. Iac-asa ! Altfel nu-l puteam aduce aici !

— Tovarășe, vă dați seama ce-ați făcut ? Puteți fi pedepsit pentru asta. Într-adevăr, omul e în drept să se plîngă. Să știți că veți răspunde !

Văzîndu-l pe Mustață că rîde, întrebă enervat :

— Ia spune, tovarășe, pentru ce ai pus la cale toată povestea asta ?

La auzul tonului sever al ofițerului, Mustață se posomorî.

— Cum, dumneavoastră credeți că mi-a venit așa deodată să mă joc de-a portofelul furat ? Chemați vă rog la D.M.C. pe tovarășul căpitan Ababei și spuneți-i așa : Nicolae Mustață vă roagă să-l iertați că a întîrziat, dar l-a adus la secție pe bandit ! Apoi, spuneți-i ce-am făcut și cred că o să mă ierte.

Locotenentul formă numărul, dar căpitanul nu venise încă.

— Mă mir — spuse Mustață. Aveam întîlnire la șapte fără un sfert și acum e șapte jumătate. Pînă acum avea tot timpul să ajungă la serviciu.

— Mai așteptăm puțin. Pofțiți un ziar.

— Mulțumesc, dar n-am răbdare să citesc.

După cîteva minute, zbirniț telefonul.

— Tovarășe căpitan — spuse ofițerul, luînd receptorul — eu v-am chemat. E aici un tovarăș, Mustață Nicolae...

Și locotenentul povesti la telefon toată tărășenia.

— Cum îl cheamă ? Ion Alimănescu, actualmente contabil, fost „agricultor“. Unde lucrează ? La Fabrica de medicamente nr. 3. Am înțeles !

După ce puse receptorul în furcă, se întoarse către Mustață.

— E în regulă, tovarășe, puteți pleca.

Bătrînul, cu un zîmbet mulțumit, se îmbrobodi din nou, întinse mîna spre ofițer și spuse :

— Ce ziceți, n-am procedat bine ?

— Despre procedeu să nu mai vorbim, tovarășe.

Oricum însă, ați făcut treabă bună — îi spuse, în timp ce-l conducea spre ieșire.

Abia reveni ofițerul la birou și telefonul sună din nou. Ridicînd receptorul, ascultă atent dispozițiile, apoi apăsă pe butonul soneriei de pe măsuta din stînga biroului său.

— Tovarășe caporal — se adresă el milițianului care intrase — adu-l pe hoțul portofelului.

Intră Alimănescu, urmat de caporal. Părea mai calm, dar se vedea că abia se stăpînește. Locotenentul îi făcu semn caporalului să iasă, se ridică și veni înaintea „învinuitului”.

— Luați loc, vă rog, tovarășe Alimănescu, și permiteți-mi să vă prezint scuze! După ce v-am luat declarația, l-am examinat mai atent pe individul care a pretins că i-ați luat portofelul...

Alimănescu respiră ușurat, înălță capul și zîmbi bucuros.

— Și?

„I-a și venit inima la loc!” gîndi locotenentul.

— E un maniac — continuă el — și nu-i la primul caz. Am vrut să-i facem acte de dare în judecată, dar am amînat pînă ce va fi examinat de un medic... Ce să-i facem? Vă prezint încă o dată scuze. Vă dați cred seama că noi nu ne-am făcut decît datoria.

— Desigur — răspunse Alimănescu. În locul dumneavoastră nici eu n-aș fi procedat altfel. Mă bucur însă că dreptatea a ieșit atît de curînd la iveală. Pot să plec? Am întîrziat cam mult la serviciu.

— Desigur... V-aș ruga însă, să mai zăboviți cîteva clipe. Să ne mai dați o declarație...

— Păi, n-am dat una?

— Da, dar mai dați una împotriva individului care v-a acuzat de furt.

— Bine.

Alimănescu se așeză la masă și începu să scrie. Între timp, locotenentul se plimba prin birou, privind mereu pe fereastră. După cîteva minute, văzu o mașină oprindu-se în apropierea secției de miliție. Din

ea coborî un bărbat cu un ziar în mînă. Mașina plecă mai departe.

— Nu-i nevoie de o declarație prea lungă — spuse locotenentul. Cîteva cuvinte doar. Semnați, vă rog. Așa... Vă mulțumesc.

După ce Alimănescu plecă, ofițerul se apropie de fereastră și o deschise. Omul de peste drum, care citea ziarul, ridică ochii. Văzu semnul pe care i-l făcu ofițerul și, cînd îl zări pe Alimănescu ieșind, dădu încet din cap. Omul continua să citească liniștit gazeta. După cîteva clipe o strînse, o băgă în buzunar și porni agale în urma lui Alimănescu.

TALCIOCUL

După zile întregi cu cer noros și ploaie cernută ca prin sită, azi, duminică, vremea parcă a încheiat armistițiu cu bucureștenii. Stratul de nori ce stăruise atîtea zile, ascunzînd bolta albastră a cerului, se desfăcuse încă de cu seară și acum soarele strălucea vesel, aurind casele, copacii, străzile, și zvîntînd cu razele lui călduțe trotuarele.

La ora aceea de dimineață, strada Dr. Lister era pustie. Doar în fața unei case arătoase, un om stătea rezemat de poartă. Pardesiul cenușiu, pantofii negri și mănușile din piele de porc îi dădeau o înfățișare elegantă. În mînă ținea o valiză de piele; părea că așteaptă o mașină, să plece la gară.

La vreo sulă de pași de el, stătea Jumătate, îmbrăcat într-un loden gri. Plutonierul privea nepăsător în jur, încît nu puteai ști dacă așteaptă pe cîineva sau pur și simplu n-are ce face, nu știe încotro s-o apuce. Deodată zări apărînd de după colț o mașină din care coborî locotenentul Trasilă. Cu pași măsurați, porni într-acolo. Din oînd în oînd, întorcea capul și privea spre omul care continua să stea rezemat de poartă. De după colț de unde cotește tramvaiul 14, se ivi un taxi particular care se opri brusc în fața omului care

aștepta. Luîndu-și valiza, acesta se urcă repede lîngă șofer. Tot atît de repede străbătu și Jumătate cei cîțiva metri ce-l despărteau de Skoda oprită în colțul străzii și se așază pe bancheta din spate. Ambele mașini porniră aproape în același timp, prima în viteză mare, cealaltă mai încet, în urma ei.

— A fost cineva la Alimănescu azi-dimineață? îl întrebă locotenentul Trasilă.

— Nimeni, tovarășe locotenent — răspunse Jumătate. Noroc c-ați venit la timp, altfel ne scăpa. Are de gînd s-o întindă după cum se vede — zise plutonierul, privind în urma taximetrului.

— Da, dar n-o ia spre gară. Trece, pesemne, să mai ia pe cineva.

— Da, așa se pare.

— Stai! se adresă locotenentul Trasilă șoferului.

Mașina stopă brusc. La vreo cincizeci de metri în fața lor, pe bulevard, în dreptul bisericii italiene, taxiul urmărit se opri. Pe trotuar, o femeie îmbrăcată într-un mantou cărămiziu, din păr de cămilă, cu pălăria mică în formă de beretă, aștepta cu o valiză elegantă lîngă ea. Șoferul mașinii din față sări pe trotuar, luă valiza și o puse înăuntru, în timp ce femeia se urca în taxi. Alimănescu coborî și se îndepărtă.

Mașinile porniră apoi lin, cotind pe strada Rosetti, la dreapta. De aici, străbătură mai multe străzi, pînă ce ajunseră pe linia tramvaiului 18.

Zîbind, Trasilă îl întrebă pe Jumătate :

— Te-ai lămurit?

— Da, tovarășe locotenent. Ați avut dreptate...

— Nu-i așa? Mergem să vizităm Talciocul — spuse el și izbucni în rîs, amintindu-și cum o nimerise la ședința care se ținuse la maiorul Constantinescu.

Pentru o anumită categorie de bucureșteni, duminica se mai numește și „zi de Talcioc“. În cursul săp-

tămînil, principala preocupare a acestora este cum va fi vremea duminică, pentru că, dacă plouă, totul se amîină pentru săptămîina următoare și cine știe dacă nu va ploua și atunci.

Cu toate că în duminica aceea soarele încălzea cu destulă putere, pămîntul din cîmpul Talcicului era alit de îmbibat cu apă, încît toată lumea stătea în picioare în fața lucrurilor împrăștiate pe jos, pe pături, pe ziare și hîrtii. Aspectul atît de variat al obiectelor, ca și hainele și basmalele femeilor, de culori diferite, dădeau acestui bîlci o înfățișare curioasă. Din depărtare, părea un cîmp cu flori uriașe, multicolore, în neconținut freamăt.

În vîlmășagul acesta, ar fi cu neputință să se întâlnească doi oameni, dacă n-au stabilit dinainte locul.

După ce mergi pe cărarea din stînga, la un moment dat se deschide o platformă înconjurată de maluri. Aici, pe „platou“, e altfel de lume. Oamenii stau mai depărtați unii de alții, formează grupuri, grupuri. Aproape toți vînzătorii se cunosc între ei. Aici nu mai auzi „Uite-te, uite-aici, ce mai marfă, prima întîi...” ci „bonjour, chérie” sau „hello”. Vînzările se fac mai discret și, nemaifiind așa înghesuială ca în restul gropii, se poate discuta, fără ca grupurile de vînzători și cumpărători de alături să audă ce se vorbește.

Tot pe acest platou se instalează și femeia în pardesiu cărămiziu și șoferul care o adusese. Primele lucruri pe care le scoaseră amîndoi din geamantane au fost un scaunel și o pătură. Pe păturile întinse începură să-și expună „mărfurile”: mănuși de piele, discuri de patefon, o vulpe argintie, o brățară, un fier electric de călcat și altele. Șoferul prinse de mînerul geamantanului un băț cu un afiș: „pîan de ocazie”. În geamantanele deschise, așezate între ei, mai erau și alte obiecte prețioase: candelabre de argint, ceasornice și două tablouri.

Locotenentul Trasilă și plutonierul Jumătate care la început se plimbaseră încoace și încolo, ca doi cumpărători, oprindu-se din loc în loc să întrebe de preț,

se întâlneau la oarecare distanță de cei pe care îi urmăreau și intrară în vorbă. Păreau niște cunoscuți care se întâlnesc din întâmplare, după ce nu s-au văzut de multă vreme. În timp ce vorbeau despre nimicuri, de schimbarea vremii și de altele, ochii, când ai unuia, când ai celuilalt, nu se dezlipeau de pe cei doi. La un moment dat, Jumătate plecă cu pași grăbiți, se îndreptă spre ieșire, unde îl întâlni pe șoferul care-i adusese și, după ce schimbă cu el câteva cuvinte, se întoarse.

— Îl cheamă Iorgu Damian — îi spuse Jumătate lui Trasilă care îl aștepta în același loc. E cunoscut la circulație ca vechi șofer pietar. Mai multe n-am putut întreba la telefon.

— Tare aș vrea să-i ridic un mulaj al pantofului stîng — spuse Trasilă.

— Aveți dreptate — încuviință Jumătate. S-ar putea să fie el.

— Ia uită-te acum !

Unul după altul, cumpărătorii se perindau prin fața lui Damian și a însoțitoarei lui, privind mărfurile, tocmindu-se, ori cumpărînd cîte ceva. Când și când, cîte un cumpărător venea, lua un disc în mînă și, fără să-l privească, începea o discuție aprinsă. După un timp, punea discul peste celelalte și pleca. Era a noua sau a zecea oară că se petrecea acest lucru.

— Curios, nu ? întrebă Trasilă.

— Da, curios — răspunse Jumătate.

— Trebuie să fie un fel de semn de recunoaștere pentru anumiți oameni.

— Altul — rosti Jumătate.

Venise tocmai un bărbat care luase de pe pătură unul din discuri și, fără să se uite la el, începu să discute cu femeia.

Trasilă porni agale, ocoli grupul, apoi apărură în fața lui Damian și îl întrebă :

— Aveți discul „Trandafir de la fereastră“ ?

— N-am — răspunse acesta scurt.

— Dar ce discuri bune aveți ?

— Uitați-vă ! Toate sînt de vînzare — zise Damian posac și privi atent spre femeia de lîngă el, care discuta cu un cumpărător.

Trasilă se aplecă și începu să se uite pe îndelete la plăcile împrăștiate pe pătură, în timp ce alături discuția continua înflăcărată, însă pe un ton scăzut.

— Nu-și are nici o justificare — spunea bărbatul. Era două sute cincizeci ultima oară.

— Da, dar acum toate s-au scumpit — răspunse ea.

— Crezi că pot obține mai mult de trei sute ? Cum o să dau atît ?

— Dacă-ți place ! Asta-i prețul...

Trasilă ciulise urechile, căutînd să nu-i scape nici o vorbă. Dar în acel moment, un grup zgomotos care circula printre tarabele improvizate se opri chiar în spatele lui și din cauza discuțiilor aprinse, pe care le duceau pe un ton ridicat, nu putu auzi urmarea. Văzu numai că bărbatul care trata cu femeia plecase supărat.

Ofițerul isprăvisese de examinat discurile și nu mai avea nici o justificare să rămînă mai departe. Totuși, nici nu-i venea să plece, căci era curios să afle despre tranzacțiile ciudate pe care le făceau cei doi. De aceea începu să discute cu Damian.

— Cît costă discul ăsta ?

— Zece lei.

— Cît ? Zece lei ? Foarte scump !

— Nu vă place, nu luați ! mormăi Damian scurt.

— Mă rog, scuzați că v-am deranjat.

— Nu face nimic !

Trasilă se îndepărtă încet și Jumătate, care-i urmărea de la distanță mișcările, văzu numai el semnul discret pe care i-l făcu locotenentul. Numaidecît porni spre taraba celor doi urmăriți, trecu pe lîngă șeful său, ca și cum nici nu s-ar cunoaște și începu și el să examineze discurile lui Damian.

Acesta era vădit enervat. Îl privi cîteva clipe pe Jumătate, apoi îl întrebă în ciudat :

— Ce căutați ?

— O placă de patefon care să-mi placă.

— Aveți vreo preferință ? Întrebă Damian, de data aceasta mai politicos.

— Da. Muzică de operă. Aș prefera „Aida” — spuse Jumătate, trăgând cu coada ochiului spre femeia în pardesiu de cămilă.

— Mai am, dar foarte puțin — replică Damian cu vocea scăzută. Știi prețul ?

— S-aud ! zise Jumătate calm.

— Trei sutare !

— Ce face ? E mult !

— Asta-i...

— Bine. Dacă n-am încotro.... — se prefăcu Jumătate necăjit și resemnat.

— Poimîine la zece, tot acolo...

— S-a făcut — răspunse Jumătate și plecă fluierînd.

Trasilă băgase de seamă că acum plutonierul în loc să se îndrepte spre postul lor de observație, o luase agale spre ieșire. Făcînd un ocol, dar fără a-l pierde pe Jumătate din ochi, porni și el în aceeași direcție.

După ce se convingse că nimeni nu-i mai putea observa, se apropie de poartă, unde-l aștepta ajutorul său, și schimbă cu el cîteva cuvinte, apoi se urcă în tramvai. La ora asta nu era mare înghesuială.

După o jumătate de oră, Trasilă era în biroul lui Mladin și-i povesti totul în amănunt.

— Bine — îi spuse Mladin. O serie de lucruri par să se lămurească. „T” e Talciocul. Prosa cu Damian și Alimănescu constituie pesemne o bandă. Din bandă mai fac parte probabil Stavăr, inginerul Petrescu și femeia. Desfacerea se aranjează la Talcioc și, cred, și prin Stavăr. Cît despre obiectele pe care le vînd, cred că le au de la clienții lor, de la cei care cumpără stupefiante. Cine consumă astăzi asemenea droguri, dacă nu tot oei care au consumat și ieri ? Or, ăștia n-au totdeauna bani, dar în schimb mai au obiecte de valoare.

— Da, așa trebuie să fie — întări Trasilă.
— Acum să stabilim cine-i femeia — spuse Mladin.
— Asta vom afla îndată de la Jumătate, pe care l-am lăsat anume acolo.

Spre prînz, cînd cei doi ofițeri aproape își pierduseră răbdarea, apăru Vasile Jumătate, care spuse încă din prag :

— O cheamă Magda Olănescu.

Auzind numele pronunțat de plutonier, Mladin tresări. După cîteva clipe, rosti iar :

— Da, lucrurile se leagă între ele. Magda trebuie să fie „M“.

PE URMA URMELOR

În plin centrul capitalei, după ce cotești din strada Mihail Eminescu pe strada Polonă, n-ai crede că imediat după strada Slăvești îți va apare în fața ochilor Intrarea Bogdăniță. Mirarea te cuprinde nu pentru că aici domnește o liniște de sat, nici pentru că ulița e toată acoperită de iarbă crescută printre pietre, semn că pe acolo nu trece nici un vehicul, ci pentru că toate casele par a fi construite din cuburi, atît de pitice sînt. Perdelele de dantelă lucrate meșteșugit, porțile scunde, bostanii de pe acoperișuri și pisicile leneșe din pridvor dau o înfățișare pitorească acestei străzi parcă din altă lume.

Într-una din aceste căsuțe locuiește șoferul Iorgu Damian.

Casa lui pare mai minusculă decît celelalte, în umbra celor doi tei. De altminteri, n-are decît două odăi și o magazioară. Cu cîteva ani în urmă, odăile comunicau între ele, dar cînd Damian închiriasse pe cea din stînga, ușa dintre ele fusese zidită.

În fața casei, spre stînga, se află o cișmea, cu un mic acoperiș din tablă. De la cișmeaua aceasta liau apă mai toți locuitorii fundăturii.

Într-o dimineață, pe la ora șase, un lucrător de la I.C.A.B., îmbrăcat în salopetă cu inițialele întreprin-

derii, cu o lădiță de scule, o găleată și o lopată, se opri în fața cișmelei și începu să cerceteze cu mare băgare de seamă robinetul. Era un om înalt, voinic și din obrazul lui cel mai bine se vedea o mustață mare. Purta o șapcă trasă pînă la sprîncene. Acesta își scoase lădița cu scule, pe care o purta prinsă de umăr cu o curea, și o puse jos. Apoi luă găleata, o umplu cu apă și o vărsă spre poarta casei lui Damian. După ce mai vărsă cîteva găleți în același loc, începu să sape liniștit în jurul cișmelei, aruncînd pămîntul spre poartă. Cînd se formă o groapă de vreo treizeci de centimetri, mai aruncă vreo cîteva găleți de apă pe pămîntul scos, după care începu să trebăluiască la țeavă.

Un vecin de peste drum ieși din casă, își aprinse o țigară și veni de se lipi cu coatele de gardul curții. Privi un timp la omul în salopetă, apoi întrebă :

- Ia spune, tovarășe, ce faci acolo ?
- Ce să fac ? Repar țeava. Are scurgere în pămînt.
- I-auzi, i-auzi ! făcu vecinul mirat.
- Asta-i...

Omul își continua treaba, fără să ridice ochii. După un timp, Damian deschise ușa. Vru să spună ceva, dar se răzgîndi și, ridicîndu-și gulerul pardesiului, călcă cu ciudă chiar în mijlocul grămezii. Fără să-l privească, lucrătorul începu să sudeze țeava cu lampa de benzină.

- Nu închizi apa ? îl întrebă vecinul.

Omul de la I.C.A.B. mormăi ceva, dar nu se auziră decît ultimele vorbe :

- ... acuma-s gata !

În sfîrșit, vecinul se hotărî să intre în casă. Pe strada pustie era liniște. Lucrătorul scoase din lădița de scule o pungă și presără un praf alb în două locuri pe pămîntul aruncat spre poartă. Apoi, după ce mai meșteri ceva acolo, luă lopata, astupă groapa, băgă toate sculele în lădiță, bătători puțin locul și plecă, petrecîndu-și cureaua lădiței pe după umăr.

Din noaptea în care percheziționase apartamentul lui Prosa, căpitanul Ababei se întreba mereu : „Ce-o fi cu pantoful ?“

Într-adevăr era ceva ciudat cu acest pantof de femeie, găsit printre numeroșii pantofi ai lui Prosa. Când îi raportase șefului său, acesta nu dăduse prea mare atenție faptului și se mulțumise doar să-i spună:

— Lasă-l deocamdată. Când vom afla mai multe despre bandă, ne vom ocupa și de el. Totuși, spune-i cuiva să-l aducă aici, să-l vedem și noi.

Examinat îndeaproape la serviciul de cercetări tehnico-științifice, pantoful nu prezenta nici o particularitate.

„Dar ce căuta acolo ? se întreba iar Ababei, stînd la birou, cu dosarul cazului în față. O femeie i-ar fi lăsat pe amîndoi, presupunînd că Prosa i-ar fi făcut cadou o nouă pereche, iar ea, nerăbdătoare, ar fi vrut să-i încalțe imediat. Eu însă am găsit numai unul... De ce ?“

Rămase cîteva clipe cu privirile ațintite la pantof, ca și cînd ar fi așteptat de la el dezlegarea tainei care-l frămînta. Preocupat, nu auzi nici bătaia în ușă, nici ușa deschizîndu-se. Abia cînd sergentul care intrase îi spuse că este chemat la maiorul Constantinescu, ridică privirea și se despărți nu fără regret de gîndurile sale.

Abia intrat în biroul maiorului, acesta îl întrebă :

— Ce lucrezi acum ?

— La dosarul Prosa... — răspunse căpitanul Ababei.

— Iată ce-i — îl întrerupse maiorul. Am să-ți dau o misiune nouă, deosebit de importantă. Ia loc.

Căpitanul se așeză în fotoliul din fața biroului și-și scoase carnetul din buzunar.

În vreme ce maiorul vorbea, Ababei nota în carnet tot ceea ce considera că-l va ajuta la îndeplinirea noii

sale misiuni. După ce au fost lămurite ultimele amănunte, căpitanul spuse :

— Foarte bine, tovarăşe maior. Eu însă mai am o chestiune nerezolvată. N-am aflat ce-i cu pantoful găsit în dulapul lui Prosa...

— Ai dreptate. Înainte de a pleca, treci pe la Mladin şi dă-i-l, să se ocupe el de asta.

★

Mladin stătea la birou şi citea ultimele rapoarte întocmite de locotenentul Trasilă pe baza informaţiilor primite. Despre fiecare din cei bănuţi se ştia acum mai mult decât înainte.

De pildă, inginerul Petrescu îşi cumpărase în ultimul timp o mulţime de lucruri : un birou, un covor, un tablou, o stofă de haine... Toate acestea au costat o mulţime de bani.

Alimănescu făcea impresia că nu are legături cu Petrescu decât la serviciu. Aproape că nici nu-şi vorbeau. El cheltuia mai mult decât salariul. Făcea che-furi şi se îmbrăca elegant. Damian, deasemenea, părea plin de bani. Magda Olănescu nu mai puțin.

Cu toate că acestea nu erau probe prea sigure, profilul bandei începea să devină mai clar. Alimănescu a fost „agricultor“, Petrescu... Era destul să-ţi aminteşti cu câtă duşmănie privise la Mladin când îi pusese cele câteva întrebări în legătură cu furtul... Prosa...

Magda Olănescu fusese măritată pe vremuri cu un industriaş. În 1946 acesta plecase la Paris. Plănuise să plece şi ea, dar probabil că nu a putut, cine ştie din ce pricină... Morfinomană... Damian avusese înainte mai multe maşini pe piaţă. Acum avea numai una, dar era plin de bani.

— Intră ! strigă Mladin, auzind o bătaie în uşă. Ce-i, tovarăşe Jumătate ?

— Tovarăşe locotenent-major, am adus mulajul.

— Este ? întrebă el cu interes.

— Este ! răspunse Jumătate voios.

— Va să zică, Damian...

— Da, Damian.

— A mers bine? A observat ceva?

— Nimic! Eram cu spatele la el cînd a ieșit și nici vocea nu mi-a auzit-o. Apucasem să arunc pămîntul, așa că n-a avut pe unde ocoli și a fost o jucărie să-i iau două mulaje de pantof. Am verificat la T.S. și unul din mulaje corespunde exact cu a doua urmă de picior din fața spărturii.

— Să se pună la dosar referatul T.S.-ului! spuse Mladin scurt. Incepe să se înnoade...

— Incepe, tovarășe locotenent-major.

— Nu-i chiar atît de ușor... Ne trebuie probe, probe și iar probe... Nu putem face arestări deocamdată. Înțelegi?

— Înțeleg... — spuse Jumătate cu regret. Dar cît îi mai lăsăm să-și facă de cap?

— Pînă avem suficiente probe în ce-i privește pe toți. Căci mai sînt și alții... E o bandă... Dar știm noi cum lucrează? Cine mai face parte din bandă? Cine e șeful lor?

— Asta cam așa e... Dar le venim de hac!

— Le venim!

— Le venim noi. Dar să nu uit. Treci pe la casierie să-ți iei banii pentru întîlnirea de mîine cu Damian. Ți-am semnat bonul.

— Foarte bine! spuse Jumătate zîbind. După asta, îl putem aresta pe Damian.

— În nici un caz. Cine ne va duce la depozitul de „marfă“?

— Aveți dreptate. Au nevoie de mașină.

Vasile Jumătate ieși vesel din birou. Rămas singur, Mladin mai citi o dată însemnările pe care și le făcuse, sublinie cîteva din ele, mai adăugă vreo cîteva semne de întrebare, apoi intră în biroul maiorului Constantinescu pe care-l găsi citind cu atenție un dosar. Maiorul îi făcu semn să se apropie și să vorbească. După ce-i spuse cele aflate de la Jumătate, Mladin întrebă:

— Tovarășe maior, ați dat dumneavoastră dispoziție să afla ce-i cu pantoful descoperit de căpitanul Ababei la Prosa ?

— Da, poate ne va duce la vreo urmă. Pune pe cineva să se ocupe de asta.

— O să i-l dau locotenentului Trasilă. Bănuți că ar putea fi al lui „M” ?

— Tot ce se poate. Dar după cîte știu, veneau și alte femei la el acasă. „M” a fost văzută prima oară abia cînd a lăsat biletul. Dacă e Magda Olănescu, probabil că nu se întâlneau la el, ci la ea. Trebuie verificat acest lucru la domiciliul ei.

— Tot Trasilă o va face.

— Da, bine ! Va să zică, pînă acum, de doi sîntem siguri : de Prosa și de Damian care și-au lăsat urmele la fața locului. Împotriva lui Alimănescu avem probe, dar nu sînt suficiente. Înseamnă că în mașina lui Damian au fost în mod precis trei : Damian, Alimănescu și Prosa. La locuința lui Prosa, au fost doi. Dintre aceștia e identificat unul, Alimănescu. Al doilea să fie Damian ? Nu-mi vine să cred, pentru că n-ar fi lăsat el mașina singură în stradă, cînd avea înăuntru lucrurile furate din fabrică. Cine se ocupă de Damian ?

— Plutonierul Jumătate.

— Să caute să afle unde sînt ascunse mărfurile. N-ar fi rău să înceapă cu garajul unde-și ține Damian taximetrul.

— Garajul lui e pe Griviței, dincolo de gară. Jumătate a trecut pe acolo. Urmează să cerem aprobare pentru percheziție.

— Să nu ne grăbim cu percheziția. Ți-am spus că nu trebuie să simți că sîntem pe urma lor. E suficient să pui un om să supravegheze garajul deocamdată, să vadă ce intră și ce iese. Ar fi bine să aflăm cît mai repede tot ce trebuie să știm, înainte ca ei să prindă de veste. Avem cîteva fire în mînă, să le înnodăm și pe celelalte. De ceilalți cine se ocupă ?

— De Stavăr mă ocup eu. Cred că el plasează stupefiantele la el acasă.

— De unde deduci ?

— Psihologic, cred că e cel mai ușor și comod. În orice caz i-am pus post fix, să știu cine vine pe la el.

— Destul de discret ?

— N-aveți grijă, tovarășe maior. Știu că e un om inteligent și prevăzător.

— Petrescu ?

— Tot Jumătate îl are în grijă. Damian îi lasă destul timp liber, căci ziua e piețar, iar seara Petrescu nu iese din casă. Dacă e nevoie, îl înlocuiește Șerban.

— Bine !

— Pot pleca ? întrebă Mladin.

— Stai încă puțin. Vreau să te mai întreb ceva. Văd că te ocupi serios de suspecti și ești pe urme bune. Dar de fabrică te-ai mai interesat ? Ce știi despre rezultatul verificării magaziei ? E important să știm ce și cât s-a furat.

— Bineînțeles. Mă duc chiar azi după-amiază acolo. Trebuie să lămuresc și chestiunea cheilor aruncate de inginerul Petrescu.

— Vezi, fii atent cum procedezi. Ioana Mazilu e o tovarășă foarte bună și trebuie să fie foarte necăjită acum. Fă în așa fel încât să simtă că o ajutam, nu că am bănu-i-o cumva.

— Voi fi atent.

— Mi-ai spus — reluă maiorul — că fabrica mai are o anexă pe aceeași stradă. Ce depozitează acolo ?

— Numai lăzile gata ambalate și sigilate în magazia fabricii.

— Paza e bună ?

— Suficientă — răspunse Mladin după o clipă de gândire. De acolo banda n-ar fi avut ce fura, căci pe ei îi interesau stupefiantele care se aduc în fabrică. Materia primă, asta le-a stîrnit interesul.

— Și înainte, de unde se aprovizionau ?

— Mi-am tot pus și eu această întrebare. Căci, după felul cum sînt organizați, se vede că n-au început des-

facerea după spargere. Dar deocamdată n-am găsit un răspuns.

— Concentrează-ți atenția în direcția asta !

— Foarte bine !

Mergînd spre locuința Magdei Olănescu, locotenentul Trasilă se tot întreba ce o fi cu pantoful, cum se explică prezența lui la Prosa. Mergea grăbit, nerăbdător să ajungă în bulevardul Bălcescu.

La imobilul cu numărul 29, lucrurile meraseră ușor. Portarul, om în vîrstă, răspunse bucuros la toate întrebările puse de Trasilă.

— De cît timp nu l-ai mai văzut pe domnul acela gras care venea pe la doamna Olănescu ?

— De mai bine de zece zile.

— Dar înainte venea des ?

— Aproape în fiecare zi.

— Dimineața ? După masa ?

— Numai după masa și seara.

— Ce fel de om era ?

— De... știu eu ?

— Darnic ?

— Da...

— Cam cît îți dădea ?

— Așa... un pol, din cînd în cînd.

— Ieșeau împreună în oraș ?

— Da, dar rar.

— Seara ?

— Numai seara și întotdeauna cu mașina. E un taxi care venea mereu să-i ia.

— Ce-am vorbit rămîne între noi.

— Se înțelege !

— La ce etaj șade ?

— Etajul 7, apartamentul 60.

— Mulțumesc.

Locotenentul ieși din odăița mică a portarului și se urcă în ascensor. Ajuns la etajul 7, se opri în fața ușii și sună o dată, lung. Dar abia după ce sună a treia oară, apărui Magda după ușă.

— Cine-i ? întrebă ea cu vocea răgușită.

— Nu mă cunoașteți ! Sinescu — răspunse Trasilă încet.

— Ce doriți ?

— V-aș ruga să deschideți pentru cîteva clipe. Nu pot vorbi prin ușă.

— Așteptați puțin ! răspunse Magda, însă dură destul de mult pînă ce-i deschise ușa. Era îmbrăcată într-un capot de mătase și cu toate că-și trecuse peria prin părul bogat, buclele îi erau în dezordine. Il privi lung, încercînd să-și amintească dacă-l mai văzuse vreodată, apoi îi făcu semn să intre în vestibul. Trasilă era băiat drăguț și zîmbetul lui avusese darul s-o convingă.

— Ce doriți ? întrebă ea din nou, de data aceasta cu glas modulat.

— Mă iertați că vă deranjez... începu el, punîndu-și întregul talent de cuceritor într-o privire galeșă.

— Parcă v-am mai văzut undeva — îl întrerupse Magda.

— Da. V-am fost prezentat acum vreun an într-un restaurant. La Athénée Palace, dacă nu mă înșel... Erați cu domnul inginer Prosa.

Magda îl măsură din ochi, iar Trasilă îi citi în privire că nu pare convinsă. „Să-mi fi reținut figura cînd m-a văzut la Talcioc ?“ îi fulgeră prin minte.

— Apoi — adăugă el repede — m-ați mai văzut probabil la Talcioc.

— A, da ! se liniști ea. Știam că v-am mai văzut de curînd. Dar nu mi-ați spus ce doriți de la mine.

Trasilă se uită împrejur cu voită sfială, ca și cum s-ar fi întrebat, dacă poate vorbi fără grijă. Magda îl pofti în odaie. Aci domnea o dezordine cumplită. Dulapul era deschis, pe masă, pe scaune, pe divan erau înșirate rochii, rufărie și tot felul de obiecte.

— Tocmai făceam ordine — spuse ea, ca și cum ar fi voit să se scuze. Unde să vă poftesc să luați loc ?

Dădu niște rufe de o parte de pe scaun și-i făcu loc

să şadă. Trasilă, politicos, aşteptă să se așeze ea întâi, apoi întrebă cu vocea scăzută :

— Putem vorbi în linişte ?

— Da — încuviinţă ea, şi adăugă : Locuiesc singură.

— Vă rog să-mi înţelegeţi tulburarea. Demersul meu vi se va părea desigur ciudat...

Se ridică o clipă şi avînd aerul că vrea să apropie scaunul de al ei, îl întoarce în așa fel, încît să poată privi dulapul.

— Spuneţi-mi vă rog ce vă aduce la mine — îl încurajă ea, punînd stîngăcia lui pe seama impresiei pe care ştia, ca femeie frumoasă, că o face asupra bărbaţilor.

— Imi este foarte neplăcut să fac apel la sfatul dumneavoastră, la... sprijinul dumneavoastră... Poate veţi considera că sînt nedelicat, dar vă rog să căutaţi să mă înţelegeţi... Nu mai sînt un om bogat... şi am intrat într-o încurcătură serioasă...

Magda încrunţă sprîncenele şi-l privi nedumerită.

— Ştiu că eraţi în relaţii foarte strînse cu domnul inginer Prosa...

— Urma să ne căsătorim — îi tăie ea cam scurt.

— Da, auzisem. Presupun deci că vă ţinea la curent cu... unele tranzacţii pe care le făcea...

— Nu cunosc nici un fel de „tranzacţii“, se apără ea, bănuitoare.

— Poate m-am exprimat greşit... Vă cer iertare... În fine, domnul inginer Prosa a cumpărat de la mine o tabacheră...

— Aşa ? întrebă ea uimită. Cînd ?

— Chiar în dimineaţa zilei cînd... în fine... către prînz ne-am întîlnit la Café de la Paix şi i-am dat-o. Urma ca a doua zi să-mi plătească două mii de lei. În aceeaşi seară, însă... L-am aşteptat zadarnic a doua zi... Ingrijorat, m-am dus acasă la el şi portarul mi-a spus despre nenorocirea care s-a întîmplat...

— Şi ? Cu ce vă pot eu ajuta ?

— Poate că ştiţi unde se află tabachera... V-am spus, nu mai sînt un om bogat şi o asemenea sumă...

— N-am habar, dragă domnule Sinescu, te rog să mă crezi...

Trasilă făcu o mutră atît de nenorocită, încît Magda îl privi cu milă.

— Vă asigur — îi spuse mîeros — că, dacă aş şti, n-aş ezita o clipă să vă spun. Ştiu numai că miliţia a ridicat cadavrul... Poate o avea asupra lui... Încercaţi să aflaţi la miliţie.

— Ferească sfîntul! tresări Trasilă. Asta-mi trebuie? Nici nu era marcată. Mai bine mă las păgubaş...

Şi, într-adevăr, se hotărîse să încheie discuţia. Ştia ce voia. Tot timpul, privirea lui deretecase dulapul şi descoperise pantoful care semăna leit cu cel pe care-l cunoştea atît de bine.

— Cum doriţi. Eu nu vă pot spune mai mult. În ziua aceea... eu nu l-am văzut pe bietul Prosa... Chiar mă întreb, de ce o fi cumpărat o tabacheră, cînd el fuma numai ţigări de foi.

— Poate ca investiţie — sugeră pretinsul Sinescu şi încercă iar să zîmbească.

— M-aş îndoi — spuse Magda apăsător. El n-avea alte venituri decît salariul şi nu mai luase primă de mult.

— Mă iertaţi, nu l-am întrebat... Poate nu era pentru el — insinuă Trasilă.

— Înfine...

Magda se ridică, lăsîndu-l să înţeleagă că nu mai aveau ce vorbi. Trasilă se mai scuză o dată şi se îndreptă spre uşă.

— Lăsaţi-mi adresa, sau telefonul, să vă anunţ dacă aflu ceva — îi spuse ea cu amabilitate în glas.

— Locuiesc la un prieten şi nu am telefon — inventă el repede. Daţi-mi voie să vă mai întreb eu peste o săptămîină...

— Înţeleg! Sînteţi foarte prudent — zîmbi Magda pentru prima oară.

După ce închise uşa, rămase gînditoare. Ce o fi vrut de la ea? Se simţi neliniştită, bănuită... Care era ade-

vărul ? A cumpărat Prosa, într-adevăr, o tabacheră de aur ? Tot ce se poate. Totuși... trebuia să fie atentă...

Se plimbă puțin prin odaie, trecindu-și mereu mâinile pe frunte. Apoi se hotărî. Deschise sertarul noptierei, luă o siringă, sparse o fiolă, și-și făcu repede o injecție.

După cîteva minute, puțin calmată, începu să se gîndească la vizita lui Sinescu. Cu cît se frămînta mai mult, cu atît îi părea mai ciudat și o cuprindeau iar bănuielile că, de fapt, el venise pentru altceva... Rămase așezată pe scaun cu fața la dulapul deschis și deodată tresări. „Nu cumva pantoful“ ?

JUMĂTATE MORFINOMAN

De dimineată Vasile Jumătate se trezise greu, ceea ce i se întîmpla destul de rar. Dar adormise foarte tîrziu, căci „planul“ pe care și-l făcuse pe a doua zi nu i se mai păruse bun, în timp ce se dezbrăca și voia să se culce, așa încît, cu toate că Maria, soția lui, protestase, se așezase lîngă radio, într-un fotoliu și începuse să-și depene gîndurile. Aici, lîngă aparatul deschis, ascultînd muzică, îi veneau lui ideile bune. De altfel Maria se obișnuise să adoarmă cu muzică. Jumătate stingea lumina, puneă aparatul încet și cu capul în mîini, lăsa gîndurile să-i umble hoinare. Apoi și le aduna încet și-și făcea „un plan de bătălie“. În ajun, întocmirea acestui „plan“ îi dăduse destul de mult de furcă.

Se înțelesese cu Șerban, ca acesta să-l aștepte pe Damian în strada Polonă colț cu Intrarea Bogdăniță, dis de dimineată, pentru cazul că șoferul nu s-ar duce la garajul din Grivitei să-și ia mașina în primire. Întîlnirea stabilită la Talcioac trebuia să aibă loc la ora zece. Dar, unde trebuiau să se întîlnească, habar n-avea. Damian îi spusese : „în același loc“. Jumătate trebuia să aștepte într-o mașină, în preajma garajului și, la ivirea lui Damian, să-l ia în urmărire, să vadă unde va fi la ora zece. Iar dacă nu se duce

la garaj, Șerban să-l urmărească pe jos sau în tramvai și în jurul orei zece să-i telefoneze la D.M.C. pe unde se află șoferul. Dar dacă Damian se află înainte de ora zece într-o casă și Șerban nu-l poate chema la telefon, spre a nu pierde urma, toată combinația cade în apă. Și era atât de bine pusă la cale... Prea începuse bine... Ce mai putea face la ora asta, aproape de miezul nopții? Cu bună dreptate Mladin și Trasilă l-ar fi criticat, dar nu apucase să le spună ce măsuri luase, căci fusese tot timpul pe teren și apoi nu mai găsisse pe nici unul... Atunci Jumătate luase o hotărâre... Se îmbrăcase tiptil, ieșise pe furiș, ca să n-o trezească pe Maria și se dusesse la D.M.C. Când să intre în biroul ofițerului de servicii, spre a-i cere un ajutor pentru a doua zi, îl văzu pe maiorul Constantinescu coborînd scările.

— Ce faci la ora asta aici, tovarășe Jumătate? îl întrebase maiorul surprins.

Jumătate îi povesti „planul” pe a doua zi și adăugă:

— Are un punct slab, tovarășe maior. Acum mi-am dat seama.

Și-i explică îndoielile și teama ce-l cuprinsese.

— Ai dreptate — îi confirmase Constantinescu.

Intră cu el la ofițerul de serviciu și dădu dispoziții ca a doua zi dimineata plutonierul Șerban să primească un sergent ca ajutor.

Atunci abia Jumătate putu să se întoarcă liniștit acasă.

— Unde umbli? îl întrebase Maria buimăcită de somn.

— Iacă, mă plimb și eu să mai iau aer, că toată ziua am stat...

Și acum, dimineata, șezînd în mașina oprită la cincizeci de metri depărtare de garajul din Griviței, tot se mai gîdea:

— Dar dacă Șerban nu-l recunoaște pe Damian? Că doar l-a văzut numai în treacăt, cînd mă aștepta să-i iau mulajul.

Cu toată aparența lui calmă, Jumătate era un om

care se frămînta tot timpul. Aștepta cam de vreo oră și ceva, cînd zări la distanță silueta cunoscută a lui Damian. Acesta coborîse din tramvai și traversa agale spre garaj. Din clasa doua coborîseră doi pasageri care discutau liniștit și-și vedeau de drum, venind spre mașina în care ședea Jumătate. Acesta coborîse geamul și cînd trecătorii ajunseră în dreptul lui, îi spuse lui Șerban, care părea să nu-l cunoască :

— Rămîneți pe aici.

Șerban și colegul lui își văzură de drum ca și cum n-ar fi auzit nimic, dar după cîțiva pași se opriră. Sergentul în civil își scoase un sandviș din buzunar și începu să mănînce, în timp ce celălalt civil se înapoia și se oprea apoi peste drum de garaj, ca și cum ar fi așteptat tramvaiul.

Damian nu zăbovi decît vreo zece minute. Apoi ieși, încuie garajul și porni spre centru, pe jos. Jumătate observă atent împrejurimile. Damian mergea încet. Sergentul isprăvisse de mîncat și mergea acum ca un om care n-are grabă, tacticos, pe același trotuar pe care o pornise șoferul. După scurt timp și Șerban se pusese în mișcare pe celălalt trotuar, dar tot atît de tacticos ca și colegul său. După cîteva minute, Jumătate atinse ușor brațul șoferului lingă care ședea, și-i spuse :

— La D.M.C.

Aici așteptarea avea să fie lungă. Trecuse ora opt, apoi ora nouă, nouă și un sfert... Nici un telefon... Jumătate ridicase receptorul din furcă și auzise, liniștindu-se, tonul.

— Să nu dea dracul să se strice tocmai acum aparatul ! își spuse el nervos.

Trecuse de nouă treizeci... Tot nimic...

„Cine știe unde naiba se duce și pînă apucă să telefoneze băieții și să alerg pînă acolo, întîrzii, nu-l mai găsesc...”

În fine, cu zece minute înainte de ora întîlnirii, telefonul zbîrni, dar numai o clipă, căci Jumătate și dusesese receptorul la ureche.

— Alo !

— Tovarășul Jumătate ?

— Eu.

— Veniți numaidecât la Parcul Libertății. Vă aștept în fața cinematografului.

— Am plecat !

Mașina gonia pe strada Unsprezece Iunie. Zece fără patru, zece fără trei... La câțiva metri de cinematograful, se opri. Jumătate cobora, Șerban îl întâmpina.

— Pe alea principală, a treia bancă pe dreapta.

— Rămîneți pe aici, pe lângă mașină. Spune șoferului să tragă lîngă pompa de benzină. Cînd mă vedeți întorcîndu-mă, urcați-vă în mașină. S-a mai întîlnit cu cineva ?

— Cu trei persoane, în trei locuri diferite. Dar n-a dat și n-a primit nimic.

— Bine.

La ora zece fix, Vasile Jumătate intra pe poarta parcului, gol la ora asta, mai ales pe o zi atît de mîhrită. Nu ploua, ceața se împrăștiase, dar totul era cenușiu, ca și cerul. Frunzele căzute pe jos erau umede, cleioase și se lipeau de tălpile pantofilor. Pe banca a treia Damian ședea liniștit și fuma. Jumătate se apropie de el, se așază pe aceeași bancă, dar șoferul fuma liniștit înainte, suflînd fumul cu nesaț și urmărindu-l cum se împrășteie în aer, fără ca măcar să întoarcă privirea spre noul venit care se așezase tocmai pe banca ocupată de el.

— Bună dimineața — spuse Jumătate.

Damian întoarse mirat capul spre el, îl privi o clipă, mormăi un „bună dimineața“ distrat și apoi fumă liniștit mai departe, ca și cum s-ar fi aflat tot singur în parc.

Jumătate mai stătu cîteva clipe pe gînduri : apoi întrebă cu vocea scăzută :

— Mi-ai adus ?

Damian, parcă nici n-ar fi auzit, nu răspunse nimic. Jumătate începuse să-și piardă răbdarea, așa încît întrebă a doua oară, mai tare și apăsător.

— Țe-am întrebat dacă mi-ai adus. Ei ?

De data aceasta, Damian, care-și sfîrșise țigara, o aruncă liniștit pe alee, apoi întoarse capul spre Jumătate, îl măsură din cap pînă în picioare, și-i spuse :

— Nu vă cunosc. Ce doriți ?

— Cum, nu mă cunoști ? Doar ne-am dat întîlnire aici, azi la ora zece — zise Jumătate calm.

— Vezi-ți de treabă, tovarășe. Eu n-am nici o întîlnire. Poate mă confunzi...

— N-ai fost dumneata duminică la Talcloc ?

— Eu ? Ce te privește ?

Jumătate rămase o clipă mut.

— Șireată vulpe ! își spuse el. Cum dracul s-o înnođ ? Probabil că iar e cu parolă... Prima oară am nimerit-o, dar acum mi s-a înfundat...

— Ascultă — încercă el să reia discuția. Trebuia să-ți spun ceva, dar nu știu ce naiba am, că am uitat... Așa mi se întîmplă de la o vreme înapoi, de cînd cu blestematele astea de injecții... Uit de la mînă pînă la gură...

— Sînteți bolnav ? îl întrebă Damian cu glas compătimitor, dar lui Jumătate nu-i scăpase licărirea de ironie din ochii prefăcutului samaritean.

— Da, de cîteva luni. Foarte bolnav... Îmi trebuie mereu medicamente... Și azi mi-am luat trei sutare cu mine să-mi cumpăr, dar sînt așa, ca zăpăcit, și mi se pare c-am uitat ceva...

Damian îl mai privi o dată pătrunzător, apoi se ridică.

— Nu te enerva, tovarășe. Șezi liniștit și desigur o să-ți amintești. Pe mine să mă ierți, dar am treabă.

Și zicînd aceasta, se îndepărtă, ducînd două degete la șapcă, în semn de salut. Dar Jumătate era hotărît să nu-l lase să-i scape atît de ușor. Nu-i era greu să-și prefacă vocea tremurîndă, căci îl apucase o furie surdă. Se ridică repede, îl apucă de braț pe Damian, ca un om desperat care se agață de ultima nădejde.

— Stai, dom'le, nu pleca. Te rog să nu mă lași. Nu înțelegi că nu pot trăi fără medicament ?

Damian își scutură brațul, desfăcându-se de strînsoarea omului care-l ruga și-i spuse enervat :

— Consultă un medic, tovarășe. Văd că ești bolnav, dar cu ce te pot eu ajuta ? Nu-s doctor.

Damian iuți pasul și ieși pe poartă. Jumătate rămase puțin locului, apoi o porni și el încet spre ieșire, pomenind în gând o sumă de arhangheli și alte rude apropiate ale acestora și ale lui Damian...

Cînd, mai tîrziu, povestea lui Mladin și Trasilă pățania lui, primul îl liniști :

— Ei, nu-i nimic. Se întîmplă...

Dar Trasilă nu se putu stăpîni și izbucni în rîs, văzînd mutra nefericită a plutonierului plouat.

— Se întîmplă — adăugă și el pufnind — sigur, se întîmplă... Dacă nu ești morfinoman veritabil... N-ai știut parola, pe parola mea...

Mladin îl privi încruntat.

— Crezi că ești mai breaz ?

Trasilă încetă pe dată să rîdă.

— Ceea ce e mai neplăcut acum — încheie Mladin — e că ne-am cam descoperit cărțile și că vor deveni mai prudenți...

— Dacă nu-și pierde capul să facă vreo prostie ! spuse Trasilă, serios de data asta.

DULAPUL DOCTORULUI

Casa cu trei apartamente din aleea Spătarului în care locuia doctorul Stavăr avea o înfățișare destul de pitorească, îmbrăcată în iederă de un verde întunecat. Încăperile însă, și mai ales holul mare în care-și primea vizitatorii, păreau mohorîte, pline de umbre, încît aproape toată ziua ardea lumina. Și azi candelabrul era aprins, ca și lampa de pe măsuta din fața fotoliului în care doctorul, cu o carte în mînă, părea că visează cu ochii deschiși. Nu putea nici să citească, nici să-și adune gîndurile. După o vreme se ridică și, cu gesturi mașinale, începu să așeze o floare din vaza

de pe masă, să potrivească o cută a perdelei grele de catifea. Apoi, privi spre uşă, se uită la ceasul de la mină şi trecu în camera alăturată.

În sfârşit, auzi soneria. Se duse degrabă la uşă să deschidă, dar se opri mai întâi o clipă în faţa oglinzii, spre a-şi potrivi nodul cravatei.

În ochii lui se aprinse o lumină de încântare, când o zări pe Liana în prag. Bereta mică, părul blond, care în lumina palidă părea roşcat, ochii mari albaştri încă umeziţi de ploaie, păreau bătuţi cu diamante.

— De-ai şti cât mă bucur că te văd, după atâtea zile de aşteptare — îi spuse el, privind-o în ochi, în timp ce-i lua amîndouă mîinile.

Ea şi le retrase încet şi, cu gesturi măsurate, începu să-şi scoată pardesiul. Încercînd să-i ajute să se dezbrace, Stavăr continua să-i vorbească, spre a nu-i da timp să răspundă.

— Mi-ai lipsit tare mult, Liana. Aveam impresia că nu vrei să mă vezi. Acum, că ai venit, că eşti iarăşi lângă mine, sint nespus de fericit. Spune-mi repede că nu-i nimic adevărat, că mi-am făcut griji fără rost, că eşti aceeaşi, aşa cum te-am cunoscut.

Fata îl auzea vorbind, dar percepea doar sunetul vocii lui, nu şi vorbele. Venise în urma îndelungatelor lui stăruinţe, hotărîta să-i spună totul şi să termine. Era cîstit să sfîrşească o dată, să nu se mai chinuiască atîta.

— Mihai — îl opri ea cu un gest scurt al mîinii albe, intrînd în hol, urmată de Stavăr — am venit pentru că m-ai rugat atît şi mai ales pentru că nu mi-a plăcut întrebarea ta la telefon, dacă mă tem cumva de tine. Vreau deci să-ţi vorbesc, să lămurim ce e între noi. Echivocul acesta nu poate să mai dăinuie.

— Bine, bine — spuse el, încercînd s-o liniştească. Pînă una alta ia loc, să gustăm ceva...

O luă de braţ şi o aşeză aproape cu sila în fotoliul larg, tapisat în catifea albastră. Apoi aduse o masă

pe rotile pe care erau pregătite, gustările, așeză totul pe masa rotundă dintre cele două fotolii și se așeză și el.

Liana îi urmărea mișcările, fără să spună o vorbă.

În timp ce umplea paharele cu vin, Stavăr spuse :

— Lucrurile serioase se discută întotdeauna la un pahar de vin.

Se uită la ea pe sub gene, dușos, pîndind o privire sau un zîmbet care să-l liniștească. O iubea mult și la urma urmei, atitudinea ei i se părea doar un capriciu de fetiță. Dar Liana nu zîmbea de loc, ci, dimpotrivă, părea puțin încruntată.

La îndemnul lui, își muie buzele în vin, apoi puse paharul pe masă și zise cu glas hotărît :

— Nu cred că are rost să lungim situația asta. Tu, Mihai, mă cunoști îndeajuns ca să-ți dai seama că atunci cînd iau o hotărîre nu mi-o pot schimba.

Stavăr, care între timp băuse două pahare de vin unul după altul, o privi cu ochi strălucitori.

— Te opresc, Liana — spuse el repede — să pronunți cuvinte definitive. Eu știu că mă iubești, la fel cum te iubesc și eu. Așa stînd lucrurile, te-ai ruga să facem armistițiu pentru astăzi și să amînam discuțiile serioase pe altădată. Prea mult mă bucură venirea ta... Vrei, nu-i așa ?

Zîbind, îi întinse paharul. Liana îl luă, dar îl puse din nou pe masă, fără să bea. Se ridică apoi în picioare, făcu cîțiva pași pe covorul moale și se întoarse spre Stavăr. Privindu-l în ochi, îi vorbi încet, apăsînd pe fiecare cuvînt, ca să-l facă să înțeleagă că atitudinea ei nu se datora unei toane, ci hotărîrii nestrămutate pe care o luase.

— Mihai, știu... Tu îți închipui că supărarea împotriva ta e ceva trecător. De altminteri, cuvîntul supărare nu-și are locul. Aici nu e vorba de supărare. Pur și simplu am hotărît să sfîrșim. Nu mi-e de loc ușor să fac pasul acesta, doar te-am iubit. Dar dragostea mea pentru tine izvora în primul rînd din stima pe care i-o purtam omului și medicului. Din

clipa în care mi-am dat seama că m-am înșelat, nu mai pot să te mint nici pe tine, nici pe mine.

Ochii lui Stavăr se tulburaseră și nu mai putea susține privirea ei limpede. Fără o vorbă, se ridică și vru să se apropie de ea. Tocmai când Liana se dădu cu un pas înapoi, răsună soneria telefonului în camera de alături. Acolo era biroul, despărțit de hol printr-un glasvand. Stavăr nu dădu atenție apelului stăruitor al telefonului, pînă ce Liana îi spuse :

— Du-te, poate e ceva urgent.

La îndemnul ei, se îndreptă spre birou, lăsînd ușa deschisă. Liana se așeză pe fotoliu, nerăbdătoare să termine tot ce are de spus și să plece.

Adîncită în gînduri, nici nu desluși răspunsurile precipitate ale lui Stavăr și nici zgomotul închiderii telefonului. Abia cînd se făcu liniște și văzu că nu apare, se hotărî să se ducă după el.

Odaia căreia Stavăr îi spunea birou era mobilată simplu, cu o canapea, un raft cu cărți, o masă de lucru, un scaun înalt și un dulap alb, cu geamuri mate.

Cînd intră, îl găsi pe Stavăr încremenit cu mîna pe receptor. Pe frunte îi apăruseră cute de încordare, iar colțurile buzelor îi tremurau.

— Mihai — zise ea — eu plec, rămii cu bine.

Abia cînd o auzi, păru s-o bage în seamă. Din cîțiva pași, ocoli masa, și fu lîngă ea.

— Nu pot să te las să pleci așa, Liana. Te rog mai stai o clipă.

— N-are rost, crede-mă, e mai bine. Știu, știu bine că dacă trebuie să faci o operație, apoi trebuie să tai dintr-o dată, fără milă, chiar dacă doare.

— Dă-mi un anestezic — zise Stavăr, luîndu-i mîinile și încercînd s-o distragă cu glume. În același timp se aplecă s-o sărute.

Liana se smuci brusc și se retrase spre fereastră. Stavăr se opri contrariat. Cu pași șovăielnici, se apropie de scaun și se așeză. Coborî o tăcere penibilă.

Dîndu-și seama de starea lui, Liana hotărî să-l lase

să se liniștească puțin, iar apoi să plece. Pentru a-și ocupa cu ceva timpul, se îndreptă spre bibliotecă, luă o carte, apoi alta și citi câteva rînduri. Se îndreptă spre dulapul cu medicamente. Stavăr n-o privea. Iși pusese capul pe birou, deasupra brațelor încrucișate, ca și cînd ar fi dormit. Liana deschise dulapul, curioasă să vadă ce conține. Rămase cu privirea pierdută pe rafturile în care erau aliniate instrumentele chirurgicale, bine cunoscute de ea.

Se întoarse spre Stavăr care stătea în aceeași poziție. Dulapul rămase deschis.

— Mihai — spuse ea cu hotărîre — eu am plecat.

— Liana, pleci așa? Cu adevărat?

Se îndreptă hotărîtă spre ușă, fără să răspundă; o îneca dezgustul. Stavăr o văzu depărtîndu-se, văzu dulapul deschis... Iși dădu seama.

— Liana, stai o clipă, te rog. Trebuie să-ți explic. Nu poți să mă judeci... Să vezi...

O apucă de braț, voind s-o aducă îndărăt.

— Nu mai ai ce să-mi explici. M-am lămurit și singură. Dulapul m-a lămurit pe deplin...

— Liana — făcu el, încercînd să mai cîștige timp — tu-ți închipui că un medic poate trăi dintr-o leafă?

— Da! răspunse ea scurt. Mai și scrii pe lîngă asta.

— Da, dar tot nu-mi ajunge. Trebuie, din cînd în cînd, să mai primesc un pacient acasă...

— Înțeleg — spuse ea ironic — pentru asta...

Și îi arătă dulapul.

— Liana, dar pricepe... — începu el să îngăime, deși dacă l-ar fi întrebat ce să priceapă, n-ar fi știut ce să-i spună. Liana, însă, nu-i mai dădu prilejul să continue. Cu pași hotărîți ieși din odaie. Incapabil să facă un pas, auzi după puțin timp ușa de la intrare.

Afară ploua mărunț. După ce trîntise ușa, Liana rămăsese cîteva clipe sub verandă, să-și potrivească gluga mantalei de ploaie. Era mulțumită că scăpase de acest moment neplăcut.

După plecarea ei, doctorul Stavăr rămăsese cu ochii pironiți pe telefon. Broboane de sudoare îi apăruseră

pe frunte. Îi se părea că-l strînge gulerul, că se înăbușă. Își desfăcu cravata, se apropie de fereastra deschisă, tocmai cînd Liana voia să plece, și-și sprijini mîinile pe pervaz, trăgînd aerul rece în piept.

— Să nu mă vadă acum, să creadă că-l spionez — își spuse ea, și se retrase sub verandă.

După un moment auzi vocea doctorului :

— Alo, Magda ? Alo ! Scuzați, vă rog.

După o scurtă pauză, auzi din nou vocea lui. Părea foarte enervat.

— Alo, Magda ? Nu ? Dar nu-i 3-14-15 ? A, bună ziua, doamnă, acum v-am recunoscut. Magda nu-i cumva la dumneavoastră ? Pot vorbi cu ea ? Mulțumesc. Da, eu sînt...

Inima Lianeii bătea cu putere. Avea dreptul să asculte o convorbire care n-o privea ? Nu. Mai bine să plece. Făcu un pas înainte, dar auzi din nou vocea lui Stavăr și se opri :

— Trebuie... trebuie să știu — își spuse ea.

— Ascultă, Magda — spuse doctorul repede — mi-a telefonat Damian. Nu i-a găsit pe ceilalți și nici tu nu erai acasă. Fiți foarte atenți ! Înțelegeți ? N-a putut să-mi spună mai mult dar ajunge, cred. Bine, trec diseară să te văd. Tot în parc, da ? La revedere...

Acum Liana mergea repede, lăsînd ploaia să-i mîngie, cu picăturile-i mici, fața încinsă. Apoi, încetîni pasul, întinse o mînă cu palma în sus și, cînd o simți destul de udă, și-o trecu peste frunte și obraz...

— Să mă spele ! își spunea ea, mergînd mai departe.

POVESTEA UNOR CHEI RĂTACITE

Pantoful de pe masa lui Mladin, cocoțat pe niște cărți, la care Mladin și Trasilă priveau cu mare interes, avea un aspect tare ciudat printre celelalte obiecte de pe birou.

— Ah ! Pantof, pantof ! Dacă ai putea grăi ! i se adresa Trasilă, zîmbînd.

— Bine zici ! spuse Mladin înveselit. Se pune însă întrebarea : merită să ne batem atita capul cu el ? Eu cred că nu. Doar dacă presupunem că Prosa i l-a luat și l-a întrebuințat într-un anumit scop.

— Tocmai asta bănuiesc și eu. Ce credeți, ce întrebuințare ar fi putut să-i dea ?

— Nu știu. Ar trebui făcută o anchetă la cizmarii particulari. Dar cere mulți oameni și timp.

— Ce să-i fi făcut cizmarul ? Un toc gol în care să ascundă ceva ?

— Tocmai ! Pesemne că avea ceva de ascuns. Ce ? Să zicem pietre prețioase...

— Nu-i exclus...

— Nu — spuse și Mladin.

Tăcură amândoi, ca și când ar fi vrut să-și pună ordine în gânduri...

— Totuși — reluă Mladin — cred că nu merită deocamdată să ne pierdem vremea cu pantoful. Nimic nu ne îndreptățește să-l considerăm ca o chestiune esențială pentru ancheta noastră. Experiența m-a învățat că trebuie întotdeauna să mă țin după firul conducător, să mă călăuzesc după elementele esențiale. Desigur că pe drum apar o seamă de elemente noi, unele importante, altele nu. Acestea din urmă nu fac decît să te incurce. Analizarea atentă a elementelor, cercetarea celor care te pot duce cît mai direct la rezultat, iată treaba noastră principală.

— Aveți dreptate. Să lăsăm atunci pantoful și să avem în vedere numai ceea ce știm concret — spuse Trasilă zîmbind, imitînd tonul serios al lui Mladin.

— Just. Iată dar ce vom face mai departe. Eu am să mă duc din nou la fabrică, să lămuresc ce rînd de chei a aruncat Petrescu. Ieri n-am izbutit să fac nimic, pentru că toată lumea era în ședință. Jumătate se străduiește să stabilească unde au ajuns lucrurile furate. Dumneata rămîi aici la birou, să primești eventualele informații. Iar între timp — adăugă el zîmbind — poate reușești să faci pantoful să vorbească.

În drum spre fabrică, Mladin se gîndi din nou cît de greu îi va fi s-o întrebe pe Ioana Mazilu de chei. Își dădea limpede seama că directoarea fabricii începuse să ghicească faptul că bănuielile organelor anchetatoare erau îndreptate spre personalul din subordine. Totuși n-avea ce face și era convins că o dată înlăturate elementele necinstite, directoarea însăși își va recăpăta liniștea.

Ajuns la fabrică, intră în biroul Ioanei Maziliu, o salută și-i ceru permisiunea să ia loc.

— Tovarășă Mazilu — i se adresă Mladin — îmi pare rău că vă fac să pierdeți atîta vreme cu problema asta, de care trebuie să ne ocupăm noi de fapt. Nu ne putem însă lipsi nici de concursul dumneavoastră și știm că vreți să ne ajutați cu orice chip.

— Firește, tovarășe, — îi răspunse ea și fără să vrea, încercă din nou un simțămînt de vinovăție.

— Mi-ați spus — începu Mladin, uitîndu-se în carnetul de note — că în afară de cheile pe care le aveți întotdeauna asupra dumneavoastră, mai aveți un rînd de chei acasă.

— Da, așa-i — răspunse ea mirată.

— De la ce sînt cheile pe care le purtați la dumneavoastră ?

— De la casa de fier, de la sertarul din mijloc al mesei mele de lucru și de la ușa de intrare a apartamentului.

— Unde le purtați ?

— În poșetă.

— Și cînd plecați prin fabrică ?

— Atunci pun poșeta într-un sertar și încui ușa, care are yale.

— Sertarul e încuiat ?

— Nu. De altfel nici nu e nevoie, pentru că totdeauna se află în camera de alături secretana sau altcineva, iar altă ușa, după cum vedeți, biroul nu are.

— Dar cheia de la birou unde o purtați ?

— În buzunarul de la rochie...

- Bine ! Să revenim la cheile de acasă..
- Tovarășe locotenent-major — îl întrerupse directoarea — aş vrea să vă pun o întrebare.
- Poftim.
- S-a întâmplat ceva cu cheile mele ?
- Nu ştiu încă precis, însă vă rog să-mi acordaţi aceeaşi încredere pe care v-o acordăm şi noi.
- Bine... Să continuăm — spuse Ioana Mazilu şi mai îngrijorată de răspunsul lui Mladin.
- Sînteţi sigură că mai aveţi cheile de acasă ?
- Absolut sigură. Am dat de ele chiar aseară, cînd am căutat ceva în dulap.
- Cine mai poate umbla în dulapul dumneavoastră ?
- Soţul meu care lucrează la C.C.S.
- Aveţi femeie de serviciu ?
- Da, dar nu poate umbla la dulap, pentru că e încuiat, iar cheia dulapului e la mine.
- Nu ştiţi cumva dacă vreunul din funcţionarii dumneavoastră are un rînd de chei de la casa de fier sau a avut vreodată ?
- Întotdeauna au fost numai două rinduri.
- De unde ştiţi atît de sigur ?
- Aşa le-am primit de la predecesorul meu.
- De la cine anume ?
- De la tovarăşul inginer Petre Ionescu, din Direcţia industriei farmaceutice.
- Chiar dînsul vi le-a predat ?
- De fapt, nu mi le-a predat mie, căci eu am venit în fabrică la o săptămîină după ce a plecat el. Dar i-a predat cele două rînduri de chei tovarăşului inginer-şef şi acesta mi le-a dat mie, cînd am preluat munca.
- Predarea serviciului v-a făcut-o tovarăşul inginer Petrescu ?
- Nu. Tovarăşul Ionescu, în prezenţa inginerului Petrescu. A venit anume pentru două zile, ca să mă informeze despre problemele mai importante ale fabricii.

— Vă mulțumesc, acum sînt lămurit. Desigur că vreți să aflați pentru ce v-am pus toate întrebările acestea...

— Dacă se poate, bineînțeles.

În glasul directoarei apăru o umbră de nădejde.

— Veți afla! Vă promit că în foarte scurt timp o să vă lămuresc. De acord?

— Bine!

Și Ioana Mazilu îi strînse mîna, privindu-l cu încredere în ochi.

După ce ieși pe poarta fabricii, locotenentul-major Mladin se opri în loc nehotărît. Își privi ceasul, și își zise: „Da, e bine să lămuresc chiar acum povestea cheilor. Mai am timp să trec pe la minister“.

Și porni într-acolo. Il găsi repede pe inginerul Ionescu. Era un om înalt, cu tîmplele încărunțite și cu o privire deschisă. După ce făcură cunoștință și se legitimă, Mladin i se adresă:

— Tovarășe inginer, am o rugămintă la dumneavoastră. Ne-ați putea ajuta într-o chestiune foarte delicată, despre care v-aș ruga să nu pomeniți nimănui.

— Firește, tovarășe locotenent-major. Spuneți-mi cum vă pot fi de folos — îi răspunse acesta binevoitor.

— Iată despre ce-i vorba. Vă aduceți aminte cînd ați predat conducerea Fabricii de medicamente nr. 3?

— Sînt cîțiva ani de atunci — îl întrerupse inginerul, oarecum nedumerit.

— Da, e drept. Totuși, poate că o să vă amintiți...

— Am să încerc. Dar mai întîi să aud despre ce este vorba. Vă ascult...

— Vă amintiți cui ați predat cheile de la casa de fier?

— Da, îmi aduc aminte. Inginerului Petrescu, un om foarte serios, pe care, de altminteri, l-am avut profesor.

— De ce nu le-ați predat directoarei ?

— Când eu am fost trecut în muncă la minister, tovarășa Mazilu era la o școală de specializare și s-a prezentat la serviciu abia după o săptămână. Cum eu trebuia să preiau imediat munca aici, i-am predat totul tovarășului Petrescu.

— Vă amintiți câte rînduri de chei ați predat ?

— Un moment... Un moment... Da, îmi amintesc perfect : trei rînduri de chei.

— Sînteți sigur ?

— Un rînd îl aveam totdeauna asupra mea, al doilea îl țineam acasă, iar al treilea rînd, țin minte că-l păstram în sertarul meu de la biroul pe care îl am la facultate.

— Sînteți și profesor ?

— Da. Când am făcut predarea, i-am înmînat tovarășului Petrescu două rînduri, iar după două sau trei zile am luat al treilea rînd și am trecut special pe la fabrică să i-l dau. Era acela pe care îl aveam la facultate.

— Tot inginerului Petrescu ?

— Da.

— Sînteți absolut sigur ?

— Nu încape nici o îndoială — răspunse inginerul, din ce în ce mai mirat, neștiind care să fie pricina pentru care, după atîta vreme, miliția se interesează de o chestiune pe care el o uitase de mult.

— Vă mulțumesc foarte mult.

— S-a întîmplat ceva ? nu se putu stăpîni să întrebe.

— Da, desigur, altfel nu v-aș fi stingherit — îi răspunse Mladin. Dumneavoastră pot să vă spun : s-a comis la fabrică un furt și vrem să verificăm unele chestiuni pentru a ne ușura cercetările.

Inginerul îl privi uimit, dar și întrebător. Ar fi vrut să afle mai multe amănunte. Totuși, își dădu seama că ar fi fost nejust să ceară lămuriri. De aceea, la salutul lui Mladin, se mulțumi doar să-i răspundă :

— Mă bucur că v-am putut fi de folos și vă urez succes...

— Tovarășe maior — își încheie Mladin povestirea despre cele aflate în cursul dimineții — eu cred că tovarășa Mazilu spune adevărul.

— Și eu cred. Deci, inginerul Petrescu a avut tot timpul la dispoziție al treilea rînd de chei, ceea ce i-a înlesnit intrarea în laborator, în magazie, în sfîrșit, oriunde, servindu-se de cheile aflate în casa de fier a directoarei.

— Da, așa este. Totuși, mă gîndesc la un lucru. Oare să se fi apucat el de fiecare dată să deschidă mai întîi ușa biroului directoarei, apoi casa de fier, numai ca să ia cheile de la magazie? Greu de crezut...

— Da, ai dreptate — îi spuse maiorul gînditor, trecîndu-și de cîteva ori mîinile prin păr, așa cum avea obiceiul, cînd se gîndea profund. Eu în locul dumatăle — urmă maiorul — aș căuta să aflu cît mai degrabă ce l-a determinat pe Petrescu să păstreze cheile și abia acum să le arunce.

— Da, așa voi face — zise Mladin preocupat. Cred însă că încă nu e nimerit să-i iau un interogatoriu. N-aș vrea să alarmăm banda.

— Ai dreptate, încă nu-i momentul. În general, sînt mulțumit că treburile nu se lungesc. Au trecut abia două săptămîni de la spargere. Totuși, caută acum, cînd ai destule elemente, să accelerezi rezolvarea cazului.

— Mă străduiesc, tovarășe maior. Voi face totul ca să nu mai întîrziem. Mă duc acum să văd ce informații a mai primit tovarășul Trasilă.

Mladin îl găsi pe locotenentul Trasilă în birou. Stătea la masă, așa cum îl lăsase, privind la pantoful din fața sa.

— Ce e nou?

— Alimănescu și Petrescu n-au părăsit fabrica — îi comunică el. Nici proprietara pantofului nu s-a mișcat de-acasă. Doctorul Stavăr a fost la spital pînă

la ora douăsprezece, apoi s-a dus la el acasă. După câteva minute, a venit o femeie care n-a stat decît un sfert de oră și a plecat. După alte câteva minute a ieșit și Stavăr și s-a dus la Facultatea de medicină.

— La facultate ?

— Da, la facultate — răspunse locotenentul.

— Altceva ?

— Pe urmă s-a întors la spital și mai e și acum acolo.

— Cine e femeia care l-a vizitat ?

— Se numește Ana Constantinescu, locuiește în strada Plantelor și e despărțită de soțul ei. Trăiește cu un fost avocat, care are o gheretă de zarzavaturi în cartier. Femeie frumoasă, bolnăvicioasă, foarte nervoasă. Uneori nu iese cu zilele din casă.

— Portretul unei morfinomane ?

— Așa ceva. S-o fi dus să se aprovizioneze ?

— Probabil. De la Vasile Jumătate, nimic ?

— N-a dat nici un semn de viață.

În același moment sună telefonul. Trasilă se grăbi să ridice receptorul.

— Eu sînt, tovarășe locotenent ! se auzi vocea lui Jumătate.

— De unde vorbești ? întrebă ofițerul.

— Sînt la secție, în Griviței. Mașina lui Damian e tot în garaj.

— Bine. Altceva ? Nimic ? Ești cu Șerban ? Lasă-l pe el acolo și vino încoace — adăugă Trasilă și puse receptorul în furcă.

— Damian se plimbă acum numai pe jos — spuse Mladin, după ce Trasilă îi relatase comunicarea lui Jumătate. De ce nu s-o mai fi ducînd pe la garaj ? Ei, eu am plecat iar. Trebuie să stau de vorbă cu Semileanu, să văd la ce rezultate a ajuns cu verificarea. S-a lăudat el la început că în trei zile ne dă situația, dar se vede că n-a izbutit. De altfel am rugat-o și pe directoare să nu-l zorească.

— Bună ziua, tovarășe Semileanu, ce se aude cu verificarea ? îl întrebă Mladin pe magaziner, așezându-se în fața acestuia la birou. Vocea sa suna vesel, ca și când pentru el aceasta n-ar fi reprezentat o chestiune de prea mare însemnătate. Ați putut stabili ce și cât s-a furat ?

— Da. I-am dus chiar acum tovarășei directoare situația — răspunse magazinerul calm.

— Mai ai cumva o copie ?

— Da. Poftim !

Mladin examinează atent hîrțile.

— Asta-i mult ? întrebă el, indicînd cu degetul denumirea unui produs și cifra din dreptul ei.

— Ca greutate, nu. Dar ca valoare, reprezintă vreo patru mii de lei.

— Ați calculat cât valorează totul ?

— Nu. Dar e o sumă foarte mare. Contabilitatea tocmai calculează la cât se cifrează pierderea. E și o comisie de la minister aici.

— Bun — zise Mladin, ridicîndu-se să plece. Cam răcoare aici... Nu vă e frig ? întrebă el.

— Sînt deprins.

— Cînd se dă drumul la calorifer ?

— Cred că săptămîna viitoare.

— Pînă atunci, răbdare și mișcare, nu ?

— Ce să fac — spuse Semileanu, rîzînd. Cînd îmi îngheață mîinile, mă încălzesc suflînd în ele. Da' nu-i nimic, trece.

— Desigur.

Ochii lui Mladin se opriră asupra unei butelii de aragaz.

— Văd că aveți și o butelie. Nu vă puteți încălzi la ea ?

— N-are arzător pentru așa ceva. Ne servim de ea numai pentru flacăra cu care încălzim sigiliile ambalajului.

— Aveți mult de sigilat ?

— Uneori foarte mult.

— Văd că aveți două butelii.

— Da, una trebuie să fie întotdeauna plină.

— Înțeleg... Spuneți-mi, tovarășe Semileanu, pînă la spargere n-ați observat niciodată lipsuri?

— Nu! Niciodată... Adică, stați... Parcă mi-aduc aminte că o dată am observat ceva suspect la o ladă. Dar am cîntărit și nu lipsea nimic.

— Ce v-a făcut să credeți că lipsea ceva?

— Lada fusese forțată, și asta peste noapte, pentru că în ajun o verificasem și era bine închisă.

— I-ați mai vorbit cuiva despre asta?

— Numai tovarășului inginer-șef.

— Și ce a spus? A luat vreo măsură?

— M-a întrebat dacă am verificat conținutul și cînd i-am spus că da, mi-a spus că probabil mi s-a părut.

— Asta a fost tot?

— Da, Altceva n-am observat.

— Da' ia spuneți-mi, tovarășe Semileanu — îl întreabă Mladin prietenos — dumneavoastră, care toată ziua stați în magazie, nu v-ați pus întrebări, cum s-a putut pătrunde aici și fura atît de mult? Nu bănuieți pe nimeni?

— Ei, dacă mă întrebați, am să vă spun. Ba da, am bănuieli.

— Și de ce nu mi-ați spus pînă astăzi nimic?

— Pentru că nu m-ați întrebat.

— Aveți dreptate — îi răspunse Mladin rîzînd și se așează iar.

— Uitați, eu bănuiesc că moartea inginerului Prosa are o legătură cu spargerea.

— Da? făcu Mladin prefăcut surprins. Ce vă face să credeți?

— Întîi și-ntîi — răspunse Semileanu zîbind satisfăcut și dîndu-și un aer important — el a murit, zice-se „subit“ în chiar noaptea spargerii. Coincidență, o să-mi spuneți, dar curioasă, nu-i așa?

— Da — spuse Mladin gînditor.

— Apoi, Prosa, după părerea mea, cheltuia mult mai mult decît cîștiga.

— De unde știți?

— Nu e un secret pentru nimeni. Chiar el povestea în fabrică despre chefurile pe care le făcea și știți și dumneavoastră că asta costă bani.

— Cine l-a recomandat pe Prosa în fabrică? Știți cumva?

— Am auzit că inginerul Petrescu. Erau prieteni dealtminteri.

— Prosa mai avea și alți prieteni în fabrică?

— Nu. Era politicoș cu toată lumea, destul de vorbăreț, dar prieteni nu avea.

— Bine — zise Mladin. Dar în afară de coincidența morții lui și cheltuielile nesăbuite, mai aveți vreun motiv să bănuți că n-a fost străin de spargere?

— Da... — zise Semileanu după cîteva clipe de gîndire. Eu, prin natura serviciului meu, nu prea aveam de-a face cu el. Totuși, în ultima vreme, îmi manifestase o prietenie deosebită. Mă lua de braț pe stradă, cînd ieșeam întîmplător o dată cu el pe poartă, mă conducea o bucată de drum, de două ori m-a invitat la masă în oraș. N-am dat atunci nici o importanță lucrurilor ăstora, căci n-aveau nimic nefiresc. Firea lui era așa, să vorbească mult, să invite oamenii la masă, să-i trateze cu vin.

— Îi plăcea să bea?

— Îi cam plăcea... Ei, dar după spargere și cînd am aflat de moartea lui, mi s-a părut totuși ciudat și am căutat să-mi amintesc discuțiile pe care le-am avut.

— Foarte interesant — îl încurajă Mladin. Și?

— Și mi-am adus aminte că, fără să-mi dau seama, m-am lăsat tras de limbă ca prostul — spuse Semileanu înciudat. Recapitulînd, m-am lămurit că eu l-am informat fără să vreau cînd sosește un transport de materii prime, stupefiante...

— Cum așa?

— Păi să nu credeți că m-a întrebat și i-am răspuns imediat. M-a luat pe departe. De pildă, la începutul săptămîinii, l-am văzut plictisit. Întrebîndu-l

ce are, mi-a răspuns că luna asta nu-și face norma și nu va lua primă. De ce? l-am întrebat eu. Păi — mi-a răspuns el — mai avem materie primă numai pentru șapte zile. De unde știi? Mi-a spus inginerul-șef — mi-a răspuns el. Atunci am râs și l-am liniștit: n-ai grijă! La sfârșitul săptămânii sosește un transport masiv. Bravo! mi-a spus el fericit. Recunosc, am fost timpit, dar de unde puteam bănuî? Apoi, altă dată m-a întrebat ceva despre chei, nu-mi aduc aminte exact ce, căci trebuie să mărturisesc, eram la a doua sticlă de vin... Dacă nu m-ați fi întrebat, veneam eu să vă spun părerile mele, acum după ce am terminat inventarul.

— E bine că mi-ați povestit toate astea — îi spuse Mladin satisfăcut. Informațiile dumneavoastră îmi vor fi de preț. Ați mai spus cuiva despre aceste bănuîli?

— Nu! spuse Semileanu repede.

Stătu cîteva clipe pe gînduri, apoi îl întreabă pe Mladin cu oarecare teamă.

— N-o să am neplăceri?

— Pentru informațiile pe care mi le-ați dat? întreabă Mladin rîzînd. Fiți fără grijă.

— Da... dar mă gîndeam că... faptul că...

Semileanu părea foarte încurcat.

— Știți — reluă el — faptul că i-am dat unele indicații, desigur fără voia mea...

Îl privea îngrijorat pe Mladin, care-și scosese o țigară din tabacheră și o bătea pe podul palmei.

— De fapt, v-aș fi spus mai de mult, dar...

Mladin îl privea liniștit, dar nu-i spunea nimic.

— Mi-a fost teamă... — spuse în sfârșit Semileanu.

Ofițerul se ridicase. Semileanu stătea în fața lui încurcat, sprijinindu-se cînd pe un picior, cînd pe celălalt.

— Dacă mai aveți ceva să-mi spuneți, puteți vorbi liniștit cu mine. Chemați-mă la telefon, oricînd doriți.

— Vă mulțumesc! spuse magazinerul oftînd ușurat.

— La revedere!

Își strînseră mîna și Mladin traversă curtea, intrînd în pavilionul administrativ. Bătu la ușa directoarei și intră.

Ioana Mazilu discuta cu inginerul Petrescu. Cînd intră Mladin, Petrescu se ridică și dădu să plece.

— Stați, vă rog ! îi spuse Mladin după ce-i salutase. Mă puteți ajuta și dumneavoastră.

Cu părere de rău inginerul se așeză iar în fotoliu, în timp ce Mladin, la invitația directoarei, lua loc pe celălalt.

— Aveți acum situația magaziei — spuse Mladin.

— Păreți foarte bine informat — replică Petrescu, cu oarecare dispreț în voce.

— Normal ! exclamă Mladin zîmbindu-i prietenos. Acesta e rolul nostru, al miliției, să fim bine informați. Dar nu avem informații oculte. L-am văzut pe tovarășul Semileanu și mi-a spus că i-a dat tovarăsei directoare situația.

— E adevărat, — spuse Ioana Mazilu. Chiar adineauri mi s-a adus situația.

— Puteți să-mi spuneți și mie concluzia ? întrebă Mladin.

— Da — zise directoarea. Sînt foarte surprinsă și tocmai discutam cu tovarășul inginer-șef. Vă spuseseam părerea mea, că în afară de conținutul dulapului cu stupefiante, credeam că nu s-a luat în noaptea spargerii mai nimic. Or, aflu acum că lipsesc și alte materiale și nu din cele mai puțin prețioase.

— Mult ? întrebă Mladin.

— Valoric, da. Cantitativ, nu prea mult.

— Eu mă așteptam ! spuse inginerul impasibil.

— Ce cantitate lipsește în total ? se informă Mladin.

— Vreo... stați puțin...

Directoarea adună repede cîteva cifre.

— Aproape optzeci de kilograme, în afară de stupefiante.

— Ca volum, cam cît reprezintă ? reluă Mladin întrebările.

— Tovarășul inginer-șef vă poate lămuri mai bine — spuse directoarea.

Mladin îl privi pe acesta întrebător. Inginerul îl privea, ca și cum n-ar fi fost de față, apoi vădit enervat, parcă întrebându-se: „Ce mai vrea și ăsta“?, luă un creion de pe masă și făcu o socoteală rapidă.

— Ca mărime, o ladă așa... cît masa asta — spuse el arătînd biroul Ioanei Mazilu — ținînd seama de ambalaje.

— Vă mulțumesc! îi zise Mladin politicoș și se ridică să plece.

Din ușă se întoarse și o întrebă pe Ioana Mazilu:

— Pentru hoți, merita spargerea? Reprezintă o valoare mare?

— Mult mai mare decît costul materialelor, căci la negru ei obțin prețuri foarte serioase.

— Înțeleg — spuse Mladin, se înclină și ieși.

În loc să ia tramvaiul, o porni încet pe jos.

— Curată surpriză — își spunea el. Mare surpriză... Pentru mulți...

ÎN JURUL UNUI PANTOF

Locotenentul Trasilă slătea în biroul său de mai bine de două ore, cu ochii la telefon, nerăbdător să-l audă țîrîind, să i se ceară ori să i se spună ceva. Se săturase să tot stea pironit pe scaun, răsfoind și iar răsfoind dosarul. Mladin îi dăduse cea mai ingrată misiune: să aștepte informații de pe teren, ceea ce însemna să nu se miște din birou.

În sfîrșit, la ora 18 telefonul sună.

Informația dată de Jumătate despre vizita făcută de Magda Olănescu la cizmarul Petre Dumitrescu în după-amiaza aceea îl puse pe foc. Abia aștepta să se întoarcă Mladin, spre a-i povesti și lui și să-l roage să-l lase să plece acolo, să afle despre ce-i vorba. Avea el convingerea că va desluși, în sfîrșit, povestea pantofului care îl preocupa atîta.

Mladin sosi.

— Nu sînteți de părere să mă duc ? îl întrebă Trasilă.

— Ba da — îi răspunse Mladin zîbind. Du-te ! Trasilă ieși voios, ca un școlar în recreație.

Urcîndu-se în mașină, îl rugă pe șofer să conducă repede și să ocolească stopurile. La casa indicată, locotenentul coborî și intră în curte. Sub braț avea un pachet. În fundul curții era o ușă pe care atîrna o firmă veche : Petre Dumitrescu, cizmar.

— Bună seara ! spuse el, intrînd.

— Bună seara — îi răspunse omul scund, așezat pe scăunelul de cizmărie.

— Cum merge treaba ?

— Mulțumesc ! Cu ce vă pot servi ? întrebă scurt cizmarul, mirat de voioșia vizitatorului său necunoscut.

— Am pentru dumneata o treabă cam complicată — îi spuse Trasilă, cu glas scăzut. Vreau să-ți dau un model de pantof, să-mi faci perechea lui.

— Dacă aveți piele, se face — răspunse cizmarul indiferent. Știți că eu nu pot căpăta. Îmi dați dumneavoastră ?

— Să vedem. Iată modelul !

Trasilă desfăcu încet pachetul și-l privi pe Dumitrescu drept în ochi. Acesta întinse mîna, luă pantoful și făcu o mutră mirată :

— Știi al cui e pantoful ăsta ?

— Da.

— Al cui ?

— Al doamnei Olănescu.

Fără a mai sta pe gînduri, Trasilă se legitimă și-l rugă să-i răspundă la cîteva întrebări. Cizmarul, neavînd încotro, se supuse, însă era vădit că se căia amarnic pentru recunoașterea pantofului.

— Nu cumva ai perechea lui ? începu locotenentul.

— Nu. A fost la reparat la mine, dar a venit doamna și l-a luat.

— Cînd ți l-a adus ?

- Nu mi l-a adus ea.
- Dar cine?
- Soțul ei, adică cel cu care...
- Cum îi zice?
- Inginerul Prosa.
- Când ți l-a adus?
- Să tot fie trei săptămîni. A fost gata după două-trei zile. Mi-a spus doamna Olănescu că el a murit acum două săptămîni.
- Ce avea pantoful?
- Cum vedeți, e cu toc înalt. Nu știu cum i s-a prins tocul de o șină de tramvai și s-a desfăcut.
- Pe inginerul Prosa îl cunoști de mult?
- Pe inginer îl cunosc de vreo douăzeci de ani. Numai eu îi puteam lucra, așa spunea el, pentru că nu avea picioarele tocmai la fel și eu îi potrivream bine calapoadele. Pe doamna Olănescu o știu de vreo doi ani. A venit o dată cu el, apoi de cîteva ori singură. Pantofii ăștia eu i-am făcut.
- Domnul inginer ți-a mai adus vreodată pantofi de-ai doamnei la reparat?
- Nu, dar cînd a venit cu acest pantof, mi-a dat și o pereche de-ai lui să-i repar, așa că, pesemne, s-or fi vorbit să aducă el pantoful, mai ales că ea a avut vreo trei zile piciorul umflat. Mi-a comandat și o pereche nouă. Sînt gata și n-am să pot să-i vind, căci nu sînt tocmai la fel.
- Ți-a dat el pielea?
- Să vedeți...
- Bine, bine! Spune mai departe...
- Cu o zi înainte, inginerul a mai fost pe la mine și i-am dat o pereche nouă pentru doamna. Asta-i!
- Ce înseamnă: „asta-i“?
- Înseamnă că doamna i-a scos pe ăștia vechi, i-a încălțat pe cei noi și mi-a adus unul la reparat.
- Păi pantoful ăsta era la Prosa acasă.
- Cizmarul îl privi mirat.
- O fi intrat la el și i-a schimbat acolo.

— Da, așa o fi... Ce-am vorbit, rămîne între noi — îi spuse Trasilă zîmbind.

— Sigur! rosti cizmarul cu convingere.

— Și zici c-ai bătut numai tocul?

— Da!

— Nu-i adevărat!

Cizmarul se tulbură.

— Nu numai că nu lucrezi cu materialul clientului, dar faci și treburi din astea...

— Ce treburi? întrebă el speriat.

— Cum a fost cu tocul pantofului adus de Prosa?

Fără voie, sub privirea stăruitoare a ofițerului, cizmarul îngîmă:

— Prima oară în viața mea că am făcut așa ceva. Vă jur! Mi-a făgăduit două sute de lei și aveam nevoie de bani.

— Ți i-a dat?

— Mi i-a dat.

— Arată-mi cum ai făcut tocul?

Cizmarul ezită cîteva clipe, apoi spuse:

— Pe dinafară, arată exact ca ăsta, iar pe dinăuntru, are o gaură adîncă de vreo trei centimetri.

— Se poate umbla cu el? Nu se rupe la mers?

— La mers mult, sigur că nu rezistă. Dar cîtva timp tot se poate umbla.

— Ce ți-a spus? Pentru ce avea nevoie de un astfel de toc?

— Nu mi-a spus nimic decît atît: „Ne cunoaștem, am încredere în tine și am să-ți dau să-mi faci o treabă. Plătesc bine“. Ce era să fac?

— Dar ea de ce a venit azi?

— M-a rugat să nu pomenesc nimănui de povestea asta — răspunse cizmarul și înghiți în sec.

— Asta-i tot?

— Da, tot. Ce-am să pățesc?

— Depinde. O să vedem. Te sfătuiesc să nu vorbești nimic cu nimeni.

— Vă jur că nu scot un cuvînt! spuse cizmarul, slugarnic.

— Foarte bine. Bună seara !

Bucuros, Trasilă părăsi atelierul și se urcă în mașină. În sfârșit, pantoful lui „vorbișe“.

*

— Acum se pune o problemă nouă — spuse Mladin, după ce Trasilă îi povesti rezultatul vizitei lui la cizmar. Ce voiau să ascundă Prosa și Magda Olănescu în tocul pantofului ? După volum, mare lucru nu puteau pune. Probabil, câteva briliante. Dar de ce ? Doar astea se pot ascunde și altfel, fără să iei complice un cizmar. Apoi, nu e interzis să posezi pietre prețioase. Ea, mai ales, putea oricând să justifice că le are de la bărbatul ei. De altfel, nimeni n-ar fi întrebat-o.

— Da, așa-i.

— Uite, am din nou impresia, cu toate că ai făcut treabă bună, că ne pierdem vremea cu această urmă care nu ne va duce la nimic.

— Se poate. Dar avem voie s-o neglijăm ?

— Nu, desigur că nu — spuse el, pe gânduri.

Apoi își privi ceasul de la mână și spuse :

— E opt treizeci și încă nici o veste de la Jumătate. Trebuie să așteptăm.

Preocupat, se îndreptă spre telefonul direct și formă un număr.

— Alo ! Irina ? Bună seara, draga mea. Ce știi ? urmă el după o scurtă pauză și fruntea i se descreți. Da, dragă. Asta-i, nu pot veni. Dar lasă-mi ceva rețetă de mâncare.

În receptor se auzi risul Irinei.

— Ce să-i faci ? Mai învață și tu, apoi culcă-te. Cum ? Vine Liana ? Cheamă-mă la telefon când vine, vreau și eu să-i vorbesc. Bine, bună seara — sfârși el și puse receptorul în furcă.

Începu așteptarea. De câteva ori sună telefonul, dar nici o veste nu era importantă. Locotenentul Tra-

silă se plimba prin cameră, cu miinile la spate, de la fereastră la ușă și înapoi.

Mladin citea. Din cînd în cînd, ridica ochii la Trasilă, ca și cum ar fi vrut să-i spună să se așeze, pentru că îl distrage. Dar văzîndu-l atît de preocupat, renunța și iar începea să citească. Sună iar telefonul. Fără să-l privească, Mladin întinse mîna și ridică receptorul.

— Alo !

Fața i se luminează, se așeză mai bine pe scaun și spuse cu vocea schimbată, alta decît aceea cu care se adresa tovarășilor de serviciu.

— Da, eu sînt. Bună seara, tovarășă Liana. Ți-a spus Irina că vreau să te văd ?

— Nu, mi-a spus că vrei să-mi vorbești — îi răspunse Liana.

— Dar nu la telefon. Te pot vedea mîine la ora șase după-masă ?

Mladin aștepta cu înfrigurare răspunsul și, după chipul său, Trasilă înțelese că fusese afirmativ.

— Vin să te iau de acasă și să ne plimbăm puțin. Acum, noapte bună ! spuse el și așeză cu grijă receptorul în furcă.

Doi oameni rămăseseră uimiți. Irina, care nu l-ar fi crezut în stare pe fratele ei să-i ceară Liane o întâlnire, și Trasilă, căruia nu-i venea să creadă că șeful său poate să aibă asemenea inflexiuni în voce. Făcu o mutră atît de caraghioasă uitîndu-se la Mladin, încît acesta zîmbi.

— Ce-i ? îl întrebă.

— Nimic ! răspunse Trasilă și-și reluă plimbarea, zîmbind în sinea lui. Dar acum pe Mladin nu-l mai supăra.

Vasile Jumătate sosi abia către miezul nopții.

— Mi-a dat de lucru Petrescu astăzi... Ce naiba nu se culcă și el mai devreme ?

- Pe unde te-a plimbat ?
- De acasă, cu tramvaiul pînă la morgă. Acolo s-a dat jos, s-a plimbat puțin și, ce credeți, moșul a avut o întîlnire amoroasă !
- Cu cine ? întrebare cei doi ofițeri într-un glas.
- Închipuiți-vă, cu Magda Olănescu.
- Itinerarul ?
- Trei sferturi de oră de plimbare, masa o oră și jumătate, la „Continental“, și iar plimbare. Acum douăzeci de minute s-au despărțit. Tot timpul au vorbit foarte aprins.
- Spune drept, ai auzit ceva ?
- Pe ici, pe colo, dar foarte puțin — zise Jumătate zîmbind, cînd văzu nerăbdarea celor doi.
- Ei, dă-i drumul !
- La un moment dat, ea i-a spus : „Nu mai pot, mă înțelegi ? Nu mai pot. Toți ăștia care mă pîndesc...”
- Ne-a simțit ?
- Nu știu dacă ne-a simțit pe toți, dar pesemne își dă seama că e încolțită. A spus : „Tînărul acela era foarte dibaci, dar tot l-am dibuit“.
- Trasilă sări în sus.
- M-a dibuit ?
- Da ! spuse Mladin cu dojană în glas.
- Nu pot să-mi dau bine seama despre ce a fost vorba, dar am înțeles atît, că ea i-a povestit o mulțime de chestii și pînă la urmă el a căutat s-o convingă că o spovedanie e cel mai sănătos lucru.
- Ce vorbești ?
- Așa i-a spus.
- Alte fraze, cuvinte... n-ai prins ?
- Nu. Doar la despărțire, el i-a mai spus o dată : „Crede-mă, cel mai bun lucru e să-ți descarci sufletul“.
- Și ea ?
- Ea a spus : „O să mă mai gîndesc. În orice caz, îți mulțumesc pentru sfaturi“.
- N-ai observat ? Nu i-a dat nimic ?

— Nu. Avea la ea un pachetel, dar l-a păstrat tot timpul și s-a întors cu el.

— Ce mărime avea pachetul? Ca ăsta? întrebă Trasilă, arătînd pantoful învelit în ziar.

— Întocmai!

— Bun, bun! Încearcă să scape de el... Tot am făcut treabă bună... — spuse Mladin gînditor. Ai mîncat ceva? îl întrebă pe Jumătate.

— Nu, tovarășe locotenent-major.

— Ei, atunci, fugi de mîmîncă!

— Am înțeles! zise Jumătate și plecă.

— Ce părere ai, tovarășe Trasilă?

— Am prevăzut eu că în cele din urmă membrii bandei se vor întîlni...

— Poate... Iar noi trebuie să fim cît mai atenți, ca să nu se scape absolut nimic... Absolut nimic! Mă duc să discut cu tovarășul maior, dacă n-o fi plecat.

Mladin ieși, traversă coridorul și, văzînd o dîră de lumină sub ușa de la biroul maiorului, bătu și intra.

Mayorul Constantinescu îl ascultă fără să-l întrerupă. În vreme ce vorbea, Mladin îi privi atent chipul și se miră din nou că, după atîtea ore de muncă, șeful său continua să aibă fața odihnită și ochii limpezi, ca și cum abia atunci ar fi venit la serviciu, după ceasuri bune de somn.

— Da, tovarășe Mladin — spuse maiorul, cînd acesta sfîrși — ai dreptate. Cred că n-are rost să ne batem prea mult capul cu pantoful. E un banal ascunziș pentru un mic obiect de valoare. Ciudat, cum hoții cei mai abili recurg de multe ori la trucuri atît de simple! Altceva e important. Cercul pare să se închidă: Ali-mănescu, Damian, Petrescu, Magda Olănescu, Prosa, Stavăr. Pentru toți aceștia avem oarecari probe. Nu crezi și dumneata?

— Ba da, tovarășe maior! Cred că da!

— Păcat că nu sînt concludente — încheie maiorul surizînd.

Pe aleea largă din Parcul de cultură și odihnă, Liana și Mladin păseau agale fără să-și vorbească. Ochii lor priveau țintă înainte, la capătul aleii, de unde începea să lucească apa argintie, tremurătoare, a lacului. Ajungînd pe mal, Liana se opri.

— Imi amintește de mare. Parcă e marea liniștită într-o zi de vară. Lipsește doar mirosul de alge pentru ca totul să fie complet — spuse ea.

— Cînd ai fost la mare? întrebă Mladin, încercînd să-și aprindă țigara.

— Anul trecut — răspunse Liana — cu studenții. Îți place marea?

— Încă n-am văzut-o niciodată, dar dacă mi-o place o fată și-o lua-o de nevastă, am să plec cu ea două săptămîni la mare.

— Îți urez să ai curînd acest prilej — răspunse Liana, în timp ce porneau înainte.

Văzînd că el n-o urmează, îi spuse:

— Nu mergem la debarcader? Se face tîrziu.

— Mai stai puțin! Te rog, mai stai... Iată o bancă chiar aici.

— Vrei să-ți continui confidențele? întrebă ea puțin înțepată, așezîndu-se totuși pe bancă.

— Nu e vorba de confidențe.

Liana îl privi curioasă.

— Adevărat? Atunci povestește-mi ce-ți dorești și la ce visezi...

Simțînd că o pătrunde vîntul prin pardesiu, și-l strînse pe ea și, fără să vrea, se apropie puțin de Mladin, ca pentru a se apăra de frig. Acum, Mladin, tulburat, nu mai știa ce să-i spună.

— Te ascult, tovarășe locotenent major — îl încurajă ea ironic.

Văzînd însă că el tot tace și o privește numai pe sub gene, tăcu și ea.

— E atît de plăcut! spuse Mladin într-un tîrziu, cu toate că vîntul le pătrundea în case.

— Drept să-ți spun, mi-e cam frig — murmură Liana.

— Ce păcat ! Atunci am să-ți spun altă dată... Dar acum mă simțeam atît de bine...

— Bine. Să mergem — spuse Liana scurt și se ridică. Regreta că începuse să glumească. Se temea ca el să nu considere nevinovata discuție drept cochetărie din partea ei.

— Să mergem ! zise el resemnat și porniră spre debarcader.

După cîțiva pași, Mladin îi luă brațul. Liana avu un moment de ezitare. Simțind aceasta, el i-l strînse ușor, drept mulțumire că nu și-l retrăsese. Pentru Mladin, prezența Lianeii, privirea ei, care din cînd în cînd, în timpul plimbării, se oprise asupra lui întrebătoare, toate erau ceva atît de nou, atît de frumos, atît de neașteptat, încît nu-și putea ascunde tulburarea.

Liana se lăsă condusă de brațul lui Mladin. Plasa de umbre ce-și întindea încet-încet firele pe care întinericul avea să coboare curînd, vîntul care-i mîngîia părul, prezența liniștitoare a lui Mladin, îi goniră pentru o clipă gîndurile negre ce-o chinuiseră cîteva zile și nu-i dăduseră răgazul să se odihnească, să uite. Dar chiar și acum, din cînd în cînd îi reveneau și-i reveneau iar în minte dulapul doctorului, femeia aceea din restaurant, Stavăr rinjind, încercînd s-o sărute, vorbind apoi la telefon, speriat.

Ajunseră la debarcader și se urcară în barcă. Mladin luă ramele și începu să vîslească ușor, privind chipul fetei din fața lui.

Liana își trecu amîndouă mîinile prin păr și oftă adînc, cu mîinile prinse după ceafă, cu ochii spre cer și pieptul destins.

— E frumos, nu ? întrebă ea, cu toate că întrebarea suna mai mult ca o constatare.

— Da — răspunse el, bucuros — e frumos.

Apoi nu-și mai spuseră nici o vorbă. El o privea tot timpul în ochi, iar ea își rotea mereu privirea. Mladin vislea puternic, tăia apa, lăsa vîslele să alu-

nece pe val, le înfigea cu putere. Barca făcea un salt înainte, călcînd valul, se lăsa pe poala lui. Parcă cineva de departe număra : unuu... dooi...

Deodată simți că trebuie să-i spună cit de mult o prețuiește și cît regretă că suferă. În loc de aceasta, se pomeni zicîndu-i :

— Tovarășă Mihuț !

Ea ridică surprinsă capul.

— Da, tovarășe Mladin — răspunse ea zîmbind.

— Nu vrei să-mi spui ce te preocupă ? E tot același lucru despre care am vorbit serile trecute ?

— Da, aproape nimic nou, decît...

— Decît ?

— Așa... Cum să spun ? Încă o confirmare...

— Adică ? Vrei să-mi explici ?

— Nici nu știi cît de greu îmi vine...

— Cum crezi... dar aș dori să fii convinsă că-mi dau seama cît ți-e de greu.

— Nu, îți voi spune. Nu vreau să-ți închipui că am ceva de ascuns. Dar îmi este încă foarte greu să-l...

După aproape un minut de tăcere, Liana reluă :

— Cînd m-ai condus serile trecute acasă, ți-am spus că aveam doar bănuțeli... Acum, cînd am siguranța că ceea ce am presupus e adevărat, știu că n-o să pot să tac, n-am dreptul să tac... Aș prefera însă să-și dea el însuși în petic, să-și capete pedeapsa pe care o merită, fără amestecul meu. Mă înțelegi ?

— Da ! Foarte bine. Poți, dacă vrei, să nu-mi mai spui nimic... De altminteri, nu pricep nici eu de ce te-am întrebat...

— Nici asta nu e bine...

— Mă pui într-o situație foarte grea — o întrerupse el. Hai să curmăm discuția.

Și cum a căzut seara, așa a căzut și tăcerea între ei. Mladin începu iar să vîslească. Unuuu... dooi...

Deodată, Liana tresări. I se păruse că doar ea cu Mladin sînt pe lac, dar acum vedea încă o barcă. Îi ocolise de departe. În barcă era un bărbat singur, care vîslea puternic. Îi desluși șapca trasă pe ochi,

aproape ascunzându-i fața. La un moment dat, barca îi întrecu, vîslașul cîrmi brusc cu ramele în cruce și veni drept spre ei. Încă puțin, și aveau să se ciocnească.

— Atenție ! strigă Liana.

Dar Mladin văzuse barca și, cu o mișcare puternică, frină și întoarse ; cealaltă barcă trecu repede pe lîngă ei. O secundă de șovăială din partea lui Mladin și s-ar fi ciocnit. Liana îl văzuse pe bărbatul din barcă. Cînd trecuse pe lîngă ea, îi distinsese chiar bine chipul. Omul rînjea...

— Te-ai speriat ? o întrebă Mladin.

— Nu.

Ea tăcu o clipă, apoi se hotărî.

— Știi cine era în barcă ?

— Nu, nu m-am uitat.

— Chiar dacă-l vedeai, tot nu-l cunoșteai. Era Stavăr.

— Da ?

Mladin se opri o clipă din vîslit.

— Ciudat — murmură el. Să ne fi urmărit ?

— Poate.

Se îndreptară spre debarcader, fiecare cu gîndurile lui. Liana se simțea umilită, parcă murdărită de rînjelul lui Stavăr. Mladin era și el nemulțumit, văzînd-o cît e de supărată. Zicîndu-și însă că în asemenea împrejurări, cel mai bine e să împărtășești unui om apropiat tot ce te frămîntă, Mladin o întrebă de-a dreptul :

— Nu vrei, tovarășă Mihuț, să-mi spui acum ce nu mi-ai spus adineauri ?

— Ba da. E mai bine să-ți spun. Doctorul Stavăr murdărește profesia de medic, făcînd operații clandestine. Dar ce e mai grav, am siguranța că face trafic cu stupefianțe.

— Asta știam.

— Da ?

— Da, am aflat.

— Și aveți dovezi ?

— Nu complete.

— Cred că ați face bine să căutați...

Acum, întinericul pusese de-a binelea stăpînire pe parc. Ultimele vorbe, Liana aproape le șoptise.

La ieșirea din parc văzură trecînd autobuzul. Liana îl urmări cu privirea pînă în stație și-l zări pe Stavăr sărînd pe scară.

Mladin era cufundat în gînduri. „Deci Liana, care înainte avea bănuiele, are acum siguranța că face trafic. Ce-o fi știind? Stavăr m-a văzut cu Liana. Bănuiește că ea mi-a spus totul. Dar el o fi știind că ea știe? Dacă el știe, ce va face acum?! Firește, va căuta să dispară...”

Și Liana se gîdea: „Mihai va crede că mă despart de el pentru că în viața mea a apărut un alt bărbat. Oricum ar fi el, nu-i dau voie să creadă așa ceva despre mine. Cîndva, după ce mă voi liniști, îi voi explica... Poate n-am fost destul de explicită ultima oară. Altminteri, de ce să mă fi urmărit? Il voi lămurii, clar și fără șovăire... Va fi mult mai bine așa!...”

În timp ce Liana umbla agitată prin odaie, doctorul Stavăr stătea comod în micul fotoliu din camera ei și fuma țigară după țigară. Liana îl găsisese așteptînd-o în fața casei. Pe față îi stăruia același rinjet pe care i-l observase din barcă.

„Cum — își zise ea — e același om pe care l-am iubit? Pentru care-mi bătea inima cînd trebuia să-l întîlnesc?”

Umblînd prin odaie de colo pînă colo, ridica un vas și-l punea la loc, muta o carte de pe un raft pe altul, negăsindu-și astimpăr. Vedea zădărnicia oricărei explicații cu un om ca acesta, care nu voia s-o lase să spună ce avea de spus, o întrerupea mereu cu ironii, încerca s-o jignească.

— De ce ai venit după mine în parc ? Mă urmărești ? îl întrebases ea, fără ocol.

— Să te urmăresc ? De ce ? Nici nu m-am gândit. Fără să vreau, te-am zărit și am venit să te felicit pentru...

— Mulțumesc — i-o tăie Liana scurt. Tu atita poți să înțelegi. Nu m-am înșelat. Ești altfel...

— Decît cine ?

— Decît noi !

— Care voi ? Tu cu el ?

— Isprăvește cu ironiile ! Ești odios ! Ți se pare că ai descoperit cine știe ce. Atît ești tu în stare să înțelegi...

— Dragostea ta nouă te face foarte arțăgoasă !...

— Vezi ? Asta-i tot ce-ai înțeles. Dragostea mea nouă !... Vreau să pricepi că ceea ce s-a petrecut între noi doi, între tine și mine, n-are nici o legătură cu...

— Bine, bine — o întrerupse el. Am înțeles ! Cu alte cuvinte, tu nu vrei să te mai măriți cu mine, pentru că nu mă mai poți iubi, nu-i așa ?

— Da !

— Energic „da“ ! Îmi place.

— E așa cum îl simt. Nu vreau să mă mărit cu tine, pentru că sînt convinsă că noi n-o să ne putem înțelege niciodată. Avem vederi prea diferite. Acesta e primul lucru care ne desparte...

— Al doilea, este... El... cu „e“ mare...

— Îți interzic să vorbești astfel cu mine și măcar să gîndești astfel...

— Liana — spuse el cu voce mieroasă, încercînd s-o înduplece — tonul acesta, cuvintele astea, în gura ta ? Ai uitat cum îmi spuneai altădată că mă iubești ? Pentru mine, tu ești totul ! Vorbele astea mi le spuneai și tu o dată... Ți-aduci amînte ? Ce-mi tot vorbești de vederi diferite ? Ce-i asta ?

Se ridică și se apropie de ea cu mîinile întinse, vrînd s-o îmbrățișeze. Dar Liana se întoarse brusc și trecu de cealaltă parte a mesei.

— Să nu te apropii de mine ! Auzi ? Să nu te apropii ! Nu pot să iubesc un om pe care nu-l stimez, care murdărește profesia de medic și demnitatea de om... Da, e adevărat, ți-am spus că te iubesc, pentru că atunci nu știam ce știu astăzi despre tine... Azi te disprețuiesc și mă disprețuiesc și pe mine că ți-am spus vorbe de dragoste ! Acum îmi vine să-mi mușc buzele și limba cu care le-am rostit și să le scuip de parte, cu scîrbă !

— Liana, taci !

Stavăr încercă din nou să se apropie, dar Liana se retrase la perete. Era furios, simțea nevoia să-i astupe gura, să n-o mai audă... Își zise însă că e mai bine să se calmeze și se întoarse spre fereastră, privind în noapte. Cu tot întunericul, zări pe trotuarul de peste drum un bărbat care se plimba încet. Se retrase repede de la geam, ca ars. Fața-i era palidă. „Va să zică, sint urmărit — își spuse. Liana și ofițerul de miliție... Dar ce știe ea ?“

O clipă îl cuprinsese spaima.

„Trebuie să plec — se gîndi el repede. Să fac ordine acasă... Și bestia asta, pe care am iubit-o... Ea... ea...“

Se întoarse spre ea, furios :

— Frumos îți șade !

— Ce vrei să spui ?

— Mai întrebi ? Spioana poliției ! Îți vinzi logodnicul... Vrei decorație ?

Liana îngălbeni.

— Pleacă !

— Plec, dar să nu crezi că ai să scapi de mine !

— Pleacă !

Liana deschise ușa.

— Nu-i nevoie să mă dai afară. Plec și singur !

O clipă se opri. Creierul îi lucra repede. Trebuia s-o jignească măcar, dacă n-avea cum să se răzbune.

— Dă-mi înapoi scrisorile pe care ți le-am scris — îi spuse răstit.

— Imediat — răspunse Liana și se îndreptă repede spre dulap, începînd să caute cu înfrigurare.

Liana găsi scrisorile, i le întinse și-i spuse:

— Acum pleacă!

Fără s-o privească, puse pachetul de scrisori în buzunar și ieși trîntind ușa.

— Nu putea lipsi trîntirea ușii! își spuse ea su-părată.

Dar după cîteva clipe se liniști și intră în baie să facă duș.

Stavăr știa că omul pe care îl zărise pe fereastră se ține acum după el, dar nu făcu nimic ca să-i scape. Se întoarse acasă pe jos, încet. Cînd ajunse în alee, se aplecă puțin, prefăcîndu-se că vrea să-și lege un șiret la pantofi, și privi neobservat în urmă. Nu se mai vedea nimic. „Să mi se fi părut? Nu cred“ — își spuse el.

De cum intră în casă, lăsă stovurile și se puse pe lucru. Deschise dulapul de haine, ridică fundul sub care-și ascundea „marfa“, desfăcu toate fiolele, le goli în chiuveta din baie și lăsă să curgă apa. Apoi, liniștit, duse fiolele golite în bucătărie, scoase piulița și le sfărîmă, pînă rămase numai praf de sticlă, pe care îl vărsă în canal. În mai puțin de o oră isprăvisese toată treaba. Nu mai rămăsese nici o urmă.

STADIUL ANCHETEI

Mai trecuseră cîteva zile, cînd într-o dimineată Mladin recapitula împreună cu Trasilă mersul anchetei, pentru a stabili la ce punct se află și ce trebuie făcut mai departe.

— Cel mai bun mijloc pentru a-ți fixa atenția, spre a nu-ți lăsa gîndurile să se risipească, este să raționezi cu voce tare, apoi să scrii — îi spusese Mladin ajutorului său încă la începutul colaborării lor. Așa încît Trasilă era obișnuit să-l vadă pe Mladin plimbîndu-se prin odaie, fumînd țigară după țigară și vorbind, parcă

ar fi fost de unul singur. Din cînd în cînd nota ce spunea Mladin.

În dimineața aceea Mladin umbla potolit și vorbea mai liniștit decît de obicei.

— E obosit — își spunea Trasilă. Sau, șovăie... Dar nu cred.

— Va să zică — vorbea Mladin — recapitulăm. Implicați :

1 *Prosa*. A lăsat o urmă de picior în fața magaziei. A tras de limbă pe magaziner în privința cheilor și a stocurilor de stupefiante. Avea legături cu Magda Olănescu. S-a găsit la el al doilea pantof al femeii. Avea bani mulți.

2 *Damian*. A lăsat și el o urmă de picior în fața magaziei. Are legături cu Magda Olănescu și cu Alimănescu. Face trafic, probabil de stupefiante. Probabil mașina lui a transportat mărfurile furate în noaptea spargerii.

Suspecți :

1 *Alimănescu*. A fost unul din cei doi care a vizitat apartamentul lui Prosa, după moartea acestuia, cu cheile luate de pe lanțul pe care-l purta Prosa. Lucrează la contabilitatea fabricii. Putea ști că se va face un control inopinat al magaziei, surprinzînd eventual o discuție a șefului său cu directoarea sau cu inginerul șef. Cunoștea intrarea mărfurilor în magazie. Participă la desfacerea lucrurilor vîndute în Talcioc, deci și la traficul de stupefiante în schimbul cărora primește obiecte de valoare.

2 *Magda Olănescu*. A avut legături cu Prosa, are cu Damian, Alimănescu, Stavăr, inginerul Petrescu. Deține pantoful cu ascunzătoare în toc. Probabil face trafic de stupefiante. Vinde obiecte ale altora la Talcioc. E morfinomană, probabil.

3 *Inginerul Petrescu*. A avut legături cu Prosa, pe care l-a recomandat în fabrică. Îl putea informa asupra mișcărilor de stocuri din magazie. Cînd magazinerul i-a atras atenția că o ladă a fost desfăcută, l-a liniștit, că n-are importanță. Este unul

din cei care are acces oriunde și iese necontrolat pe poartă. Are legături cu Magda Olănescu, care a vrut să-i încredințeze probabil pantoful, dar, din teamă, sau alte motive, nu l-a luat. A deținut cheile de la biroul și casa de fier a directoarei, pe care le-a aruncat în Dîmbovița. Vădește antipație față de miliție. Are bani, a făcut în ultimul timp multe cumpărături.

4 *Doctorul Stavăr*. Are legături cu Magda Olănescu și cu inginerul Petrescu. Face operații clandestine la domiciliu și probabil trafic de stupefiante. Cadavrul lui Prosa a fost găsit lângă casa lui.

— Ai notat? întrebă Mladin.

— Bineînțeles, tovarășe Sherlock Holmes — răspunse Trasilă zîmbind. Nu numai că am notat, dar și păstrez notițele asupra cazurilor mai interesante, pentru ca să-mi scriu memoriile.

— Foarte bine, tovarășe Watson. Numai să ai grijă să nu le înflorești prea mult. Să fie amintiri autentice, să nu aibă aerul de povești inventate.

— Parcă e nevoie să se inventeze povești? Nu le avem noi pe ale noastre, adevărate? În poveștile scrise de autori, care au imaginație, dar n-au habar cum lucrăm noi, întotdeauna se întâmplă lucruri grozave, altfel decât în viața obișnuită, cu răpiri senzaționale, cu oameni suspecti, care pînă la urmă se dovedesc că n-au nici o vină, iar cel care e cel mai nevinovat în aparență, la sfîrșitul cărții se dovedește a fi chiar criminalul iscusit după care alergau toți detectivii. Nu, eu aș scrie așa cum se întâmplă, cu toate ipotezele greșite, cu eșecurile, cu succesele de care ne bucurăm noi, fără ca lumea să știe de ele, cu lipsurile noastre...

Mladin rîdea cu poftă.

— Foarte bine ai să faci.

— Păi nu-i așa? Ce, să mă apuc să spun povești cu principalul anchetator, care se îndrăgostește de o fată, tocmai de fata care e amestecată într-un trafic

odios și care se amorezează și ea de detectiv și-l ajută să-i descopere pe bandiți ?

Acum râdea Trasilă, încântat că glumele lui îl distrează pe Mladin. Dar acesta se încruntă și i-o tăie scurt :

— Ei, destul cu gluma. Să trecem la oile noastre.

— La lupii noștri — mai încercă Trasilă să continue.

— Cum vrei. Fii bun, te rog, și notează : Probleme nelămurite :

- 1 Ce au căutat complicii la Prosa, ce au găsit ?
- 2 Ce amestec avea Prosa în povestea pantofilor Magdei Olănescu ?
- 3 Ce conține tocul pantofului Magdei ?
- 4 Ce au devenit banii lui Prosa ?
- 5 Cine a mai fost afară de Alinănescu în apartamentul lui Prosa ?
- 6 De ce cadavrul lui Prosa a fost găsit pe strada Spătarului ?
- 7 Cine e șeful bandei ?
- 8 Cine a mai participat la spargerea magaziei, afară de Prosa și Damian ?
- 9 Unde e depozitul materialelor furate ? La garajul lui Damian ?
- 10 Se mai fura și înainte în fabrică ? Cine ? Cum furau ? Cum scoteau mărfurile ?
- 11 De ce au răvășit magazia în noaptea spargerii ?
- 12 Magazinerul putea să nu observe furturile anterioare, dacă au avut loc ?
- 13 De ce s-a speriat Petrescu și a aruncat cheile ?
- 14 Ce au făcut suspecții în noaptea spargerii ?
- 15 Ce complici mai are banda ?

— Asta ar fi, deocamdată — încheie Mladin.

— Toate astea le-am putea lămuri, dacă i-am aresta — spuse Trasilă, recitind însemnările.

— Ceea ce se va întâmpla în curînd, dacă vom avea siguranța că prin arestarea celor pe care îi cunoaștem, nu dăm alarma altora, care ar putea scăpa, și dacă

vom fi siguri că găsim depozitul. Căci, știi bine, trebuie să le dovedim domnilor bandiți că sînt bandiți.

— Și ce așteptăm? Ce facem? Ce plan de bătaie ați pregătit?

— Pentru moment nu putem face nimic altceva, decît să-i supraveghem de aproape pe cei pe care-i știm și să ținem sub observație strictă garajul lui Damian, unde bănuim că e depozitul. Nu e sigur, însă, că nu mai au încă unul.

— Ce vă face să credeți?

— Inteligența lor. Să nu-i credem mai proști decît sînt. Desigur, fac și ei greșeli, dar sînt destul de prudenți să nu-și pună toate ouăle într-un coș. Te asigur că niciunul din ei nu are nimic compromițător acasă.

— Dar cum naiba o să-i prindem atunci? În garaj nu putem intra, ca să nu-i alarmăm. De arestat nu-i putem aresta, ca să nu ne scape alții. Dar unde o să fugă acești alții? N-o să-i prindem pînă la urmă?

— S-ar putea să scape, fără să se ascundă măcar. Dacă cei arestați nu-i vor da în vileag, cum am ajunge la ei?

Trasilă rămase cîtva timp pe gînduri. Apoi se ridică și începu să umble și el prin cameră. După cîtva timp, începu să declame, parodiind pe Eminescu:

— O idee! O idee! Un regat pentru-o idee! Dar de unde?

— Ce-ți veni? îl întrebă Mladin, urmărindu-l cum se plimbă agitat.

— Ah! Mi-a venit. Bună ziua, idee! strigă Trasilă.

— Dă-i drumul! îl încurajă Mladin zîmbind.

— Știți cine e punctul slab în organizația lor?

— Cine?

— Femeia! E morfinomană. Dacă o invităm la o anchetă... să zicem... mai prelungită... și nu-și poate face injecțiile... Ei... Ce-ar face? Ar spune tot! Este?

— O fi! Dar asta nu se poate. Declarația ei n-ar fi suficientă. Ne trebuie dovezi concrete. Și apoi, pe ce bază o inviți la o anchetă? A făcut ceva?

— De făcut, a făcut, asta-i sigur — spuse Trasilă,

amărîndu-se. Nu știm noi încă tot ce a făcut... Dar dacă am chema-o ca informator în legătură cu moartea lui Prosa ?

— A murit de moarte naturală — i-o tăie Mladin scurt. Dar, stai ! În apartamentul lui s-a comis un furt... Nu știm ce s-a furat. Ea îl cunoștea... Ne poate lămuri ce au căutat hoții și ce s-a furat. Bună idee, Trasilă. Mă duc să vorbesc cu tovarășul maior. Dacă e de acord, o chemăm.

Cînd să iasă însă pe ușă, se întâlnește cu plutonierul Jumătate, care tocmai intra.

— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă Mladin, văzîndu-l roșu și emoționat.

— S-a întîmplat. Cu toată supravegherea, apartamentul Magdei Olănescu a fost spart și hoțul a reușit să dispară.

— Cum așa ? strigă Trasilă, apucîndu-l de umăr și scuturîndu-l zdravăn. Cum s-a întîmplat ?

— Femeia a plecat ieri seară de acasă și nu s-a întors toată noaptea. Nici acum nu-i acasă.

— Dar unde e ? întrebă Mladin răstit.

— Nu se știe.

— Cum ? N-a fost urmărită ? se repezi Trasilă.

— Ba da. Florian era pe urma ei. Dar a intrat la magazinul „Victoria“, a făcut coadă, la un ascensor, Florian s-a apropiat de ea, ea a intrat, el a fost oprit de liftier pentru că se completaseră locurile. A luat-o pe scară, dar a scăpat-o. Probabil a coborît numaidecît și a șters-o din magazin.

— Grozavă treabă a făcut Florian ! exclamă Mladin închiudat. Pesemne că s-a simțit urmărită.

— Nu cred — răspunse Jumătate — îl știți pe Florian. Nu se trădează el atît de ușor. S-a întors la ea acasă, l-a tras de limbă pe portar ; nu se înapoiase. A așteptat-o pînă azi dimineață. Adineauri l-a văzut pe portar și acesta i-a spus că lăptăreasa a găsit ușa din dos forțată. E ultimul etaj și netrecînd nimeni pe acolo, nu s-a observat. Probabil că spargerea s-a făcut noaptea.

— Unde-i Florian? întrebă Mladin.

— E acolo. Imi telefonează iar peste un sfert de oră să-i spun ce să facă.

Mladin rămase puțin pe gânduri, apoi spuse lui Jumătate, liniștit:

— Trimite pe cineva să-l înlocuiască; o fi obosit. O mai cunoaște cineva?

— Da. Gheorghieș.

— Să se ducă el. Dar chiar acum. Și Florian să-l roage pe portar să-și țină gura. Să nu cumva să se afle în bloc și nici ei, când o veni acasă, să nu-i spună nimic.

Trasilă și Jumătate îl priviră nedumeriți.

— Vreau să văd — continuă Mladin — dacă ea o să anunțe secția de miliție că s-a spart ușa.

Trasilă zîmbi satisfăcut.

— Grozav! Să telefonez la secție, să-i rog să ne anunțe?

— Bineînțeles.

Jumătate ieși să dea dispozițiile cuvenite.

— Mă întreb, cine o fi făcut spargerea, tovarășe Trasilă. Nu cred să fie o întâmplare.

— Nu cred nici eu. Dar ce au căutat?

— Hai, gîndește-te! îl încurajă Mladin.

— Pantoful? întrebă Trasilă, sărind ca ars.

— Tot ce se poate! Dar mai e o ipoteză: complicității lui Prosa la spargere au căutat ceva la el acasă. Poate n-au găsit ce căutau și s-au gîndit că trebuie să fie la Magda. Ea o fi negat... și au vrut să se convingă.

— Ce nu înțeleg însă, este cine a putut să se ducă la ea dintre cei suspecti, fără să știm noi. Căci toți sînt urmăriți și am fi aflat dacă unul dintre ei...

— Îți dai seama că nu-i știm pe toți! întrebă Mladin satisfăcut că raționamentul lui fusese confirmat de fapte.

— Imi dau! Imi dau... cu pumnii în cap... exclamă Trasilă furios. Ei drăcie! Auzi... sub ochii noștri.

— Hai cu mine la tovarășul maior.

Dar maiorul Constantinescu lipsea și nu avea să se întoarcă decît seara.

— N-o mai chemăm, nu-i așa ? întrebă Trasilă pe cînd se întorceau spre biroul lor. Așteptăm să ne cheme ea.

— Dacă anunță secția, mă duc eu acolo, să discut puțin cu ea.

LIANA ARE INIȚIATIVA

De cînd Liana s-a plimbat pe lac cu Mladin, și-a dat seama că tînărul ofițer are pentru persoana ei un „interes deosebit“ — cum îi place ei să-și spună — care nu este legat numai de interesul lui profesional pentru traficul murdar al doctorului Stavăr. Discreția lui în această privință, în care i-a arătat că înțelege frămîntările ei și că vrea s-o ajute, fără să insiste să afle de la ea multe lucruri care i-ar fi fost greu să le spună unui ofițer de miliție, i-a dezvăluit delicateța sufletească a lui Nicolae Mladin, fratele Irinei, pe care o iubește atît de mult.

Liana nu mai e de mult fata visătoare care a venit în București, plină de iluzii. Viața aspră de învățătură, cunoașterea oamenilor, dar în special munca în spital, i-au înfățișat o mulțime de ascunzîșuri ale sufletelor omenești, care i-au schimbat concepția idilică a unei lumi în care toți se iubesc și se respectă.

Bineînțeles că în acești ani a cunoscut și o seamă de oameni cinstiți, serioși și capabili de fapte bune, ba mergînd chiar pînă la sacrificiu pentru a ajuta pe alții. Viața de spital arată o sinteză a omîenirii într-un spațiu îngust. Pe aici trec tot felul de oameni și caracterele ies repede la suprafață. În aceeași școală a vieții, Liana a învățat destul de repede să-i recunoască, să-i judece și să-i categorisească pe oameni și cu atît mai mult să-i aprecieze pe cei care se deosebesc prin calitățile lor sufletești de cei egoiști, interesați, ariviști și necinstiți. Dar ea învățase mai mult :

știa acum că nu există numai două categorii de oameni, buni și răi, ci că și unii și alții se deosebesc între ei, înăuntrul unei categorii și calitățile și defectele sînt mai mari sau mai mici, după mediul în care oamenii au trăit și educația pe care au primit-o. De asemenea și-a dat seama că unii pot fi îndreptați.

De aceea cunoașterea mai apropiată a lui Nicu Mladin tocmai în același timp cînd suferise atît de mult de pe urma înțelegerii adevăratului caracter al omului pe care-l iubise, însemna pentru ea o mîngiere și o ușurare. Toți oamenii au tendința, cînd suferă o deziluzie, mai ales din partea unui om iubit, să generalizeze: oamenii sînt răi, toți sînt la fel și așa mai departe. Prezența lui Nicu, atitudinea lui sfioasă, în care știa însă să citească un sentiment cald și respectuos, însemna pentru ea foarte mult. Știa bine că Stavăr nu putea să se îndrepte... Era descompus moralmente... Rațiunea îi spunea mereu: e bine așa... nu era pentru tine... Dar, simțea un gol în suflet... un nod i se punea din cînd în cînd în piept, mai cu seamă la orele cînd obișnuia să-l întîlnească...

— Irina, ea mă înțelege... Cu ea trebuie să stau mai mult acum, pînă-mi va trece — își spuse ea, privind suferința ei lăuntrică, întocmai ca pe o boală, cu ochi de medic. Diagnostic: decepție sentimentală. Simptome: durere sufletească, urît de singurătate. Tratamente: muncă intensă, prietenie, variație...

Și astfel, zîbind că găsise formula ieșirii din urît, se pusese pe muncă, mai mult decît de obicei, stînd aproape tot timpul liber cu Irina, plîmbîndu-se, citind, mergînd la spectacole... Criza era pe sfîrșite... Irina își dăduse seama ce se petrece cu prietena ei, dar pentru că Liana nu-i spusese nimic, n-o întrebasese nici ea ce se întîmplase și căuta numai să-i distragă atenția, spre a-i alunga gîndurile negre. Nici fratei ei nu-i mai pomenise nimic despre necazurile Liane, dintr-o discreție pe care o găsea firească.

Irina o poștea mereu la masă și astfel Mladin avea posibilitatea s-o vadă mai des, ceea ce nu avea darul

să-i displace. Discuțiile lor seară de seară, în jurul mesei, ascultând radio-ul, glumiind și rîzînd, deveniseră un lucru cu care se obișnuiseră după scurt timp într-atît, încît li s-ar fi părut nefiresc să fie altfel, sau unul din ei să lipsească.

Uneori Mladin povestea cîte o glumă de-a lui „Trăznilă“, o întîmplare cu haz, dar fără să pomenească de nume, sau să intre în considerații asupra vreunei anchete.

Liana știa de la Irina cît este el de „discret“ și nu-l întreba nimic. Totuși, era ceva de ar fi voit să afle. Nu simpla curiozitate de femeie, nici interesul pe care i-l purtase doctorului Stavăr n-o împingeau la această curiozitate. Dar se gîndise mult în ultimele zile și ajunsese la concluzia că un individ ca doctorul, în mijlocul altor indivizi de aceeași teapă, constituie un cancer al societății și că ea e datoră să-și învingă rezervele și, dacă e în măsură, ca medic, să ajute la stîrpirea unei boli sociale. Nu era la mijloc numai chestiunea cîștigurilor ilicite, ci complotul împotriva oamenilor slabi, care se lăsau ușor atrași în mrejele otrăvii dătătoare de visuri. Putea ea să închidă ochii? Putea trece indiferentă pe lîngă o asemenea problemă?

Și Nicolae Mladin ar fi vrut să discute cu ea, să caute să afle de la dînsa, ce știa, ce bănuia, ce observase. Simțea că Liana ar putea să-l ajute, dar considera că ar fi fost nedelicat să-i ceară ajutor. Poate ea îl mai iubea pe Stavăr.... Să profite de prietenia pe care i-o arată și s-o descoasă în folosul anchetei? Miliția dispunea de suficiente mijloace pentru a-și duce munca la bun sfîrșit... Nu, desigur, nu putea să facă acest lucru. Era destul de preocupat... Magda Olănescu nu mai apăruse la domiciliu de două zile... Rapoartele de pe teren sunau invariabil la fel... Bănușii își duceau viața lor normală, zi de zi, fără ca nimic să se întîmple, care să aducă un element nou anchetei...

— Suspect de prudenți au devenit — își zicea el cu ciudă.

Discutase cu maiorul Constantinescu și acesta fusese de acord să aștepte ca Magda Olănescu să ia o atitudine. Dacă va reclama secției furtul comis în locuința ei, Mladin să discute cu ea la secție. Dacă nu va reclama, s-o invite ca informatoare în cazul furtului de la domiciliul lui Prosa. Însă ea nu reapăruse și toate încercările de a-i descoperi ascunzișul, nu duseseră la nici un rezultat. Ancheta stătea pe loc. El știa cu cine se întâlniseră Damian, Petrescu, Stavăr, Alimănescu, în ultimul timp și persoanele respective erau discret supravegheate. Dar Magda Olănescu nu era de găsit. E drept, că nu ea era cheia problemei, dar, cum spusese Trasilă, ea era punctul slab al bandei, și apoi era în momentul de față singurul om din toată colecția de suspecti, cu care se putea reînoda ancheta. Aceasta bătea pasul pe loc și nimic nu-l scootea mai tare pe Mladin din sărite, decât inactivitatea.

În seara ceea masa avusese loc după același ritual, plină de voieșie tinerească. Irina se ridicase să spele vasele și Liana bineînțelea voia s-o urmeze.

— Nici în ruptul capului nu admit astăzi! protestase Irina. Pentru trei pahare și trei farfurii... La-să-mă-n pace!

Apoi o silise să se așeze la loc. Liana consimțise în fine, dar de cum ieșise Irina, parcă voieșia și-ar fi luat drumul. Rămasă singură cu Mladin, se așternuse între ei o tăcere pe care parcă niciunul nu îndrăznea s-o tulbure. Și Irina, ca și cum ar fi făcut dinadins, nu se mai înapoia în odaia plină de lumină și căldură. Ploaia mărunță dăinuia de atâtea zile și bătea în geam.

— Nu mi-ai mai spus nimic despre doctorul Stavăr — își luă Liana inima-n dinți să întrebe. Mai știi ceva despre el?

Mladin o privi uimit, dar nu-și putu stăpîni o încruntare.

— Ne dă mult de furcă... — spuse el și în aceeași clipă îi părea rău că-i scăpase.

— Spune-mi — continuă Liana — n-aș putea cumva să te ajut ?

— Tovarășă Liana !

Mladin ar fi vrut să-i strige că-i este recunoscător, nu pentru ajutorul pe care i-l oferea, dar pentru încrederea pe care i-o arăta, pentru înțelegerea poziției lui Stavăr, pentru că era de acord ca el să tragă consecințele meritate... Dar, în special, că nu-l mai iubea... Ar fi vrut să-i spună o mulțime de lucruri, dar niciunul nu i se părea potrivit în momentul acela... Dacă Liana i-ar fi spus : îmi ești drag, nu l-ar fi răscolit atîta fericire... Și nu putea spune nimic, nu era în stare...

Tocmai cînd se hotărîse, măcar să-i mulțumească, intrase Irina și, ușurat, începu să glumească iar, dar cu totul altfel... Cu greu se stăpînea să nu se ridice, să danseze, să cînte... Irina băgase de seamă schimbarea ce se produsese în glasul și privirea lui, dar n-a spus nimic... Nici după plecarea Lianeii...

A doua zi, dimineața, citea iar rapoartele plicticoase de pe teren și constata cu amărăciune că dosarul se îngroșa, fără să apară nimic... nimic...

Telefonul țîrîi.

— Alo ! făcu Mladin plictisit.

— Alo ! auzi el o voce plăcută. Aș dori să vorbesc cu tovarășul locotenent-major Mladin.

— Eu sînt.

Inima-i bătea mai tare.

— La telefon Liana Mihuț. Pot să vin la dumneata... oficial ?

— Oficial ? întrebă el surprins.

— Da — răspunse Liana Mihuț.

— Poftim... Oricînd...

— Aș veni acum.

— Aștept !

Lianeii îi păruse mai mult decît firească hotărîrea pe care o luase. Trebuia să ajute la neutralizarea lui Stavăr, a acţiunilor lui Stavăr. Cu orice consecinţe...

După o oră Mladin aflase de la ea despre vizita pe care i-o făcuse acasă lui Stavăr, despre telefonul pe care i-l dăduse Magdei, anunţînd-o că a fost chemat de Damian, că acesta nu-i găsisese pe ceilalţi şi îi recomandase „atenţie“... Şi-i mai povestise şi despre vizita pe care doctorul i-o făcuse ei, despre purtarea lui, care o jignise şi o amărîse mai mult, după plimbarea atît de „plăcută“ pe lac... Dar asta nu era „oficial“.

MLADIN FACE O PROPUNERE

După plecarea Lianeii, Mladin rămăsese multă vreme gînditor. Fericirea pe care o resimţise în ajun şi apoi din nou dimineaţa, cînd îi auzise vocea, cînd putuse s-o privească în tihnă, mai frumoasă ca oricînd în tulburarea ei, făcuse loc unei sîcîilei, care apoi se transformase în îngrijorare şi supărare...

— Damian i-a telefonat lui Stavăr, acesta a chemat-o pe Magda şi i-a recomandat „atenţie“... Îi căutase şi pe „ceilalţi“... Cînd? Reconstituise data, cercetase dosarul... Da, tocmai în dimineaţa cînd Jumătate se întîlnise cu Damian în parc şi nu-i reuşise manevra... Deci, nu numai eşec pentru miliţie, ci alarmă în rîndurile bandei. Alt eşec pentru anchetatori, care-şi propuseseră discreţie... Şi totuşi planul fusese bun... Jumătate lucrase inteligent... Banda era înşă bine organizată şi nu erau proşti... Acum se adăposteau şi stăteau liniştiţi... Magda, punctul lor slab, ascunsă, de ei desigur, ca să nu facă sau să spună vreo prostie... Dar spargerea apartamentului ei? O înscenare ca să inducă miliţia în eroare? Sau totuşi o răfuială între hoţi? Profitînd că ea nu se duce acasă, i-au „percheziţionat“ apartamentul?

Mladin nu mai putea sta cu mîinile în sîn. Trebuia să ia o hotărîre... Dar unde o fi Magda? Unde o fi

stînd ascunsă ? El nu ştia, că dacă ar fi tăcut, dacă i-ar fi spus Lianeii că nu ştie unde e Magda, ea ar fi putut să-l pună pe urmele ei...

Întră la maiorul Constantinescu şi-i povesti totul. Acesta îl ascultă în tăcere, fără să-l întrerupă, trecîndu-şi des mîna dreaptă prin păr. După jumătate de oră ştia tot ce ştia şi Mladin, numai cu ceva în plus : că Mladin e îndrăgostit, lucru pe care tînărul ofiţer nu şi-l mărturisea nici lui...

Ceva îl frămînta pe Mladin... „Să întreb ? Să nu întreb ?“ se gîndea el, în timp ce povestea. Ajuns la capătul povestirii, luase o hotărîre.

— Tovarăşe maior, e just ? Adică pot... să mă las ajutat de tovarăşa Mihuş ?

Maiorul îl fixă în ochi, pătrunzător. Mladin coborî privirea...

— Dumneata trebuie să ştii mai bine decît mine, dacă e just sau nu.

— Nu înţeleg...

— Uite, am să te fac să înţelegi. Doar ştii că pe noi ne ajută mulţi oameni bine intenţionaţi, care înţeleg misiunea noastră. Astfel, se ajută şi pe ei, pe care noi îi apărăm. De pildă, în cazul de faţă, ne-au ajutat cu informaţii Ioana Mazilu, Grigore Crivăţ, Petre Semileanu, şi cu informaţii şi chiar fapte, simpaticul pensionar Nicolae Mustăţ. Noi primim ajutorul lor, nu numai de nevoie, ci cu satisfacţie. Ce ne interesează la oamenii aceştia ? Ceea ce ştiu ei ? Numai atît ? Nu. Şi mobilizarea lor, acţiunea politică pe care ei o fac, luptînd alături de noi. Ne interesează să fie cetăţeni cinstiţi, de încredere. Nu-i aşa ?

— Da — confirmă Mladin, dîndu-şi seama unde vrea să ajungă şeful lui.

— Cred că m-ai înţeles — continuă acesta zîmbind, citind în ochii lui Mladin ce gîndea. Eu n-o cunosc pe tovarăşa Liana Mihuş. Dumneata, se pare — şi făcu o mică pauză — o cunoşti destul de bine. Ştii deci, dacă poţi avea încredere în ea. Faptul că a fost logodită cu Stavăr, că s-a lămurit singură — apăsă pe cuvîn-

tul „singură“ — cu cine are de-a face, că astăzi vrea să ne ajute... Ce zici ?

— Vă mulțumesc, tovarășe maior — spuse Mladin, oftînd ușurat. Nu e o indiscreție să discut cu ea.

Maiorul îl privi din nou, și fără să-i mai răspundă, îl întrebă :

— Dar ia spune-mi... E frumoasă tovarășa Liana ?

— Foarte frumoasă ! răspunse Mladin și roși puțin.

— Ei, atunci — încheie maiorul zîmbind — cred că n-o să-ți vină chiar atît de greu să-ți mai pierzi vremea cu ea, pe lîngă celelalte corvezi ale serviciului...

Mladin privea vîrfurile pantofilor săi. Se ridică să plece.

— Stai ! îl invită maiorul. Parcă veniseși să discutăm cazul...

— Da... aveți dreptate... — îngăimă Mladin și se așează la loc pe scaun.

— Sînt de acord cu dumneata, că ați lucrat bine pînă acum și că Jumătate nu putea face altfel. E un caz greu. Avem de-a face cu o bandă rafinată. Concluzia este, cum bine ai spus, că nu mai putem aștepta. Trebuie să trecem la acțiune. Ce propunere ai ?

— Iată ce m-am gîndit, tovarășe maior — începu Mladin să vorbească. Era iar același om, stăpîn pe el și care vede mai departe.

Maiorul îl asculta tăcut și cînd sîrși de expus planul de luptă, îi spuse :

— Sînt de acord în totul. Fă-mi hîrțiile să le semnez chiar acum. Diseară plec și e posibil să lipsesc două-trei zile. Asupra unui singur lucru te fac atent. Portarul imobilului în care locuiește Magda Olănescu trebuie să reclame la secție spargerea constatată. E clar ?

— Bineînțeles — spuse Mladin rîzînd.

Dar cînd se ridică să plece, își mai aduse aminte de ceva neplăcut.

— Tovarășe maior, aș avea să vă rog ceva...

— Spune-mi.

— Știți... Doctorul Stavăr m-a văzut cu tovarășa

Mihuț în barcă. S-ar putea să mă recunoască și n-aș voi să creadă... Știți, el crede că tovarășa Mihuț e în legătură cu noi...

— Cu noi? Cred că exagerezi, tovarășe Mladin. Acesta roși iar.

— Înțeleg, vrei să stau eu de vorbă cu el?

-- Da.

— Nu poate Trasilă?

— Desigur, ar putea. Dar doctorul pare să fie un om foarte tare. Trasilă e tânăr. Dumneavoastră...

— Mulțumesc pentru bătrînețe.

— N-am vrut să spun bătrîn, tovarășe maior, dar mă refer la experiență...

— Bine — zise maiorul zîmbind — voi sta de vorbă cu el. Dar atunci, azi după-amiază. Ți-am spus că diseară plec.

— Il invit pentru astăzi.

Mladin lucra cîtăva vreme în biroul lui, împreună cu Trasilă, pe care-l pusese în curent cu noul plan de luptă. Apoi intră din nou la maior. Acesta îi semnă hîrțile și le dădu în grijă unui sublocotenent pentru expediere. Și au plecat „pe teren“.

Cînd ajunseră la imobilul în care locuia Magda Olănescu, portarul păru foarte surprins:

— Dar repede ați mai venit! Abia am făcut reclamația la secție.

— Vino te rog cu noi — îi spuse Mladin surîzător.

Se urcară cu ascensorul de serviciu, care-i lăsă la ultimul etaj, pe un culoar îngust și văzură imediat singura ușa ce se afla acolo, cu broasca spartă. Pe scară, cu cîteva trepte mai jos de palierul pe care se găseau, se afla un om în civil, care-i salută.

— Du-te, te rog, Gheorghieș — i se adresă Mladin — și vino cu un lăcătuș. Cînd plecăm, trebuie reparată broasca.

Apoi intrară în apartament. Dezordinea era de nedescris. Aducea cu starea în care se găsisese apartamentul lui Prosa. Totul răvășit, lucrurile din dulapuri aruncate pe jos, sertarele desfăcute, patul gol, pernele și salteaua tăiate, lîna și puful împrăștiate în jur... Toate parcă le-ar fi adus apa...

Mladin și Trasilă se opriseră în ușă și priveau liniștiți în jurul lor. Dintr-o aruncătură de ochi se convinseră, că dacă era să se găsească ceva, cel sau cei care căutaseră au lucrat conștiincios. Nu rămăsese colțișor necercetat.

— Anunță T.S.-ul — spuse Mladin. Poată că, în grabă, tot au lăsat urme.

Trasilă coborî, telefonă și după un sfert de oră echipa de cercetări tehnico-științifice era la lucru. Cei doi ofițeri priveau din ușă activitatea febrilă a celor trei oameni. Unul fotografia, iar doi căutau urme de picior, amprente sau alte indicii.

— Când s-a constatat? întrebă unul pe Mladin.

— De trei zile — răspunse acesta.

— Păcat. Dacă știam numaidecît, se putea lucra cu un ciine și ne-ar fi dus pe urma răufăcătorului.

— Da, păcat! zise și Mladin.

Dar în gîndul lui își spunea: „Mai mult ne interesea reacția păgubitului, decît prinderea hoțului“. După ce echipa își terminase lucrul, Mladin discută cu ei rezultatele.

— Afară de o urmă de picior de bărbat, lăsată de talpa cu noroi pe lîna scoasă din saltea, nici un indice — spunea șeful echipei. Se pare că s-a dus de-a dreptul la pat. Pe parchet și covor nici o urmă, numai mici pete de umezeală, care s-au uscat. Dar lîna păstrează mai bine conturul și pata. Nu se poate lua însă mulajul. Am fotografiat urma de picior pe care am umbrît-o cu praf de cărbune și v-o dăm în mărime naturală. Amprente mai proaspete nu sînt. Cele de pe pahare și tacîmuri sînt toate aceleași, de la o mîină mică de femeie, care trebuie să aibă o transpirație

abundentă, ca o alcoolică, tabagică sau intoxicată cu altceva. Îmi pare rău că nu vă pot spune mai mult.

— E foarte bine și atât ! Păcat că hoțul a lucrat cu mînuși. V-aș ruga să mai stați puțin — spuse Mladin. Avem și noi ceva anumit de căutat și poate să mai avem nevoie de dumneavoastră.

Trasilă se și pusese pe lucru. În genunchi, lîngă dulap, scotocea între numeroșii pantofi și-i așeza pe perechi. Îi aliniase ca pe niște soldați într-un pluton. Făcuse un careu destul de mare. Căuta cu înfrigurare în dulap, sub pat, în noptieră, la baie, peste tot, dar în zadar.

— Plutonul e frumos și în ordine — spunea el lui Mladin — perechi, perechi, dar comandantul lipsește ! Lua-l-ar dracul de pantof, că-s sătul să mă ocup de el. Mă credeți ? Cînd văd pantofi de damă într-o vitrină, întorc capul.

Mladin rîse cu poftă. Și el căuta peste tot, fără să știe exact ce. Dar răvășea totul. Nici o scrisoare, o notiță, un carnet, nimic. Dar nici o bijuterie nu se găsea. Și totuși Magda trebuie să fi avut. Să le fi luat hoțul ? Sau ea și le-a luat în poșetă ? Dar pantoful ? Să fi plecat cu el ? Pe acesta să-l fi căutat spărgătorul ?

Deodată se opri din căutat și-și aținti privirea pe un tablou. Se apropie de el și-l cercetă de aproape. Era un peisaj în ulei, cu ramă groasă aurită. Atîrna puțin strîmb.

— Vreți să-mi dați puțin lupa dumneavoastră ? i se adresă el șefului echipei.

Acesta i-o întinse. Mladin cercetă cu ea geamul care acoperea pînza. Șeful echipei se apropiase și urmărea mișcările lui Mladin. Fără un cuvînt, acesta îi puse lupa în mînă și-i arătă colțul din dreapta de jos al tabloului. Tînărul privi atent prin lupă, apoi făcu un semn fotografului. Acesta aprinse lampa cu magneziu și scoase trei fotografii.

— Vă dați seama ce s-a întîmplat ? întrebă Mladin. Dacă urma nu e mai veche, cred că lucrurile s-au pe-

trecut așa : după ce omul a căutat peste tot și probabil n-a găsit ce căuta, s-a gândit la un ascunziș mai special. A vrut să dea la o parte tabloul, să vadă dacă nu-i ceva în spatele acestuia. Dar s-a zgâriat de colțul acesta ascuțit al ramei, și-a rupt mănua, și fără să-și dea seama a mișcat tabloul din loc.

Mladin coborî tabloul din cui, dar nici în spatele acestuia, nici pe zid, nu se găsea urmă de ascunziș.

— Această urmă ne confirmă, cred, că hoțul n-a găsit ce căuta și a plecat mofluz... Putem pleca.

Ieșiră tot pe scara de serviciu, în timp ce lăcătușul repara broasca, iar portarul, care asistase din ușa la cercetări, clătina din cap, uimît de tot ce văzuse.

Inapoiat la D.M.C. Mladin se cufundă în citirea dosarului. După scurt timp, îi spuse lui Trasilă, care-l observa :

— În seara spargerii, suspectii erau urmăriți. Damian, Petrescu, Stavăr, Alimănescu au fost conduși acasă. Apoi, însă, oamenii noștri au plecat. Oricare din ei putea să fi ieșit mai târziu, să facă spargerea și să se întoarcă liniștit, să se culce. Trebuie să schimbăm dispozițiile. Cheamă te rog aici pe șeful serviciului administrativ. Și oprește trimiterea invitației lui Damian.

SPOVEDANIA

Scurt timp după convorbirea pe care Mladin o avusese cu șeful serviciului administrativ, o echipă freca de zor linoleumul din biroul lui Mladin și al maiorului. După ce acesta fusese dat și cu ceară, un preș se întindea de-a lungul camerei, iar toți care circulau pe aci aveau grijă să nu calce decît pe preș. În același timp, pe mesele maiorului erau așezate tăvi cu pahare și cu cîte o cană de apă, toate perfect lustruite, ca și cutiile nichelate de țigări, care erau așezate pe mese. Aceeași operație se făcuse și în biroul căpitanului Ababei, care era plecat din capitală

pînă a doua zi. Această cameră avea să devină a locotenentului Trasilă în după amiaza zilei de luptă.

Mladin privea mulțumit curățenia care se făcuse și se pregătea să plece la masă, cînd un sergent îl anunță că cineva dorește să-i vorbească.

— Cine o fi la ora asta? întrebă Mladin puțin necăjit. Se bucura să plece acasă, unde, cine știe... Liana...

— Un bătrîn — spuse sergentul. Îl cheamă inginerul Petrescu.

— Să aștepte puțin! spuse repede Mladin. Unde l-ai lăsat?

— Pe sală.

— Foarte bine. Uite ce te rog. Apucă preșul de aici, de la capăt și strînge-l spre ușă, călcînd numai pe el. Așa, foarte bine. Acum treci în biroul de alături, pune-l undeva; să nu fie la vedere și umezește puțin linoleumul camerei duminică, în dreptul ușii mele. Apoi îl poștești pe bătrîn la mine și anunți T.S.-ul să rămînă cineva, căci o să am nevoie de el.

— Ce-o fi asta? se întreba Mladin, în timp ce alături se făceau pregătirile. A avut banda o consfătuire și l-a trimis pe el în recunoaștere? Nu cred... Sau vine pe cont propriu să-i denunțe pe ceilalți, ca să-și ușureze situația? În sfîrșit, o să vedem... În orice caz, îmi trebuie de la toți și urma tălpii și o amprentă, ca să văd dacă a fost unul sau doi...

Ușa se deschise și Mladin se ridică numaidecît, salutîndu-l cu politeță pe bătrînul inginer și poftindu-l să ia loc.

— Vă cer iertare că v-am lăsat să așteptați — i se adresă el — dar eram la șeful meu și nu v-am putut primi pînă acum...

— Nu face nimic...

Bătrînul avea cu totul altă atitudine decît aceea pe care i-o cunoștea. Părăsise aroganța, din priviri îi pierise scăpărarea de dispreț și supărare pe care o avusese.

— Vă miră, desigur, vizita mea — spuse el, zîmbind.

— De loc — răspunse Mladin, calm — vă așteptam. Vă rog luați loc.

— Mulțumesc — spuse el, așezîndu-se pe scaun. Spuneți că mă așteptați. Pentru ce anume?

— Pentru ce ați venit...

— Glumiți. Eu am venit să vă fac o spovedanie și n-aveați de unde ști asta.

— Spovedanie? La noi? Ce v-a determinat la asta? Remușcărilor? întrebă Mladin pe un ton ironic.

— Remușcări? întrebă Petrescu nedumerit. De ce să am remușcări?

— Pentru cele ce ați făcut, pentru întreaga activitate...

— Tovarășe căpitan...

— Locotenent-major — îl corectă Mladin.

— Tovarășe locotenent-major, eu n-am nimic să-mi reproșez, decît o prostie, o prostie mare pe care am făcut-o.

— Desigur. Ați fost atras, influențat...

În glasul lui Mladin se simțea aceeași ironie.

Petrescu îl privi în ochi pe Mladin și acesta desluși în el un suris care se aprindea.

— Nu, tovarășe. Nu știu exact la ce vă referiți, dar să știți că eu am un trecut nepătat... Nu am nimic pe conștiință, nu am nici un amestec în poveștile care s-au petrecut la fabrică. Eu sînt om de știință, cu o singură preocupare: știința, progresul ei... Desigur, nu mă pot adapta cu ușurință la toate formele noi de progres. Dar să vă spun de ce am venit. Am avut o atitudine greșită față de dumneavoastră și abia mai tîrziu mi-am dat seama. Vedeam în dumneavoastră vechea poliție. Să mă iertați, dar la vîrsta mea...

— Nu face nimic — interveni Mladin. Tonul bătrînului, vorbele lui, parcă-l mișcau.

— Apoi — continuă inginerul — v-am urmărit prin fabrică și să vă spun ce m-a făcut să-mi schimb

părerea și să prind simpatie pentru dumneavoastră... Semănați cu fiul meu.

— Vă mulțumesc. Dînsul cu ce se ocupă?

— Își termină anul acesta aspirantura. Mi-e foarte drag. Vă închipuiți, dacă mi-am vîndut cărți de valoare ca să-i cumpăr... În sfîrșit, nu asta vă interesează. Cum ziceam, am venit să vă fac o spovedanie...

Mladin îl privi întrebător și Petrescu nu coborî ochii. „Să fie atît de dibaci și de perfid? Sau n-are ce ascunde?” se întrebă el. Hotărî să verifice pe loc povestea cu cărțile. Făcu un bilețel, sună și i-l dădu sergentului care intrase, ocolind urmele clare ale pașilor lui Petrescu, care se vedeau pe linoleum.

— Vă ascult! îl îndemnă Mladin.

— V-am spus că am făcut o prostie și vreau să vă lămuresc în ce constă și de ce am făcut-o. Povestea începe mai de mult... de acum cîțiva ani, cînd tovarășul Ionescu, pe atunci directorul fabricii, a fost mutat în minister. Pînă să vină tovarășa Mazilu, care era la o școală, am preluat eu conducerea fabricii și deci cheile biroului și ale casei de bani.

— Cîte rînduri de chei? nu se putu abține Mladin să întrebe.

— Aici e buba — rosti inginerul, plecînd ochii. Trei rînduri și am predat numai două.

— De ce?

— Să vă explic. Tovarășul Ionescu mi-a dat în prima zi, cînd a plecat, două rînduri, iar după vreo două-trei zile, un al treilea rînd. Pe ăsta, l-am băgat în casa mea de fier și, prins de treburi, să vă spun drept, am uitat. Cînd a venit tovarășa Mazilu, am uitat de ele și i-am dat numai cele două rînduri, pe care le aveam la mine. După mai bine de o lună, am dat peste al treilea rînd și mi-a fost rușine să mă duc să-i spun. I s-ar fi părut ciudat că mă trezesc după atîta vreme să-i dau cheile. Mă temeam să nu mă considere... ramolit — spuse el zîbind. Mi-am zis: dă-le naibii! Dacă s-o ivi cîndva ocazia, o să-i spun și o să i le dau. Și așa ar fi rămas lucrurile,

dacă nu făceam altă prostie. Cînd ați început să cercetați în fabrică, v-am mai spus, nu v-am privit cu simpatie și v-ați dat seama de asta...

— Da, n-a fost greu — sublinie Mladin, mai puțin ironic de data aceasta.

— Dumneavoastră nu mi-ați arătat fățiș că mă bănuieți, însă, eu am simțit asta. Apoi, a mai venit și tovarășa Mazilu și a discutat cu mine cam cum se pot scoate medicamente din fabrică și eu m-am simțit și mai bănuie. Cînd mi-a spus că nimic nu-i exclus, că putea cineva să-și fi făcut chei potrivite la magazie sau la casa ei de fier, m-au trecut sudorile. M-am gîndit că o să găsiți la mine cheile și...

— Și ? Unde sînt acum ?

— Păi, să vă spun. Am intrat în panică. Mi s-a părut că sînt urmărit, supravegheat, mă vedeam după zăbrele și atunci... le-am aruncat.

— Unde ?

— În Dîmbovița.

— Frumos !...

— Ce să fac ? Asta a fost marea mea prostie și am venit să v-o spun, iar acum mă simt mult mai bine.

Bătrînul tăcu o clipă, cufundat în gînduri. Nici nu auzi cînd se deschise ușa și intră sergentul, care-i întinse lui Mladin un bilet. Acesta îl citi și ridică apoi ochii să-i mulțumească, dînd din cap. Pe bilet scria : „Inginerul Petrescu a vîndut de 4500 lei cărți vechi, la Anticariatul General.“

— Tovarășe inginer, ați putea să găsiți cheile, să mi le aduceți ? îl întrebă zîmbind.

— Imposibil ! Era întuneric, eram și emoționat... Cum să mai recunosc locul unde le-am aruncat ?

— Dar nu v-ați dat seama că, dacă noi am fi observat, deveneați și mai suspect ?

Bătrînul făcu un gest cu mîna și izbucni în rîs.

— Cum era să fi observat ? Am luat toate măsurile. Nici o stafie n-ar fi putut să mă urmărească !

„Bravo, Jumătate“ — își spuse Mladin în gînd.

— Și mai departe ? întrebă el.

— Ce să fie mai departe ? Asta-i tot !

— Chiar tot ?

— Da.

— Ați mai aflat ceva în plus despre furturile din fabrică ?

— Nimic mai mult decît v-am spus — răspunse inginerul dar nu pe tonul cu care-i vorbise prima dată, cînd îi pomenise de furt, deși se vedea că întrebarea tot nu-i plăcuse.

— Am stat de vorbă cu tovarășul Semileanu, magazinerul — continuă Mladin. Mi-a spus că o dată v-ar fi vorbit despre o impresie a lui că se fură din magazie. E adevărat ?

— Da, e adevărat. Dar l-am pus să cîntărească totul și nu lipsea nimic.

— Ce măsuri ați luat ?

— Nici o măsură. Păi, dacă nu se furase ? Și apoi, cine să fure ? Doar n-avem hoți în fabrică. Eu îi cunosc pe toți oamenii, toți sînt cinstiți, serioși.

— Sînteți sigur ? Întrebă Mladin cu ochii îngustați.

— Dovada o aveți. Hoții au venit din afară, au spart zidul...

— Asta așa-i. Dar puteau fi din personalul fabricii.

— Nu cred — spuse cu convingere Petrescu. Păi, dacă voia să fure cineva din fabrică, era nebun să spargă noaptea zidul, să-l audă paznicul, portarul, milițianul ?

— Dar vedeți că nu l-a auzit nimeni...

— Pentru că acela a fost hoț de profesie, cu experiență.

— Se poate.

— Vedeți, dumneavoastră cei din miliție, mă iertați că v-o spun așa, deschis, aveți obiceiul să deformați lucrurile, să bănuți pe toată lumea și speriați pe bieții oameni degeaba.

— Nu e chiar așa. Pînă ce nu ne convingem că cineva e vinovat, nu ne atingem de el. Noi, tovarășe inginer, avem datoria să păzim ca lumina ochilor bunurile noastre, ale tuturor.

- Aveți dreptate — zise Petrescu, surîzînd.
- Spuneți-mi, vă rog, tovarăse inginer, la vîrsta dumneavoastră sînteți perfect sănătos?
- În general, da. Doar ficatul mă supără din cînd în cînd. Dar de ce mă întrebați?
- Întrebuințați medicamente ale fabricii la care lucrați?
- Da, desigur.
- Și sînt bune? Vă fac bine?
- Da!
- La medic nu vă îngrijiți?
- Ba da!
- Unde, la policlinică?
- Nu. Eu, să vă spun drept, sînt învățat să mă duc acasă la doctor.
- Și la ce doctor vă îngrijiți?
- La doctorul Mihai Stavăr, din aleea Spătarului.
- Mergeți des pe la el?
- Cam o dată pe lună. Am fost și zilele trecute.
- Dar de ce mă întrebați?
- Așa, din curiozitate. E bun doctor?
- Da, foarte bun.
- Il cunoașteți de mult?
- Numai de doi ani. Mi l-a recomandat inginerul Prosa... Știți, care a murit subit, de curînd.
- Da, am auzit de el. Erați prieteni?
- Prieteni, nu. Dar eram în bune relații. Ieșeam uneori seara împreună. Știa foarte multă carte.
- Era un inginer bun, nu?
- Da, desigur, de aceea l-am și recomandat în fabrică.
- Vorbiți-mi puțin despre el...
- Multe n-am ce să vă spun...
- Era căsătorit?
- De cîțiva ani trăia cu o femeie și avea de gînd să se căsătorească.
- O cunoașteți?
- Da, se numește Magda Olănescu. O femeie foarte bine. Numai...

- Continuați — îl încurajă Mladin, zîmbind.
- Cam cheltuitoare. Știu că Prosa avea dese discuții cu ea pe tema asta.
- Și cum făcea el față cheltuielilor? Ii era de ajuns salariul? Sau mai avea și alte venituri?
- Nu cred. Desigur că cheltuia toți banii cu ea. Mereu restaurante, toalete...
- Dar astea costă mai mult decît o leafă.
- Aveți dreptate. Nu știu cum făcea.
- V-a cerut vreodată bani cu împrumut?
- Niciodată. De altfel, întotdeauna am avut impresia că are suficienți bani...
- Nu v-ați pus vreodată întrebarea, de unde?
- Să vă spun drept, nu. Eu trăiesc așa... cum să spun? În mijlocul altor preocupări...
- Spuneți că o cunoașteți pe Magda Olănescu. Ați mai văzut-o în ultimul timp?
- Da. Chiar zilele trecute...
- Pot să vă întreb cu ce prilej?
- Mi-a telefonat că vrea să mă vadă. Ne-am întâlnit, ne-am plimbat împreună și apoi am luat masa.
- De ce voia să vă vadă?
- Petrescu, care pînă acum vorbise fără ezitări, se uită fix la Mladin și întrebă:
- E un interogatoriu?
- De loc — îi răspunse Mladin, zîmbind — dar noi,ăștia din miliție, care „vedem totul deformat“, sîntem oameni curioși.
- Atunci, vreau să vă pun și eu o întrebare.
- Pofțiți!
- Trebuie să răspund la orice întrebare?
- Cum doriți. Eu personal, cred că e mai bine.
- Mă rog. În limita posibilului, am să vă răspund. Doreați să știți de ce voia să mă vadă, nu? Voia să-mi vorbească despre Prosa. Il regretă foarte mult.
- Asta-i tot?
- Nu. Dar v-am spus că am să vă răspund numai

în limita posibilului. Pot să vă vorbesc despre mine orice. Dar aici e vorba despre o femeie... care...

— A făcut și ea o prostie și ar face bine să se spovedească, nu?

Petrescu se ridică în picioare și-și sprijini mâinile de masa lui Mladin, privindu-l în ochi.

— De unde știți?

— Bănuiesc. Vă rog luați loc și povestiți-mi ce știți despre pantoful Magdei Olănescu.

Dacă Mladin nu l-ar fi poftit să șadă, Petrescu ar fi căzut înapoi pe scaun, de mirat ce era.

— De unde știți?

— După cum vedeți, miliția e bine informată.

— Văd, așa e. Chiar doamna Olănescu mi-a spus că bănuiește că știți, dar eu n-am crezut-o. Dacă știți, de ce mă mai întrebați?

— V-aș ruga, totuși, să-mi povestiți.

— Nu știu dacă am voie să vă împărtășesc secretele ei și ale unui mort. Eu am sfătuit-o să vină personal la dumneavoastră să vă spună.

— Pînă atunci, faceți-o dumneavoastră. E mult mai bine așa. Dacă vreți să vă cred pe deplin sincer, vă rog să-mi faceți acum dovada. Doriți o țigară? Îl întrebă Mladin, împingînd spre el cutia. Petrescu o apucă, desfăcu capacul, dar se răzgîndi apoi.

— Eu întotdeauna sînt sincer, tovarășe locotenent-major! Nu se pot pune la îndoială afirmațiile mele — spuse bătrînul oarecum jignit.

— Nici nu mă îndoiesc. Vă rog, continuați.

— Ea are de la soțul ei, care a plecat, niște bijuterii. În ultimul timp, nu știu de ce, lui Prosa îi intrase în cap că o să i le luați... Nu știu de ce... n-am înțeles... Și i-a propus să-i facă o ascunzătoare pentru cele cîteva briliante, într-un toc de pantof. Ea a acceptat și i-a dat o pereche, să aleagă cizmarul care din pantofi e mai potrivit... După cîteva zile, i-a adus pantoful cu noul toc. Pe celălalt, îl uitase la el acasă. Între timp, Prosa a murit și n-a mai apucat să-i aducă al doilea pantof. Pînă aici, toate bune. Dar zi-

lele trecute a venit la ea un tînăr și i-a povestit o poveste cam încurcată despre o tabacheră. Nu știe dacă tînărul a fost din miliție, dar ea s-a speriat. Chiar în după-amiaza aceea a dat fuga la cizmar și l-a rugat să nu pomenească nimic despre toc. Asta-i tot...

— Dar ce amestec aveți dumneavoastră în toată afacerea asta ?

— Voia să mă roage să i-l păstrez eu pînă ce se liniștesc lucrurile, pentru că eu nu pot fi bănuít de nimic.

— Și ce-ați răspuns ?

— Am căutat s-o liniștesc, să-i arăt că n-are nici un motiv de teamă, că doar pietrele sînt de la soțul ei legitim și nu-s nici de furat, nici cumpărate din bani furați... Nu ?

— Așa cum spuneți dumneavoastră.

— Am sfătuit-o să vină să vă povestească totul.

— Și ce-a spus ?

— Că nu poate, că ar fi caraghios, că dacă tînărul nu era de la miliție, abia atunci ați bănuí-o pe degeaba. În sfîrșit, n-a vrut.

— Și pînă la urmă ați luat pantoful ?

— Nu, i-am mărturisit că și eu mă tem, că sînt bănuít pentru furtul din fabrică.

— Și a renunțat ?

— Da.

— Tovarășe inginer, vreți să ne ajutați cu ade-vărat ?

— Desigur...

— Atunci, vă rog să-mi dați cuvîntul dumneavoastră de onoare că nu veți vorbi nici cu Magda Olănescu, nici cu nimeni altul despre ceea ce am discutat noi aici.

După un moment de ezitare, Petrescu consimți :

— Bine, vi-l dau. La urma urmei — adăugă el, mai mult pentru sine — nu-i nimic grav la mijloc, decît o prostie a unor oameni care s-au simțit bă-

nuiți. Știți ce neplăcut e, cînd te simți nevinovat, să fii bănuț ?

— Da, îmi închipui. Acum, după ce am avut această explicație prietenească, vreau să vă mai rog să mă ajutați într-o problemă care îmi dă mult de furcă.

— Dacă pot...

— Sigur că puteți... Dumneavoastră sînteți tot timpul în fabrică și încă de atîția ani. V-aș ruga să vă gîndiți cam cum ar putea să se fure medicamente de către oameni necinstiți, care lucrează în fabrică ?

— Asta v-am mai spus-o, e imposibil. La poartă se face un control foarte sever. Toată lumea e controlată. Iar mărfurile sînt verificate după borderouri, cu toată atenția.

— Oriunde s-ar duce ? Chiar și la gară ori la anexă ?

— Chiar și la gară sau la anexă..

— Dar cînd de la anexă sînt transportate în altă parte — îl întrebă Mladin — se mai înregistrează o dată ?

— Nu se mai înregistrează și nu se mai controlează, pentru că asta s-a făcut la ieșirea din fabrică. Doar magazinerul, care e foarte conștiincios, se duce mereu pe la anexă, le verifică și le mai sigilează o dată, cînd constată că au căzut sigiliile.

— Cum se face operația asta de sigilare ?

— Foarte simplu. Cu un sigiliu de metal, ceară și o flacăra de aragaz.

— Aveți aragaz la anexă ?

— Nu, acolo n-avem, dar cînd e nevoie, trimitem de la magazie, o dată cu lăzile, și o butelie.

— Alte lucruri decît lăzi mari, gata ambalate, se mai trimit la anexă ?

— Nu, niciodată.

— Bine, tovarășe inginer. Eu vă mulțumesc pentru inițiativa pe care ați avut-o și pentru tot ce mi-ați spus.

— Și eu vă mulțumesc pentru înțelegerea pe care mi-ați arătat-o. Vă salut!

— La revedere...

După plecarea bătrînului, Mladin chemă T.S.-ul și-i puse să fotografieze urmele de tălpi și amprente de pe cutia de țigări. Developarea dura jumătate de oră pe puțin. Începu să se plimbe agitat prin cameră, fumînd.

— Pare sincer. M-am înșelat asupra lui. Fir-ar să fie de bătrîn. Cîtă muncă și bătaie de cap ne-a dat!

Pe de altă parte, însă, se bucura. Îi era simpatic bătrînul. Cum s-ar fi băgat el, la vîrsta lui, într-o asemenea chestiune?

În fine, i se aduse rezultatul: nici talpa, nici amprenta digitală nu corespunde.

— Uf! Își zise Mladin, ușurat.

INTEROGATORII

În aceeași după-masă Mladin intrase la maiorul Constantinescu să-și ia înapoi dosarul de care se ocupa și pe care șeful său i-l ceruse, spre a-l consulta înaintea interogatoriului lui Stavăr.

— Mai sînt cîteva chestiuni care nu-mi sînt clare — îi spuse maiorul lui Mladin — și pe care cred că trebuie să le adaugi pe lista problemelor care sînt de lămurit.

— Vă rog să-mi spuneți care probleme.

— De pildă: mi-ai spus că tovarășa Mihuț a auzit-o pe Magda Olănescu discutînd cu Stavăr, la ieșirea din restaurant, și a tras concluzia că doctorul îi vinde femeii stupefiant. Crezi acest lucru?

— Eu cred că da.

— Cum se explică asta? Dacă ea face parte din bandă, ce nevoie ar avea să cumpere de la el stupefiant? Doar și-ar căpăta partea din furturi.

— M-am întrebat și eu, tovarășe maior. Cred că explicația e următoarea: ceea ce banda fură, e bun comun, se vinde, iar veniturile se împart între ei. Probabil că i se dă cîte puțin, ca s-o aibă în mînă

și dacă ar avea cantități mai mari, ar putea deveni periculoasă pentru ei.

— Dar Stavăr ?

— El probabil îi făcea injecții și înainte de a-și începe activitatea și probabil că ea l-a adus în bandă, ca să ajute la desfacerea stupefiantelor. Celălalt, care le desface, pare să fie Damian.

— Și ce afaceri fac ei la Talcioac ? mai întrebă maiorul.

— Cred că o parte din clientela lor nu dispune de bani și atunci plătește pentru stupefiant, în natură : obiecte de valoare, blănuri, haine, argintărie și altele. Acest lucru trebuie să le convină, câștigînd de două ori : o dată cînd le primesc în schimbul otrăvii, și cînd le evaluează la un preț cît mai mic, și a doua oară, cînd le vînd mai scump la Talcioac.

— Da... s-ar putea — spuse maiorul gînditor.

— Aș voi să vă pun la curent cu ultimele evenimente...

Și Mladin îi povestî rezultatul anchetei la locuința Magdei Olănescu, precum și măsurile pe care le luase pentru identificarea urmei de talpă și a amprentei digitale.

— Așa — rîse maiorul — de aceea curățenia asta ?

Apoi Mladin relată spovedania inginerului Petrescu.

— Și verificarea urmelor ? îl întrebă în încheiere maiorul.

— Negativă. Dar mai sînt la rînd Stavăr și Alimănescu. Pe Damian nu l-am mai chemat. Întîi, pentru că avem mulajul tălpii lui și acum știm că nu el a operat în apartamentul femeii și al doilea, m-am gîndit că dacă alarmăm pe Stavăr și Alimănescu, e suficient ca să-i obligăm să ia măsuri urgente și să-și dea în petec. Dacă vor voi să fugă, poate se vor servi de mașina lui Damian și atunci lui nu-i vor spune că au fost interogați, de teamă ca el să nu fugă singur.

— Bine. Atunci eu stau de vorbă cu Stavăr și Trasilă cu Alimănescu. Dumneata ai terminat cu Petrescu. Vezi ce bine e să nu ne pripim? Dacă l-am fi arestat pe bietul bătrîn numai pe baza prezumpțiilor?

— Desigur, ar fi fost păcat!

— Ei, dați-i drumul! Trebuie să sosească Stavăr.

★

În biroul căpitanului Ababei, Trasilă îl aștepta pe Alimănescu. Se plimba nervos de-a lungul preșului, ferindu-se să nu calce alături. Cînd se apropie ora, chemă sergentul, care repetă manevra cu strîngerea preșului.

Alimănescu sosi punctual. Trasilă îl pofti să șadă și de cum luă loc, îi oferi o țigară, pe care el o refuză, fără să atingă cutia. „Dacă mi-o merge tot așa — își spuse Trasilă — e de rău!”

— V-am convocat, tovarășe Alimănescu — începu el — ca să vă rugăm să ne dați unele lămuriri cu privire la furturile care s-au comis în fabrica în care lucrați.

— După cîte știu, e vorba de un furt — rosti acesta binevoitor.

— Da, de unul...

— Dumneavoastră ați spus „furturile”.

— A, da, aveți dreptate. Ei, ce știți despre acest furt?

— Ce știe toată lumea din fabrică. Că s-a spart zidul și s-a pătruns în magazie.

— Asta-i tot?

— Tot ce știu eu.

— Dumneavoastră lucrați la contabilitate?

— Da.

— Aveți cumva și evidența magaziei?

— În mod obișnuit, nu. Uneori, cînd se face confruntarea evidențelor, ajut și eu.

— Controlul scriptic cine-l face?

— Tovarășul contabil-șef.

- Il ajutați cumva în această muncă ?
- Nu... — zise el, ca și când aceasta nu putea să-l privească.
- Dacă ar exista unele lipsuri la magazie, dumneavoastră v-ați da seama ?
- Din lucrările pe care le fac eu, nu. Numai dacă aş primi sarcina să verific.
- Cum se face o asemenea verificare ?
- Cred că v-ar putea lămuri mai bine tovarăşul contabil-şef.
- Dumneavoastră nu ştiți ?
- Ba ştiu, dar n-am făcut niciodată aşa ceva şi ceea ce v-aş putea spune e teorie curată.
- Bine... La ce termene se face verificarea ?
- Fiind o lucrare foarte mare, trimestrial. La stupefiante, verificările se fac lunar.
- Controale inopinate se fac ?
- Asta nu pot să ştiu.
- Ați auzit cumva în ultimul timp că urma să se facă un control inopinat ?
- Nu, n-am auzit. Mie nu mi se spune aşa ceva.
- Ce-ați gândit când ați auzit de spargerea comisă ?
- Că hoții au fost foarte îndrăzneți — răspunse Alimănescu şi zîmbi, ca şi când ar fi făcut o glumă bună.
- Nu din punctul acesta de vedere v-am întrebat...
- Nu ?... Sînteți bun să-mi explicați ?
- Dumneavoastră cunoașteți cantitățile de medicamente şi materii prime care existau în magazie. Ați auzit şi cum s-a produs furtul, ştiți şi ce cantități şi sorturi lipsesc. În baza tuturor acestor dale, n-aveți nici o observație de făcut ?
- Ce-aş putea spune eu ?
- Alimănescu îl privi atît de mirat, de parcă locotenentul de miliție i-ar fi cerut un lucru cu totul neobişnuit.

— Bine, fie... — spuse ofițerul în silă. Să intrăm atunci în fondul chestiunii: sîntem obligați să verificăm ce a făcut fiecare om din fabrică în noaptea spargerii. Vă amintiți unde vă aflați atunci?

— Au trecut mai mult de două săptămîni din noaptea aceea... Cam greu să-mi aduc aminte.. Să mă gîndesc...

— Gîndiți-vă bine.

— Nu-mi pot aminti — făcu el neputincios, privind pretutindeni, ocolind însă ochii locotenentului.

— Să vă ajut eu. Cineva din fabrică, fiind întrebat, a spus că la ora respectivă era cu dumneavoastră.

— Se prea poate — răspunse el prudent.

— L-ați cunoscut, desigur, pe inginerul Prosa?

— Da.

— În ce relații erați cu el?

— În relații de... „bună ziua“, ca să zic așa — spuse el zîmbind.

— Nu erați prieteni? Noi sîntem informați că da.

— Ați fost greșit informați! se grăbi Alimănescu să spună.

Răspunsul sună cam tăios și Trasilă își spuse că omul de care trebuia să se ocupe nu prea dovedea multă stăpînire de sine.

— Nu cumva era și el cu dumneavoastră în noaptea spargerii?

— Nu, n-a fost cu mine. Dacă ar fi fost așa, n-aș fi uitat, deoarece chiar în noaptea spargerii Prosa a murit.

— Tocmai de aceea vă și întrebam, pentru că noi am vrea să știm ce a făcut înainte de a muri.

— Din păcate, eu nu vă pot ajuta... — spuse Alimănescu, luînd un aer superior.

— Totuși Prosa a fost văzut chiar în seara aceea urcîndu-se într-o mașină în care erați și dumneavoastră. Încotro mergeați? reluă locotenentul.

— Dar nu-mi amintesc să mă fi urcat într-o mașină — stăruia Alimănescu enervat.

— Asupra acestui lucru nu există nici o îndoială, cu toate că dumneavoastră nu vă amintiți. Doar ați fost văzut de două persoane.

— Nu cred, nu-i adevărat. Dar, la urma urmei, n-am voie să mă urc într-o mașină ? întrebă Alimănescu.

Trasilă își dădu seama de starea omului din fața sa, de nesiguranța care se ascundea în spatele energiei sale. Turnă apă în două pahare și începu să bea. Cu un gest politic îl invită și pe Alimănescu, care bău câteva înghițituri.

— Ba aveți voie, cum de nu — spuse el calm — și, ca să vă amintiți că într-adevăr v-ați urcat, am să vă dau unele detalii.

— Mă rog ! rosti el sec.

— În mașină erați dumneavoastră și încă o persoană. La un moment dat s-a urcat și inginerul Prosa și împreună ați pornit în direcția fabricii.

Alimănescu deveni livid.

— În direcția fabricii ? Nu se poate...

— În privința aceasta, nu există nici o îndoială.

— De ce vreți să mă faceți să-mi amintesc lucruri pe care nu le-am făcut ? În primul rînd, n-am fost cu Prosa, în al doilea rînd, era o ceață atît de cumplită, încît...

— Incît ?

— ...ar fi fost cu neputință ca cineva să fi văzut...

— De unde știți că era ceață ?

Alimănescu rămase o clipă nehotărît.

— Toată lumea din fabrică vorbea a doua zi că dacă n-ar fi fost ceață, nu s-ar fi putut comite o asemenea spargere.

— Ei bine, am să vă spun ceva. Înainte de a muri, Prosa a vorbit.

— Exclus ! afirmă el apăsător.

— De unde știți ?

— Cum de unde ? Cînd cineva moare subit, nu mai apucă să vorbească — spuse el, dar, din păcate, vorbele acestea nu sunară așa cum ar fi vrut.

— Există cazuri și cazuri. „Subitul“ poate dura uneori și câteva minute — interveni Trasilă zîmbind.

— Posibil — încercă el să pară nepăsător. Și ce a spus?

— Nu vă pot pune în curent cu rezultatele anchetei, dar a pronunțat și numele dumneavoastră...

— Poate în delir...

— Nu. A dat precizări, a spus cine a fost în mașină...

Trasilă se opri și îl privi pe Alimănescu în ochi, în vreme ce degetele sale băteau parcă a nerăbdare în masă. Alimănescu îi susținu privirea un timp, apoi lăsă ochii în jos. În cele din urmă, învingîndu-și tulburarea, înălță din nou capul.

— Va să zică ați fost cu Prosa în mașină?

— Nu!

— Foarte bine. O să vă amintiți poate mai tîrziu. Sau dacă nu, o să vă facem noi dovada.

— Mă rog.

— La Prosa acasă ați fost vreodată?

— Niciodată.

— Sînteți absolut sigur? Ia încercați să vă amintiți.

— Sînt absolut sigur.

— Nici după ce a murit Prosa?

Alimănescu începuse să se agite pe scaun și să bată cu piciorul în podea.

— Nici...

— Dar în noaptea morții v-ați mai dus cu un prieten la el. Și aci v-a văzut cineva. Un vecin al lui Prosa.

— Nu cunoșteam nici un vecin și niciunul nu mă putea cunoaște.

— Vă înșelați. Pot să vă spun mai mult, ați avut chiar prilejul să-l revedeți pe vecinul respectiv.

— Unde? întrebă Alimănescu înghițind în sec.

— În tramvai — răspunse Trasilă fixîndu-l în ochi. Nu vă amintiți?

— Nu... Nu...

Alimănescu începuse să transpire abundant și să-și șteargă mereu fruntea.

— Ce memorie slabă aveți. El își amintește perfect. Dar să lăsăm asta. Ați cunoscut-o pe soția lui Prosa ?

— Nu știam că era căsătorit.

— În sfârșit, pe aceea pe care o dădea drept soția lui.

— Da, am văzut-o de câteva ori cu el.

— Fără el n-ați văzut-o ?

— Poate... nu-mi amintesc exact.

— Se numește... — Trasilă căută în notele sale — Magda Olănescu, nu ?

— Da, da.

— Ce fel de femeie este ?

— Știu foarte puțin despre ea. A fost măritată, soțul ei a murit, după cât mi se pare.

— Mda... — făcu Trasilă, dregîndu-și glasul. Și... ce spuneam ?

— Nimic.

— A, dar... Ce-or fi căutat hoții în apartamentul lui Prosa ? N-aveți idee ?

— Nu.

— Dar în al Magdei Olănescu ?

— Cum ?

Alimănescu se stăpîni să nu-și exprime uluiala, dar nu în suficientă măsură. „Nu știa“ — își spuse Trasilă zimbînd în sinea lui — i-am servit o surpriză. Alimănescu își revenise.

— N-am habar !

— Vă cred ! îl liniști Trasilă. Cînd sînteți sincer, aveți un credit nelimitat. Ei, mi-a părut bine să vă cunosc, vă mulțumesc pentru informațiile prețioase pe care mi le-ați dat și sper să mai avem curînd plăcerea să ne vedem...

Elegantul Alimănescu, ieșind din biroul lui Trasilă, părea foarte mototolit. Imediat după plecarea lui, intră în funcțiune omul T.S.-ului.

★

— A avut dreptate Mladin — se gîndea maiorul Constantinescu, privindu-l pe doctorul Stavăr care intrase și luase loc, aproape fără să aștepte să fie invitat — pare foarte sigur pe el, și arogant.

— Mă iertați că v-am deranjat, tovarășe doctor -- se scuză el amabil — știu că sînteți un om ocupat. Vă rog să mă credeți, că dacă n-ar fi fost necesar, nu v-aș fi făcut să veniți la mine, ci v-aș fi telefonat numai...

Stavăr îl privea atent, politicos, dar nimic pe fața lui nu trăda nervozitate.

— Nu face nimic ! Vă stau cu plăcere la dispoziție. Dacă vă pot fi de folos...

— Desigur, ne puteți fi de mare folos.

Stavăr se gîndea din nou, repede : „În frumoasă chestie m-a băgat bestia aia mică. Dar, la urma urmei, ce-mi poate dovedi ? Că am instrumente chirurgicale acasă ? Asta nu înseamnă că provoc avorturi. M-a prins ? Altceva nu știe“ — încercă el să se liniștească.

Maiorul făcuse o scurtă pauză. Apoi spuse liniștit :

— E un caz foarte complicat, în care, probabil, ne puteți da o mîină de ajutor.

— Mă rog...

Maiorul apăsase pe butonul soneriei, care era sub masă, așa că Stavăr nu putuse observa gestul. Imediat îl sunase telefonul.

— Alo ! — făcu el și după o clipă se încruntă. Bine !

Punînd receptorul în furcă, părea foarte supărat.

— Mă iertați, vă rog. Am rugat să nu fiu deranjat și totuși... Trebuie să lipsesc, numai puțin... În cîteva minute mă înapoiiez... Poftim un ziar, fumați vă rog...

Îi întinse cutia de țigări, dar Stavăr mulțumi și n-o atinse. Maiorul ieși, ferindu-se, neobservat, să calce pe urmele vizibile ale tălpilor lui Stavăr.

Rămas singur, doctorul începu să se frămînte în fotoliu.

— Un caz foarte complicat? Ce dracu poate să fie? Credeam că-i pentru prostia aceea a Lianeii, cu instrumentele...

Se ridică în picioare, se plimbă puțin prin cameră, privi tablourile de pe pereți și nu-și găsea astîmpăr. Voi să se așeze la loc în fotoliul său, dar, fără să vrea, privirea îi alunecă pe masa maiorului și se opri asupra unui dosar alb, care era așezat acolo.

„Ce-o fi în dosarul acela? se întrebă el înfrigurat. Dacă-l are în față cînd vorbește cu mine, probabil se referă la cazul complicat despre care mi-a vorbit.“

Intinse gîtul puțin și văzu mai bine. La mijloc, frumos caligrafiat, era scris titlul dosarului, care făcu să-i treacă medicului ca un cuțit prin inimă: „Traficul de stupefiante“. Se așează imediat în fotoliu. Simțea că odaia începe să se învîrtească cu el, cerul gurii îi era uscat, îi venea să înghită în sec.

„Numai de n-ar intra acum; să reușesc să mă stăpînesc.“

Își aminti că are în buzunar pilulele calmante, pe care le lua des. Devenise atît de nervos în ultimul timp... Băgă două pilule o dată în gură, întinse mîna, umplu paharul care-i era la îndemîină și-i înghiți tot conținutul dintr-o sorbitură. Punînd paharul la loc pe tavă, observă că mîna-i tremura de-a binelea.

„Trebuie, trebuie să mă liniștesc, altfel e totul pierdut“.

Cînd, peste un minut, maiorul intră în birou, îl găsi pe Stavăr așezat la locul unde-l lăsase, stăpîn pe el, zîmbind puțin, dar ochiului lui exersat nu-i scăpă că era ceva mai palid de cum fusese. Din odaia de alături, de unde-l observase printr-o crăpătură în ușă, împreună cu Mladin, se lămurise că citise titlul dosarului lăsat într-adins pe masă, și că băuse și apă.

— N-o să vă rețin mult — îi spuse el așezîndu-se și întorcînd dosarul, fără să se uite la Stavăr. Dumneavoastră o cunoașteți pe doamna...

Făcu o scurtă pauză, privindu-l în ochi pe Stavăr.

— Magda Olănescu ? își sfârși el întrebarea.

Stavăr era pregătit sufletește să răspundă repede la orice întrebare, de aceea spuse imediat :

— Da. E o pacientă a mea.

— Foarte bine, foarte bine — spuse maiorul, ca înveselit de această știre. Atunci, desigur, ne puteți ajuta. Căutăm de câteva zile pe cineva care s-o cunoască mai bine.

— Mai bine... — îl întrerupse Stavăr — e cam mult spus. O cunosc ca pacientă.

— Tot e ceva. Ne-am interesat peste tot cine o cunoaște și n-am aflat nimic. Se pare că nu are nici rude, nici prieteni... Ne-am gândit atunci, să ne informăm, cine este dentistul ei, sau medicul ei, sau croitoreasa și, absolut din întâmplare, am aflat că dumneavoastră o tratați... Ne-a spus portarul...

— Mă mir că mă știa pe nume... — spuse Stavăr, care își pregătea o apărare.

— Nu-i știți pe portari ? întrebă maiorul jovial. Ei știu mult mai multe decât ne închipuim noi... Să vă spun despre ce e vorba. Doamna Olănescu lipsește de mai multe zile de acasă. Portarul blocului în care locuiește a anunțat secția de miliție că în apartamentul ei a avut loc o spargere...

— O spargere ? exclamă Stavăr uluit.

— Da. Cineva a spart broasca ușii de la scara de serviciu și a răvășit tot apartamentul. Secția de miliție a luat măsuri, a reparat broasca și a așteptat să se întoarcă doamna acasă. Văzînd că vremea trece și nu se înapoiază, ne-a informat pe noi, și drept să vă spun, sîntem puțin alarmați de dispariția ei. Presupunem că i s-a întîmplat ceva grav, căci portarul spune că ultima oară cînd a plecat de acasă, nu și-a luat nici un geamantan. Or, înțelegeți, sîntem datori să ne informăm. Dacă n-ar fi avut loc spargerea, nici prin gînd nu ne-ar fi trecut să ne interesăm de chestia asta... Așa însă... Ne puteți ajuta în vreun fel ?

Stavăr începuse să se liniștească de-a binelea. „Dacă asta-i tot“ — își spuse el. Se așază mai comod în fotoliu și spuse :

— Mă rog, dacă pot... Dar nu văd cum...

— Poate cunoașteți rude, prieteni, cunoscuți, care ne-ar putea spune unde poate fi găsită...

— Din păcate, nu-i cunosc relațiile. Este o pacientă cunoscută din întâmplare...

— De mult ?

— De vreo doi ani. Am cunoscut-o în vilegiatură, la mare. Locuiam în aceeași vilă și știți cât de ușor se face o cunoștință...

— Da, da — îl aprobă maiorul. Va să zică nu știți nimic, care ne-ar putea fi de folos...

— Vă rog să credeți că dacă aș ști...

— Bineînțeles. Dar ia spuneți-mi, poate știți : i s-a mai întâmplat să lipsească mai multă vreme de acasă ?

— De unde aș putea ști ?

— Da, n-aveți de unde. Și, ce boală are doamna ? Dacă nu-i secret profesional...

— A, o simplă boală de ficat. Are din cind în cind colici hepatice.

— Înțeleg...

Tot ce spunea Stavăr, maiorul aproba. „Cam naiv pentru un șef mare“ — își spunea doctorul. Totuși întrebarea următoare nu-i făcu prea mare plăcere :

— Și ce-i făceați cînd avea colici ? Injecții calmante ?

Lui Stavăr i se părea că maiorul îl privește foarte stăruiitor. De aceea îi susținu privirea și răspunse :

— Mă feresc pe cât pot de injecții, ca să nu devină o obișnuință. I-am prescris picăturile respective, comprese, un drenant al bilei, înfine...

— Și injecții nu i-ați făcut ?

— Poate, de două-trei ori...

„Ce naiba vrea ăsta cu injecțiile ? Știe ceva ? Face pe prostul ?“

— Da... Păcat că nu ne puteți ajuta... Mă bucurasem... Dar știți poate, avea acasă obiecte de valoare, bijuterii ?

— Nu știu. Nu eram atît de intimi încît să-mi fi spus.

— Imi pare rău... În cazul acesta v-am deranjat degeaba.

Maiorul se ridică și doctorul oftă ușurat. Se ridică și el.

— Mai aveți nevoie de mine ?

— Nu. Vă mulțumesc.

— Dacă vă mai pot fi de folos...

— Da — răspunse sec maiorul — dacă va fi nevoie, o să vă mai deranjăm. Probabil că va fi nevoie...

Stavăr era tocmai cu mîna pe clanță, cînd auzi din nou vocea maiorului :

— O clipă, vă rog. L-ați cunoscut pe inginerul Prosa ?

— Nu. Cine-i acest inginer ?

— A murit subit în aleea în care locuiți, în drum spre un medic. Credeam că intenționa să vină la dumneavoastră.

— Nu. Am auzit că s-a găsit de curînd un mort în colțul aleii pe care locuiesc, dar eu nu l-am cunoscut...

— Da, da, da... — spuse maiorul, clătînînd din cap. Într-adevăr v-am deranjat degeaba. Nu știți nimic...

Abia cînd ieși din clădire, Stavăr, care se stăpînise cît putuse, începu să înjure zdravăn... Fruntea îi era brăzdată de cute... Nici ploaia nu reuși să-l calmeze...

„Ce-o fi vrut de la mine ? Magda ? Prosa ? Dosarul avea vreo legătură cu povestea asta ? Era tîmpit sau șiret ? Dacă știa ceva, de ce nu m-a întrebat inai mult ? Avea dreptate Damian... Maximum de prudență... Dar ce-o fi cu spargerea din casa Magdei ? Un pretext ? O fi adevărat ? Ea o fi știind ?“

Un moment se opri, ca și cum ar fi fost străfulgerat...

— A, dacă e adevărat... Știu, știu cine a făcut-o...
Iuți pasul și se îndreptă spre casă.

„Nu e prudent nici să telefonez. Liniște și stăpînire!”

Între timp în biroul maiorului avea loc o consfătuire cu Mladin și Trasilă. Întîi povesti tînărul locotenent convorbirea cu Alimănescu, apoi maiorul discuția cu Stavăr.

— În concluzie, amîndoi sînt speriați și derutați — spuse Mladin. Asta doar am urmărit noi. Acum să vedem ce vor face.

— Își vor da în petec — prevăzu Trasilă optimist.

— Cine e pe urma lui Stavăr? întrebă maiorul.

— Șerban — răspunse Mladin.

— Și pe a lui Alimănescu?

— Vasile Jumătate.

— Bun — spuse maiorul.

Apoi se apropie de fereastră și privi afară.

— Nu-mi place de loc ceața asta... Să nu ne facă vreo încurcătură.

Șeful serviciului de cercetări T.S. intră în birou.

— Niciuna din urme nu corespunde — spuse el.

— Ei, Mladin, ce zici? întrebă maiorul.

— Deocamdată nu pot spune încă nimic... Nu e nici Stavăr, nici Alimănescu, nici Petrescu, nici Damian... Atunci e celălalt...

— Care celălalt? sări Trasilă ca ars.

— E prematur să vorbim despre asta — răspunse Mladin gînditor. Plecați diseară, tovarășe maior?

— Da, dar voi fi la treabă poimîine dimineață. Ți-am semnat hîrțile. Vei face cum ne-am înțeles. Dacă lucrurile se precipită, treci la acțiune. Însă, să știi, că sînt foarte atent la ceea ce semnez. Mi-ai băgat în hîrtii un mandat de arestare în alb.

— L-ați semnat? întrebă Mladin zîmbind.

— Da, pentru că eram grăbit. Dar nu-mi plac lucrurile astea. Noroc că am încredere în dumneata.

— Dacă lipșiți... Și apoi, e valabil numai 24 de ore; pînă atunci, vă înapoiăți...

— Dacă nu m-o împiedica afurisita asta de ceață!

— Începe să se ridice... — murmură Mladin, mai mult pentru el.

UMBRE IN CEAȚA

În seara ceea priceperea lui Vasile Jumătate a fost pusă la grea încercare.

— Să nu cumva să-l scapi pe Alimănescu, orice s-ar întîmpla — îi spusese Mladin înainte de plecare.

Și ca un făcut, seara era mai întunecoasă ca oricînd și ceața mai deasă. Iar Alimănescu, era vădit că se teme de urmărire, cu toate că nu-i era posibil să-l dibuie pe Jumătate. Mergea, așa se părea cel puțin, fără țintă, pe străzi laterale, întortocheate, întorcîndu-se chiar pe locurile pe unde mai trecuse, privind din cînd în cînd ceasul de la mîină, cînd trecea prin dreptul unui felinar.

„O fi avînd o întîlnire“ — își spusese plutonierul și se ținea pe aproape, să nu-l scape.

La ora nouă fix se opri și începu să se plimbe apoi, încolo și înapoi, pe aceeași porțiune din strada Sfinții Apostoli. Jumătate stătea lipit de un zid, la o distanță destul de mare, spre a nu putea fi observat. După foarte scurt timp, un bărbat de talie mijlocie, îmbrăcat într-un impermeabil cenușiu, se apropie de el și porniră încet împreună. Jumătate se apropie cît putu de ei. Ceața devenise atît de deasă, încît la trei metri nu se mai vedea nimic. Un vînt ușor bătea în fața celor doi urmăriți și plutonierul, urmărindu-i, aproape lipit de pereții caselor, ca o

umbră, putu prinde câteva cuvinte din conversația lor.

— Nu mi-am putut da seama ce a vrut — spunea Alimănescu. Dar un lucru e clar. Ei știu aproape tot.

— Ce vrei să spui? întrebasese celălalt speriat.

— N-are rost să intrăm în detalii. Poți să mă crezi. E cazul să luăm lucrurile și s-o ștergem.

— Ești nebun?

În momentul acela trecu un camion greu, huruind, pe lângă ei și Jumătate, care se lipise de un gard, ca să nu fie văzut în lumina reflectoarelor, pierdu șirul. Între timp ceilalți se depărtaseră puțin. Când îi ajunse din urmă, se opriseră în colț de stradă și discutau, dar aproape în șoapte. Câteva fraze mai putu prinde Vasile Jumătate:

— În orice caz du-te la doctor, s-o anunțe el pe Magda, că știe unde e. Părerea mea este să nu-i spună nimic despre spargere, că nebună cum e... — spunea Alimănescu.

— Bine, du-te tu la Damian, dar bagă de seamă... Telefonezi apoi la doctor, ca din partea unui pacient, și-i spui unde să vină.

— Și tu, ai grijă mine dimineață. Dacă află ce-i cu gazul, trebuie s-o ștergi și tu...

Celălalt îi puse mîna pe braț, făcîndu-i semn să tacă și se întoarse brusc. Dar Jumătate era atât de bine ferit de vedere, încît nu era posibil să-l zărească. Cei doi aveau să se despartă.

„Pe care să-l urmăresc acum? se întreba plutonierul. Alimănescu se duce la Damian, celălalt la Stavăr.“

O clipă stătu în cumpănă și apoi se hotărî:

„Pe niciunul... E mai important să știe șeful că a apărut unul nou, pe care nu-l știm și că s-a dus la doctor.“

Îi lăasă deci să plece, apoi se întoarse repede și intră într-un debit, de unde-l chemă pe Mladin. În câteva cuvinte, fără înțeles pentru oamenii din debit, îl informă ce se întîmplase.

— Tovarășe Mladin — spunea el — o să-ți spun o chestie nostimă. Mă plimbam adineauri cu prietenul meu, dar a trebuit să-l las, că era grăbit să se întâlnească cu șoferul. Și cum el se întâlnise cu unul pe care nu mi l-a prezentat, l-am dat dracului. Celălalt s-a dus la doctor. Știi că vrea s-o ia din loc? Mai ales — spunea amicul meu — dacă tu o să afli ce-i cu gazul... Știi așa ceva? Nu? Bine... Voiam să te întreb, ce să fac în seara asta. Să vin la voi la masă? Bun, atunci mă duc la doctor. Sal'tare!

*

Cu șapca trasă pe ochi, cu mâinile înfundate în buzunarele adânci ale impermeabilului larg, necunoscutul mergea repede. Când și când scutura din cap, să alunge picăturile mici de ploaie, care i se prelingeau pe obraz. Până acum nu se oprise decît la un debit de unde telefonase. După ce ieșise de acolo, din dreptul unui felinar, privise printr-o oglinjoară strada întunecată ce se reflecta peste umărul său. Nu zărise însă nici țipenie de om. Sforțarea pe care o făcuse să străbată întunericul îi aduse lacrimi în ochi și-l sili să-și strângă pleoapele. Când le deschise din nou, înțepătura aspră pe care o simțea în frunte și în tîmpla dreaptă începu să slăbească. Mai făcu cîțiva pași repezi, întoarse capul și, cînd fu sigur că nu era nimeni pe urmele lui, trecu drumul și o porni agale. După puțin, Dîmbovița reapăru de sub planșeul de beton. Omul în impermeabil își continuă mersul de-a lungul stîlpilor, dincolo de care începea malul înclinat al apei cenușii. Din loc în loc, printre arborii care-și pierduseră frunzele, cîte un felinar sfida întunericul cu o lumină slabă, ce părea gata să-și piardă suflarea în beznă de nepătruns.

După cîțiva pași traversă, se urcă în tramvaiul 1 și coborî în calea Moșilor. Se opri puțin în stație, și, constatînd din nou că nu era urmărit, o luă încet în

jos, apoi pe Armenească, pînă ce, în sfîrșit, ajunse pe aleea Spătarului. Cotînd în alee, mai examinează o dată împrejurimile, înainte de a se opri în fața casei întunecate, învăluită în iedera. Cu pași grăbiți, sună la poartă, o dată scurt și o dată lung. Ușa doctorului Stavăr se deschise și se închise fără zgomot.

*

Vasile Jumătate, care sosise în aleea Spătarului puțină vreme după vizitatorul său, văzu oprindu-se, nu departe de el, o mașină din care coborîră Mladin și Trasilă.

— A intrat, tovarășe locotenent-major — spuse Jumătate — apropiindu-se de cei doi. A fost văzut de postul fix.

— Bine — exclamă Mladin — mai e ceva ?

— Nimeni.

— Să mergem — murmură Mladin și se apropie de poartă. Mai spune o dată, ce i-a spus Alimănescu necunoscutului ?

— A spus așa : Și tu, ai grijă mîine dimineață. Dacă află ce-i cu gazul, trebuie s-o ștergi și tu !

Mladin stătu o clipă pe gînduri, apoi se plesni cu mîna peste frunte :

— Da — spuse el — asta-i ce-mi lipsea. Acum am veriga.

— Care verigă ? întrebă Trasilă curios.

— Cea care-mi lipsea — răspunse Mladin imperturbabil. Hai, să nu-i lăsăm să aștepte prea mult...

Intrară cu toții în curte. Mladin se apropie de ușă și sună. Trecură două-trei minute, fără ca ceva să vină să deschidă. Locotenentul major sună iar, mai lung. Nici de data aceasta nu răspunse nimeni. Deodată, auziră cu toții zgomot în dreapta, după colțul casei. Tot în aceeași clipă, ușa se deschise și apărură Stavăr.

Mladin îi făcu un semn imperceptibil lui Trasilă. Acesta înțelese, pași înainte și i se adresă lui Stavăr :

— Vă rog să poștiți pînă la miliție...

În același timp, Mladin, urmat de Jumătate, o luă spre dreapta, mergînd aproape în fugă.

— Pentru ce? întrebă mirat Stavăr.

— Tovarășul maior dorește să continue cu dumneavoastră discuția începută — rosti Trasilă apăsător.

Dîndu-și seama de zădărnicia oricărei împotriviri, Stavăr porni spre mașină. Dar aici, în loc să urce, se dădu instinctiv în lături. Cu un gest, Trasilă îl reținu, spunîndu-i :

— Vă rog, nu încercați s-o luați pe urmele amicului dumneavoastră, pentru că nu veți izbuti...

Stavăr dădu din umeri și se urcă în mașină. După cîteva minute, Mladin și Jumătate se întoarseră și, fără un cuvînt, se urcară și ei. Trasilă pricepu imediat că necunoscutul scăpase.

MAGDA OLANESCU ARE NERVI

— Idiotul ! exclamă Magda pentru cel puțin a zecea oară în seara aceea și-și privi ceasul de la mînă.

— Nu mai spuneți așa, doamnă, probabil că n-a putut veni — încerca Damian s-o liniștească.

— Mi-a spus azi dimineată că stă toată după-amiaza și seara acasă, că nu se mișcă și așteaptă să-i telefonez.

— Lăsați, doamnă, nu fiți atît de nervoasă !

— Dumitale ți-e ușor să vorbești, dar eu de douăzeci și patru de ore stau fără injecții... Te rog, te implor, du-te pînă la el acasă, poate e deranjat telefonul.

— Mai încercați o dată și, dacă nu răspunde, mă duc. Mașina e jos.

Magda mai formă o dată numărul, dar în zadar.

— Du-te, te rog !

Damian se îndreptă spre ușă, dar în același moment auzi soneria.

— O fi el ! spuse Magda și, dintr-un salt, fu la ușă.

Alimănescu ! exclamă ea. Ce-i cu tine ? Ce ești atât de palid ? S-a întâmplat ceva ?

— Da, Stavăr și cu mine am fost interogați azi după masă. Am vorbit cu el la telefon și mi-a spus că sînteți aici.

— V-a interogat împreună ? întrebă Magda, agitată.

— Nu, separat.

— Și ?

— Ne-au dat drumul, dar e prost...

— Au aflat ceva ?

— Nu știu, dar se interesează de furtul din fabrică. Ne-au mai întrebat despre Prosa și despre tine.

— Ce ? țipă Magda.

O clipă rămase năucă, apoi începu să tremure, se așează pe divan, lovi cu picioarele în parchet și se porni pe un plîns cu sughituri, țipînd :

— Nu vreau !... Nu vreau !...

Damian îl privi pe Alimănescu și amîndoi dădură neputincioși din umeri.

— Ce facem cu ea ? întrebă Damian. De douăzeci și patru de ore a rămas fără injecții. Stavăr nu-i acasă. Mai încearcă și dumneata la telefon.

Alimănescu formă numărul și de data aceasta i se răspunse. Cînd auzi „Alo“, Magda sări de pe divan și se repezi la telefon, dar Damian o reținu.

— Alo ! vorbi Alimănescu. Tu ești, doctore ? Bună seara, aici Alimănescu. Îți telefonez din partea Magdei. Are o criză de ficat și te roagă să vii să-i faci o injecție. Cum ? Bine.

Inchise telefonul și se uită cu teamă la Magda.

— Ce-a zis ? strigă ea.

— Nu poate veni acum. Abia a sosit acasă și așteaptă pe cineva — spuse Alimănescu. Dar mai târziu o să telefoneze — adăugă el repede.

— E nebun ?

Magda sări la telefon, formă din nou numărul lui Stavăr, și-i răspunse o voce, care părea somnoroasă.

— Alo, Stavăr ? Aici Magda. Cine-i acolo ?

Trînti receptorul.

— Idiotul ! Tîmpitul ! Animalul ! strigă ea. Unde o fi umblind ? Vrea să mă lase să mor ? Și voi, ce stați ? Faceți ceva ! Căutați ! Nu era vocea lui.

— Liniștește-te, Magda. Acum nu-i timp pentru astfel de scene. Stavăr are treabă, trebuie să aștepte pe cineva. E important.

— Ți-a spus el ?

— Da, iar eu am venit să vă previn pe voi. După felul în care mi-a vorbit Stavăr la telefon, am înțeles că nu-i de glumit.

Magda Olănescu se liniște puțin.

— Ce facem ? întrebă Damian. Eu sînt de părere să scoatem geamantanele de unde sînt.

— Sigur ! Dar dacă ne urmăresc ?...

— Greu să se țină după noi cu mașina pe o vreme ca asta. Iar mîine o să fie prea tîrziu.

— Ce zici, Magda ?

— Nu știu, lăsați-mă în pace ! se răsti ea.

— Totuși, trebuie să luăm o hotărîre — vorbi iar Damian. Ce spune el ?

Alimănescu ridică din umeri.

— Și eu cred că trebuie luate — spuse ea.

După o clipă de ezitare, Alimănescu se hotărî :

— Să mergem... Nu știu ce va spune el, dar e mai bine așa.

— Să nu mai facă atîta pe șeful ! strigă Magda. Duceți-vă !

— Dar tu ce faci, rămîi singură ? o întrebă Alimănescu.

— Eu, îl aștept pe Stavăr.

— Pînă vine el, trece cel puțin o oră, iar pînă atunci sîntem și noi înapoi — spuse Damian. Ce-ar fi să veniți cu noi ?

Damian, ca și Alimănescu, se cam temeau s-o lase singură.

— Nu, nu vin ! Plecați voi !

— Bine !

În clipa cînd să iasă, Magda sări din nou în picioare.

— Stați ! Vin și eu...

După cîteva minute, mașina înainta prin noapte. Niciunul nu scolea o vorbă. Magda ședea în față, lângă Damian, iar Alimănescu, singur, pe bancheta din spate.

— Și unde le ducem ? întrebă deodată Alimănescu.

— Știu eu ?... Cred că cel mai bine e la gară, la biroul de bagaje. E și aproape...

— Și chitanța cine o păstrează ?

— O expediez cu poșta surorii mele la Ploiești — spuse Damian.

— Bine...

— Acuși ajungem. Trebuie să lucrăm repede — zise Damian.

Întorcîndu-se spre Magda, îi spuse :

— Dumneata rămîi în mașină, iar noi aducem valizele.

— Dar repede, vă rog, altfel înnebunesc.

Damian se opri în fața garajului din calea Griviței. Amîndoi bărbații coborîră. Dacă ar fi văzut-o cineva pe Magda atunci, la lumină, s-ar fi speriat și n-ar fi recunoscut-o. Era o femeie bătrînă, zbîrcită, cu privirea pierdută, tremurînd toată.

Cît ai bate din palme, cei doi se întoarseră și așezară geamantanele în mașină. Damian se urcă la volan și Alimănescu plecă din nou, să aducă și ultima valiză.

— Ce tot face Alimănescu ? întrebă Magda, enervată că întirzie.

— Vine imediat, mai are ceva de adus.

Damian porni motorul, dar, în clipa cînd acesta începu să hăruie, se auzi un scîrțîit de frîne. Și Magda și Damian întoarseră capul, îngroziți. Mașina se opri brusc, înapoia lor.

— Damian ! Magda îl apucă de braț și-l strînse cu disperare. Damian, dă-i drumul !

— Dar Alimănescu ?

— Hai, lasă-l !

Mașina lui Damian porni huruind.

— Uită-te în urmă ! Vin după noi ? întrebă el.

— Da ! Hai mai iute ! răspunse Magda, cu glasul sugrumat.

Damian o coti la dreapta, apoi brusc la stînga.

— Îi vezi ?

— Nu... Ba da, acum îi văd iar.

Din nou mașina coti. Coborîse o ceață atît de deasă, încît era imposibil să deslușești altceva decît farurile. Pe cele de la mașina sa, Damian le stinsese, cu gîndul ca la nevoie să intre într-o stradă lateralnică și să oprească.

— Nu mai văd...

— Mai uită-te !

În sfîrșit Magda răsufală ușurată.

— Ne-au pierdut — spuse ea. Știi unde sîntem ?

— Habar n-am.

— Ce facem ?

— Trebuie să găsim drumul. Apoi să mergem undeva... Aveți vreo idee ?

— Da. Ne întoarcem la vara soțului meu. Tot acolo e mai bine.

— Putem avea încredere ?

— Absolut. După două-trei zile, cînd s-or mai liniști lucrurile, o să plecăm undeva, în Ardeal...

— Nimeni în urmă ?

— Nimeni. S-o luăm spre Parcul Domeniilor.

Ajunși în fața casei căutate, Magda coborî din mașină, urcă scara întunecoasă și, după cîteva minute, coborî.

— E în regulă !

Damian duse geamantanele, apoi reveni, se urcă în mașină și plecă.

Ajungînd pe o stradă laterală din Bulevardul Titulescu, la un loc întunecos, opri, încuie mașina, deschise capota, scoase contactul de la bujii, cercetă cu privirea împrejurimile și plecă încet pe jos.

În clipa cînd mașina cu Damian și Magda pornise, Alimănescu tocmai ieșea cu a treia valiză. La început, nu înțelesese nimic. Cînd se dumeri că plecaseră, se opri nehotărît, neștiind ce să facă. Clocotea de furie împotriva lor. Dînd să se întoarcă în garaj, văzu deodată lîngă el doi oameni : erau căpitanul Ababei și un sergent de miliție.

— Pot să vă ajut ? îl întrebă politicos Ababei, întinzînd mîna să ia geamantanul.

Dar, înainte de a-l lua căpitanul, i-l smuci sergentul și, fără un cuvînt, porniră toți trei pe jos, pentru că mașina cu care veniseră plecase în urmărirea lui Damian.

Curînd îi ajunse din urmă un taximetru și se urcară în el.

LIANA FACE CHELTUIELI NESABUITE

A doua zi dimineța, de cum intră în birou, aproape fără să-l bage de seamă pe Trasilă, Mladin formă un număr de telefon.

— Alo ! strigă el. Bună dimineța. La telefon Mladin... Vă rog, puteți să-mi spuneți cine lipsește astăzi ? Da... o clipă să notez... Da... Da... Da... Altcineva, nimeni ? Nu ? Bine. Vă mulțumesc.

Și punînd receptorul în furcă, rămase pe gînduri. După cîtva timp exclamă :

— E tare !

Fără să mai spună nimic, își îmbracă iar mantaua și plecă spre ușă. Trasilă, care era curios din fire, îl întrebă :

— Dacă vă caută cineva ?

— Mă întorc la ora zece — răspunse Mladin scurt și ieși, vădit preocupat.

„Se duce să verifice ceva, de care nu e sigur — își spuse Trasilă. Altfel m-ar fi pus și pe mine la curent.“

Mladin coborî din mașina cu care plecase, pe o stradă laterală, și făcu restul drumului pînă la fabrică, pe jos. O găsi pe directoare în conferință cu inginerul-șef și contabilul-șef, care se înapoiase din provincie. Intrînd în biroul directoarei, aerul preocupat al lui Mladin dispăruse și dădu mîna cu toți, foarte zîmbitor.

— Îmi pare bine să vă cunosc — spuse el contabilului-șef.

— Și mie — răspunse Vasile Grigorescu, dar nu părea de loc încîntat.

— Voiam de mult să vă vorbesc, dar n-am avut prilejul.

— Vă stau la dispoziție — zise contabilul și lui Mladin i se păru că pălise.

— De fapt mă interesează un singur lucru.

Mladin făcu intenționat o pauză și-l observă atent pe Grigorescu, care-și încheia și descheia mereu un nasture al hainei.

— Cui ați comunicat — continuă Mladin — că va avea loc un control inopinat?

— Eu? Cînd?... se încurcă Grigorescu.

— Spargerea a avut loc într-o sîmbătă. Joi, cu două zile înainte, s-a hotărît aici, că va avea loc un control inopinat al magaziei, la începutul săptămîinii următoare. Despre acest lucru nu știa decît tovarășa directoare, tovarășul inginer-șef și dumneavoastră. Ori, nici tovarășa Mazilu și nici tovarășul Petrescu n-au vorbit cu nimeni. Dar, bandiții au fost informați. Vă rog să-mi spuneți, cui ați comunicat acest lucru.

Vasile Grigorescu era mai alb la față decît batista pe care o scosese, spre a-și șterge fruntea.

— Nu cred... Nu-mi amintesc...

— Am să vă ajut eu — îi spuse Mladin. I-ați spus lui Alimănescu.

— Eu?... Poate... Totuși...

— Vă rog să precizați, unde, cînd și de ce i-ați spus.

— Să vedeți... — începu să bîlbiie contabilul, privind neliniștit pe cei din jur — eu i-am spus, așa...

ca ceva neînsemnat... pe seară... Cînd am plecat... M-a invitat la un pahar de vin.

— Și... cîte au fost de fapt ? întrebă Mladin.

— Mai multe... — recunosc el.

— V-a tras de limbă, nu-i așa ?

— Înfine... dacă mă gîndesc bine... da.

— Ei, aflați — îi spuse Mladin sever — că grație acestei informații, banda a fost avertizată și a comis spargerea. Cred — continuă el, adresîndu-se directoarei — că pe linie administrativă, această indiscreție trebuie sancționată.

Fața contabilului, care trecuse prin toate culorile curcubeului, se fixase la roșu.

— Aveți dreptate ! spuse el pînă la urmă și se ridică.

Inginerul Petrescu, care urmărise toată scena cu o deosebită curiozitate, se ridică și el și-i spuse lui Mladin :

— Bravo, tinere ! Dar nu cred că banda a aflat astfel. În fabrică nu avem oameni necinstiți. Probabil că nici Alimănescu n-a știut să-și țină gura.

— Probabil ! spuse Mladin cu seriozitate, dar îi venea să rîdă. Rămîneți și dumneavoastră, vă rog ; mai avem de vorbit.

Îl salută din cap pe contabil, care părea ușurat că poate pleca. După ieșirea acestuia, Mladin i se adresa lui Petrescu :

— Aș dori să mai îmi dați o mîină de ajutor.

— Cu plăcere — spuse inginerul și se vedea că așa era.

— Mi-ați spus, că la anexă se țin numai lăzi gata ambalate și sigilate.

— Așa este — confirmă directoarea.

— Și mi-ați mai spus — reluă Mladin — că atunci cînd se desface un sigiliu, se repară pe loc, în anexă.

— Da. Dar nu văd... — spuse Petrescu curios și nerăbdător.

— Și mi-ați mai spus, că la anexă nu există bu-

telie de aragaz, dar aveți două în magazie și la nevoie, una se duce la anexă.

— Da, da, așa este — spuse Ioana Mazilu.

— Bun! Puteți cumva să vă amintiți, care era situația buteliilor în ziua de sîmbătă, înainte de spargere?

Petrescu îl privi lung pe Mladin. Părea că-și zice: „e nebun? Sau face pe nebunul?”

— Cum mi-aș putea aminti un asemenea detaliu? spuse el după cîtva timp.

— Ar fi foarte important dacă v-ați putea aminti. Erau ambele butelii în magazie, sau una se afla la anexă?

— La această întrebare vă pot răspunde eu precis — spuse directoarea. Erau amîndouă în magazie. Am să vă spun și de unde știu. Cînd se trimite o butelie la anexă, imediat ce se termină treaba, se aduce înapoi. Așa e dispoziția, și se respectă cu stricteță.

— Cine comandă buteliile pline?

— Administrativul — spuse Ioana Mazilu. Magazinerul îi anunță că e nevoie și ei telefonează la Aragaz.

— Cum se transportă butelia la anexă? Cine o duce?

Petrescu răspunse prompt:

— Avem un cărucior pe două roți, pe care-l duce un om, care ajută la cărat. Tot așa se duce butelia goală la poartă și se ia cea plină, cînd o aduce camionul.

— Aș dori să vorbesc cu omul care duce căruciorul — spuse Mladin. Vă rog să-l chemați.

Directoarea formă un număr interior la telefon și dădu dispoziții. După cinci minute apăru în ușă un bătrînel, îmbrăcat în salopetă, care salută stingher.

— Vino mai aproape, tovarășe Hoge — îi spuse Ioana Mazilu. Tovarășul vrea să-ți pună cîteva întrebări.

Hogea se apropie de Mladin și-l privi intimidat.

— Uite, dragă tovarășe — îi spuse ofițerul cu voce blîndă — poți să mă ajuți într-o anchetă pe care o fac. Dumneata duci căruciorul cu buteliile de aragaz ?

— Da — spuse Hogea încurajat. Eu le duc.

— Foarte bine. Ei, ia povestește-mi și mie, cum faci operația asta.

— Păi... cum ? Mă trimite de la administrativ cu căruciorul la magazie. Tovarășul Semileanu îmi dă butelia la ușă, o încarc în cărucior și o duc unde trebuie... la anexă, la poartă dacă e goală, și de acolo iau una plină... Asta e tot...

— Bun ! Și cam la cît timp se schimbă buteliile ?

— Așa... cam la o lună...

— De ce e nevoie de două butelii ? întrebă Mladin pe inginerul-șef.

— Una trebuie să fie întotdeauna plină — răspunse acesta.

— Ași... zise Hogea plescăind din limbă — aceeași se schimbă mereu.

— De unde știi ? întrebă Mladin.

— Păi... e simplu. A doua stă după ușă și merge numai la anexă. Pe aia n-o umple niciodată.

— Ești sigur ?

— Da' ce n-o cunosc ?

— De cînd n-ai mai dus-o la anexă ?

— De... stați... ultima oară am dus-o cu o zi înainte de s-a făcut blestemăția aia la magazie, de au intrat hoții... De atunci n-am mai fost.

— Bine ! spuse Mladin, zîbindu-i prietenos. Dar ia spune-mi, butelia de la anexă cînd o iei ? A doua zi ?

— Nu. Aștept acolo cu căruțul. Nu durează mai mult de jumătate de oră.

— Mulțumesc, dragă tovarășe... Văd că știi toate rosturile foarte bine și m-ai ajutat mult. Mai spune-mi ceva... Cînd scoți butelia din anexă, a ce mi-roase acolo ?

Hogea stătu o clipă pe gînduri, apoi spuse :

— A seu...

— Bravo, tovarăşe! Nimic nu-ţi scapă! Mulţumesc!

Hogea dădu să plece.

— Mai stai o clipă — îl rugă Mladin.

Apoi, adresându-se directoarei:

— Vreţi să chemaţi magazinerul?

Ioana Mazilu formă un număr la telefon, sună mai mult, dar nu răspundea nimeni.

— O fi la anexă — spuse ea. Acolo n-avem telefon.

— Putem întreba poarta — zise Petrescu.

— Da!

Ioana Mazilu chemă poarta, de unde află că Semileanu plecase de cinci minute.

— Unde s-o fi dus? întrebă directoarea pe Petrescu, închizînd telefonul.

— Habar n-am.

— Ei, nu-i nimic — spuse Mladin. O să-l întreb altă dată. Vă mulţumesc.

Ieşi, grăbit, aproape alergînd, pînă la maşină şi se înapoie la D.M.C.

— Ai discutat cu arestaţii? îl întrebă pe Trasilă, de cum intră pe uşă.

— Da. Dar fără folos — îi răspunse acesta dezamăgit, plimbîndu-se agitat. Doctorul face pe grozavul. Nu vrea să recunoască nimic. Ştiţi ce mi-a spus? „Diseară tot o să-mi daţi drumul, pentru că nu mă puteţi reţine mai mult de douăzeci şi patru de ore şi nu-mi puteţi dovedi nimic din tot ce vreţi să-mi puneţi în sarcină.“

— Are dreptate!

— Ştiu. De aceea am convocat aici pentru ora douăsprezece pe diverşii lui „clienţi“.

— Şi crezi că vor vorbi? Se vor teme că-i vom acuza şi pe ei şi-şi vor ţine gura.

— Atunci pe ce contaţi ca să-l faceţi să vorbească?

— Pe arestarea celorlalţi, cu ajutorul cărora vom

reconstitui toate operațiile lor. El se ține tare, căci știe că principalul inculpat ne-a scăpat aseară.

— Și ? Sperați să-i prindeți pe ceilalți pînă diseară ?

— Cine știe ? spuse Mladin zîmbind acru.

„Face pe misteriosul“ — își spuse Trasilă cu ciudă.

— Dar Alimănescu ? Ce spune ? întrebă Mladin.

— E foarte deprimat. Nu poate contesta, pentru că a fost prins cu valiza în mînă. Dar tace ca un pește. La orice întrebare dă din umeri, privește podeaua și nu răspunde nimic.

— Va deveni și el mai vorbăreț. Fii pe pace !

— Ce aveți de gînd ? Nu mă lăsați să dansez pe jăratec... Ați fost undeva, acum ? Ați găsit ceva interesant ?

— Da. Dar nu avem timp de discuții. Fii bun și trimite pe cineva la garajul lui Damian să aducă butelia de aragaz care se află acolo.

Trasilă îl privi în ochi pe Mladin și deschise gura larg, holbînd ochii.

— De unde știți că e o butelie acolo ? Doar n-ați văzut încă inventarul garajului.

— E drept — recunosc Mladin cu modestie — dar am făcut anumite deducții și văd că nu m-am înșelat. Hai, trimite, te rog, urgent.

Trasilă ieși pentru scurtă vreme și cînd se înapoie, îl găsi pe Mladin scriind de zor. Nu îndrăzni să-l întrerupă, cu toate că murea de curiozitate. Cînd îl văzu, înfine, sfîrșind de scris și încuind hîrțile în sertar, nu se mai putu ține și întrebă :

— Nu-mi spuneți, tovarășe Mladin ?

Acesta se uită lung la el, apoi îi spuse :

— Uite, Trasilă. Azi dimineată știai exact cît știam și eu despre povestea asta. E adevărat ?

— Da — recunosc el.

— Dacă eu acum știu mai mult decît dumneata, este pentru că în loc să mă gîndesc la alte cele, nu m-am gîndit decît la datele problemei.

— Și eu m-am gîndit...

— Și la ce concluzie ai ajuns ?

— La niciuna. Știu că tovarășul maior a avut dreptate aseară, cînd ne-a spus că ceața asta nu-i place și că ne va face încurcături. Dovadă că Damian ne-a scăpat ieri de două ori. O dată l-a scăpat Șerban, după masă, cînd a intrat într-un debit să telefoneze și a ieșit ocolind un camion și făcîndu-se apoi nevăzut, și a doua oară tovarășul căpitan Ababei cu mașina, cînd a șters-o cu o parte din mărfuri. Mai știu că Magda Olănescu nu-i de găsit, știu că cel care s-a întîlnit aseară cu Alimănescu ne-a scăpat și el... Asta știu...

— Dar ce i-a spus Alimănescu aceluia, înainte de a se despărți?

— Ceva cu gazul. Nu știu ce...

— Trebuia să fii atent. I-a spus: „dacă află ce-i cu gazul, trebuie s-o ștergi și tu“...

— Da. E adevărat.

— Ei? Asta nu-ți spune nimic? Doar cunoști toate elementele problemei.

— Gazul... gazul... gazul... — bombănea Trasilă, umblînd furios. Nu știu! Zău, nu știu.

— Liniștește-te, amice. Nici eu nu știam, dar m-am gîndit și...

Ușa se deschise și intră un sergent.

— Tovarășe locotenent-major, unul dintre arestații de aseară dorește să vorbească cu cineva.

— Care?

— Alimănescu.

— Bine, adu-l aici.

— Ce-o mai fi vrînd? întrebă Trasilă.

— Vom vedea.

Alimănescu nu mai era domnul elegant pe care-l recunoscuse Mustăță în tramvai. Hainele-i erau mototolite, pentru că se culcase îmbrăcat. Barba îi crescuse repede și dădea semne de mare nervozitate, gura i se strîmba într-una, parcă ar fi mestecat ceva.

— Doriți să vorbiți cu mine? îl întrebă Mladin.

— Cu dumneavoastră, cu altcineva, cu oricine...

— Ce doriți?

— Am nevoie de un medic. Mă simt rău.

— O să vă conducă un tovarăș la infirmerie — îi spuse Mladin blînd. Luați loc.

Alimănescu se așează pe marginea unui scaun.

— Nu sînteți decît reținut pentru cercetări ; nu vă alarmați mai mult decît trebuie. Aveți poate vreo preferință pentru un anumit medic ?

— Nu.

— Poate aveți încredere în mod deosebit în unul sau altul... De pildă, avem aici un medic reținut pentru cercetări, pe care desigur îl cunoașteți.

Alimănescu îl privi nedumerit.

— Doctorul Mihai Stavăr — adăugă Mladin. Il cunoașteți ?

Alimănescu lăsă privirea în pămînt fără să răspundă.

— Bine — spuse Mladin — înțeleg că nu doriți să vorbiți despre lucruri neplăcute. O să fiți condus la infirmerie și mai tîrziu vom relua discuția, în mijlocul multor cunoscuți, chiar prieteni. De la întrunirea noastră prietenească, nu va lipsi decît unul... bietul Prosa, care ne-a părăsit înainte de vreme...

Mladin sună și sergentul îl pofti pe Alimănescu să-l urmeze.

— Îl duci, te rog, întîi la infirmerie — îi spuse Mladin.

Se făcuse ora douăsprezece și prin birou începură să se perinde „clienții“ lui Stavăr. Opt femei și șase bărbați. Niciunul nu nega că-l cunoaște pe doctor, dar toți îl consultau numai ca „medic“, fără să cumpere nimic de la el. Toți însă aveau ochi strălucitori, minile le tremurau, transpirau abundant și erau excesiv de nervoși.

Pe la ora patru discuțiile luaseră sfîrșit, fără nici un rezultat.

— Ei, să mergem și la masă — spuse Mladin uitîndu-se la ceas și ieși grăbit.

— Mă iertați c-am întârziat. — spunea el după scurtă vreme Irinei și Lianeii — am avut un raport lung de scris... Sper că nu m-ați așteptat cu masa...

— Ba da — glumi Irina. Vrei să mănânci mînca-re de aseară? Ți-am păstrat-o. Sau o preferi pe cea de azi?

— Am fost cam prins...

— Pe cîți ai prins? îl întrebă Liana rîzînd ștren-gărește.

În timp ce Mladin mînca, fetele îi povesteau tot fe-lul de nimicuri, ca să-i gonească gîndurile. Observa-seră că e distrat.

— Te întinzi puțin, Nicule? se interesează Irina.

— N-am să am timp. Mai stau puțin și trebuie să mă întorc la slujbă.

— Eu plec — spuse Liana.

— Nici să nu te gîndești! interveni Irina. Stai cu mine să învățăm.

— Atunci, numai puțin. Pe urmă vreau să mă duc pînă acasă.

Irina strînse tacîmurile repede, apoi se așeză cu Liana la masă și începură să citească. Mladin stătea într-un fotoliu lângă sobă. De copil, îi plăcea să pri-vească flăcările prin ușa deschisă, să urmărească jo-cul lor vesel. Acum însă nu le vedea... Ochii îi erau ațintiți asupra tabloului minunat pe care îl înfățișau fetele, una brună, cealaltă blondă... Totuși, mai mult privea dincolo de ele, departe... Se străduia să nu se mai gîndească la nimic, să stea să se odihnească mă-car o jumătate de oră, dar se trezea făcînd mereu so-coteli, construind ipoteze, părăsindu-le și iar revenind asupra lor...

Liana se întoarse spre el și-l privi o clipă, dar el nu-și luă ochii de la perete.

— Ia uite — îi șopti Irinei — fratele tău doarme cu ochii deschiși.

— Nu. Așa visează el... Acum prinde hoții pe care nu-i poate prinde în realitate!

Amîndouă izbucniră în rîs.

„De ce or fi rîzînd?” se întrebă el.

Dar renunță să mai facă ipoteze, se uită la ceas, apoi se ridică și spuse:

— Plec! La revedere, copii!

— Copii! exclamă Irina încruntîndu-se.

— Scuzați! Oameni mari! Doctorițe, ce mai...

— Merg și eu — zise Liana, și-și îmbracă paltonul pe care el se grăbi să i-l țină.

După ce meraseră cîțiva pași în tăcere, Liana îl întrebă:

— Ți-au fost de folos informațiile mele?

— Da — spuse el încet, privind-o cu duioșie — mi-au folosit chiar foarte mult. Uite, ca o dovadă de încredere, am să-ți spun: doctorul Stavăr e arestat.

Pe fața ei trecu o umbră, ca un nor. Apoi, își mușcă buzele, mai făcu cîțiva pași și-l luă pe Mladin de braț.

— Îți mulțumesc! spuse el, apăsînd ușor mîna lui pe mîna care-l ținea strîns. Ești o fată curajoasă.

— Nu-i ușor, Nicule... Pot să-ți spun pe nume?

— Da, Liana.

— Înțelegi? L-am stimat multă vreme și mi s-a părut chiar că-l iubesc.

— Ți s-a părut numai?

— Da. Azi sînt sigură.

— Pot să te întreb de ce?

Liana îl privi în ochi, zîmbi și nu răspunse.

— Era și femeia ceea amestecată? întrebă ea după cîtva timp.

— Magda Olănescu? Da. Dar pe ea n-am găsit-o încă.

— Cum așa? A dispărut?

— Da. De cîteva zile.

Liana își retrase mîna de sub brațul lui și se opri.

— Acum trebuie să plec...

— Unde?

— Secret profesional.

Mladin o privi curios.

— Nu mă întreba nimic. Cum aflu, ce vreau să știu, vin la birou.

— Te aștept !

*

Liana intră într-una din cabinele Palatului Telefoanelor, introduse o fisă și formă : 03.

— Alo, informațiile ?

— Da.

— Am fost chemată de numărul 3—14—15. Aș dori să știu cine răspunde la acest număr.

— Nu putem să dăm asemenea informații.

— Mulțumesc ! răspunse ea dezamăgită.

Ieși din cabină și se opri puțin, să se gîndească. Să renunțe ? Să-i spună lui Nicu numai numărul de telefon pe care-l auzise întîmplător, cînd se oprise sub fereastra deschisă a lui Stavăr ? El desigur va obține imediat informația. Dar nu ! Voia să-i arate, neapărat, că e în stare să-l ajute...

Deodată îi veni o idee. Porni de-a lungul ghișeeilor din holul mare și se opri la cel pe a cărui placă scria : 30.000—40.000.

Îi zîmbi prietenos funcționarei și-i spuse :

— Mi-am uitat avizul acasă. Pot plăti și fără el ?

— Desigur. Ce număr aveți ?

Inima Lianej bătea atît de tare, încît i se părea că și funcționara de la ghișeu o aude.

— 3—14—15 — spuse ea încet.

„Dacă mă întreabă numele și adresa ? Ce mă fac ?” se gîdea.

Funcționara căută în fișier.

— Ileana Ștefănescu ? întrebă ea.

— Da ! spuse Liana repede.

— Aveți 37 de lei de plată.

— Atît de mult ?

— Da. Aveți două telefoane cu Sibiul.

— Nu se poate. Trebuie să fie o greșeală.

— Pofțiți duplicatul avizului.

Liana îl luă în mână și constată că foaia îi tremura în față.

Ileana Ștefănescu, strada Sandu Aldea 36, citi ea repede.

— Da, așa e.

— Plățiți ?

Îi era rușine să mai dea înapoi, după ce deranjase atât funcționara, care fusese amabilă cu ea.

— Da, da... — îi răspunse și în gând își spunea : „am numai 56 lei la mine... ce să fac ?“

Luă nota de plată și o porni spre casă. Mai erau două persoane înaintea ei. Se întoarse spre ghișeu și văzu că funcționara o privește. Oftă, scoase banii, plăti și plecă repede.

Trebui să aștepte vreo zece minute pînă să poată intra la Mladin. Era roșie la față, dar se simțea mîndră. Izbutise... Nicu va aprecia dibăcia ei...

Mladin o întâmpină la ușă, o pofti să șadă, îi prezentă pe Trasilă, care o privea curios.

— Tovarășa Mihuț și-a pus în gând să ne ajute — spuse Mladin lui Trasilă.

Liana îi întinse lui Mladin nota de plată a telefoanelor pe care apăreau numele și adresa Ileanei Ștefănescu. El se uită cercetător la hîrtie, apoi o privi mirat.

— Ce-i asta ?

— Adresa la care se află probabil Magda Olănescu.

— De unde știi ?

— Secret profesional ! exclamă ea și rîse.

— Nu te supăra... Dar e o chestiune serioasă... Trebuie să știu cum ai aflat adresa.

— Foarte simplu... doctorul Stavăr i-a telefonat la numărul 3—14—15. L-am ținut minte... Și azi...

Povesti cum aflase adresa...

— Pot să aplaud ? întrebă Trasilă, rîzind zgomotos.

Mladin rîdea și el.

— Și te-a costat 37 de lei — spuse el. Apoi adăugă: Păcat !

— De ce păcat ? sări Liana ca arsă.

— Pentru că agentul care a rămas în casa lui Stavăr, după arestarea acestuia, a fost chemat de 3—14—15 și... am aflat și adresa... mai ieftin e drept...

INTILNIREA

Ileana Ștefănescu încercase zadarnic s-o liniștească pe Magda. Nici cuvintele ei, nici rugămintele lui Damian nu foloseau la nimic. Magda umbla fără astîmpăr, se așeza, se culca, dădea din picioare, plîngea și rîdea, uneori scotea cîte un țipăt, de putea alarma vecinii.

— Faceți ceva ! Nu înțelegeți ? Faceți ceva, altfel înnebunesc ! Mă duc la miliție, spun tot, să mă trimită la spital, să-mi facă o injecție ! Faceți ceva... Auziți ?

Profitînd de un moment prielnic, cînd părea că se mai liniștise puțin, gazda își luă sacoșa și porni să cumpere de la farmacie un calmant puternic, s-o adoarmă.

— Vă rog, nu deschideți, oricine ar suna — îi spuse ea lui Damian.

— Duceți-vă, doamnă, și veniți repede — o rugă acesta.

Abia trecuseră cinci minute, cînd cineva sună la intrare. Damian tresări și stînsese lampa mică, ultima lumină din încăpere.

— Aprinde lumina ! strigă Magda.

— Sst !

— Aprinde, îți spun !

Damian o aprinse și cu glas scăzut începu s-o roage să stea liniștită. Din nou se auzi sunînd. Pe Damian îl trecu un fior. Abia se stăpîni să nu se ridice. Magda încetase să mai plîngă, ședea liniștită, dar privirile-i rătăceau de colo pînă colo. Deodată, se ridică și, înainte ca Damian s-o poată opri, ajunsese dintr-un salt la ușă și trase de zăvor. Apoi o auzi strigînd :

— Luați-mă !

Urmă un țipăt înăbușit și cineva trânti ușa. În cameră intră un bărbat înalt, îmbrăcat într-un impermeabil cenușiu, tîrînd după el pe Magda, fără cunoștință.

— Tu ești ! exclamă Damian, răsuflînd ușurat. Cum ai ajuns aici ?

— De azi dimineață o caut pe Magda — răspunse acesta rînjind și privind-o pe Magda. Am fost pe la toți prietenii... aici mi-era ultima nădejde... E bine aici, izolat, nici dracu n-o să ne caute...

Magda zăcea, tot leșinată, pe divan.

— Las-o așa — spuse Damian. E cel puțin liniștită. Are draci și e în stare să facă o năzbîtie.

Noul venit rotea ochii prin odaie. Deodată își opri privirea pe sacoșa Magdei, care era alături de ea pe divan. Fără să-i pese de Damian, o luă în mînă, o desfăcu și aruncă întregul conținut pe divan. Din sacoșa mare căzură articole de toaletă, batiste, chei, o cutie nichelată de seringă, vreo două flacoane, un portofel, o pungă...

Cu mîinile tremurînde, omul în impermeabil desfăcu flacoanele, cutia, portofelul, punga, dar le aruncă cu dispreț la loc pe divan. Luă din nou sacoșa, vîrî o mînă și scoase un pantof, pe care-l puse tot pe divan. Mai scotoci puțin, dar nu mai găsi nimic. O privi pe Magda, îl privi și pe Damian și spuse furios :

— Unde naiba or fi ?

— Ce cauți ? îl întrebă Damian.

— Nu te privește — îi răspunse omul, scurt.

Apoi îi veni o idee... Luă pantoful în mînă, privi piciorul Magdei, rîse și băgă pantoful în buzunarul impermeabilului...

În aceeași clipă Magda deschise ochii, privi puțin buimăcită prin odaie, apoi își aduse aminte ce se petrecuse, văzu lucrurile răvășite pe divan, căută printre ele și în sacoșă, apoi scoase un strigăt :

— Pantoful !

Noul venit rînjea sarcastic.

— Voiai s-o ștergi cu comoara lui Prosa — spuse el răstit. Dar nu-ți merge!

— Dă-mi... dă-mi pantoful... — spuse ea gîfîind și se ridică, mergînd spre el.

— Șezi! strigă dînsul. Șezi îți spun!

— Damian! spuse ea încet, apăsîndu-și inima. Damian! Ia-i pantoful... E al meu...

Damian nu știa ce să facă. Îi privea pe amîndoi... Deodată înțelese... Va să zică... În pantof era ceva ascuns... În ochi i se aprinse o lucire stranie, gura i se strîmbă și pe neașteptate se năpusti asupra omului în impermeabil.

Incepu o luptă turbată între cei doi bărbați. Își trăgeau pumni, pe unde apucau, se trînteau pe jos, cînd unul cînd altul deasupra... Magda se urcase în picioare pe divan și asista mută la scena oribilă care se desfășura sub ochii ei...

„Numai de ar învinge Damian!“ își spunea ea. Dar Damian pierduse poziția favorabilă pe care o avusese... Zăcea acum pe spate, cu o mîină prinsă sub el. Pe cealaltă i-o ținea adversarul strîns și ridicase pumnul liber să-i zdrobească fața schimonosită, care se întorcea cînd pe dreapta, cînd pe stînga... Nu se auzea decît respirația de fiare a celor doi oameni încheștați în luptă și, din cînd în cînd, un geamăt sau o sudalmă surdă.

Deodată soneria răsună prelung... Pumnul care stătuse deasupra capului lui Damian, îl izbi cu putere între ochi... Damian icni o dată și rămase nemișcat. Omul se ridică și cu priviri sălbatice căută o eșire. Deschise fereastra, măsură înălțimea din ochi și încălecă pervazul. În clipa aceea Magda se repezi la el și-i trase pantoful din buzunar.

— Canalie! spuse el între dinți și se repezi la ea.

Îi trase o palmă zdravănă, îi smulse pantoful din mîină și sări în întuneric.

Soneria suna într-una. Se auziră lovituri de pumni în ușă și o voce strigînd solemn:

— În numele legii, deschideți!

Magda se dezmetici, se duse spre ușă, trase zăvorul și se dădu la o parte. Mladin și Trasilă intrară în cameră, văzură dintr-o privire ce se petrecuse și se aplecară pe fereastra deschisă. Mladin scoase un fluier din buzunar și suieră o dată lung și o dată scurt. De departe primi un răspuns, apoi încă o dată, de mai departe...

Magda se așezase pe divan, își ținea capul în mâini și plîngea fără zgomot. Cei doi ofițeri se plimbau prin odaie...

După cîteva minute se auzi iar soneria. Trasilă îi deschise lui Vasile Jumătate, care gîfîia. Mladin îl privi și n-avu nevoie să-l întrebe, ca să înțeleagă că-i scăpase fugarul...

Atunci Mladin puse mîna pe umărul Magdei și-i spuse blînd :

— Mergem, doamnă.

Ea îl privi în ochi, resemnată, se ridică, își îmbracă mantoul, își băgă lucrurile răvășite în sacoșă și porni încet spre ieșire. La ușă se clătină puțin... Mladin o luă ușor de braț și-i ajută să coboare scara.

Trasilă și Jumătate îl apucară pe Damian de cap și de picioare și-l coborîră la mașină.

— Dumneata rămîi aici. Îți trimit o mașină — îi spuse Mladin lui Jumătate — și rogi gazda să ne viziteze...

— Ca să găsească drumul mai ușor — adăugă Trasilă — o conduci, nu-i așa ?

— Cine era omul care a fugit ? întrebă după scurtă vreme Trasilă pe Mladin, în mașina cu care plecaseră de la D.M.C. după ce dăduseră pe Magda și Damian în îngrijirea infirmeriei miliției.

— Șeful bandei — răspunse Mladin scurt.

— Cine-i ? mai întrebă Trasilă rugător.

— Ai să faci cunoștință cu el, îndată... Puțintică răbdare... Avem întîlnire...

Pe bulevard, lângă biserica Italiană, Mladin îi spuse șoferului să oprească și intrară într-un bloc.

— La apartamentul Magdei ! exclamă Trasilă.

Mladin intră la portar, în timp ce ajutorul său asculta din ușa convorbirea.

— Ceva nou pe aici ? întrebă Mladin.

— Nimic — auzi Trasilă răspunsul portarului.

— Am să te rog să pleci acasă, chiar acum.

— Dar cine păzește blocul ? întrebă portarul îngrijorat.

— Noi — îi răspunse Mladin scurt.

Portarul dădu din umeri și se pregăti să plece.

— Stinge lumina ! îi strigă Mladin.

Apoi urcară pe trepte cele șapte etaje, încet, fără să vorbească. Ajunși sus, Mladin scoase din buzunar o cheie, pe care i-o predase Șerban după vizitarea apartamentului, descuie ușa, îi făcu semn lui Trasilă să intre, apoi intră și el, lăsînd ușa numai puțin întredeschisă. Scoase o lanternă din buzunar, lumineă drumul și amîndoi intrară în camera răvășită.

— Șezi ! șopti Mladin și amîndoi se așezară pe cîte un scaun, de o parte și de alta a ușii.

Era o liniște apăsătoare. De departe se auzea numai zgomotul străzii, dar ca un murmur. În odaie răsună din cînd în cînd un scîrțîit de mobilă, din cauza caloriferului care încălzise odaia neaerisită... Trasilă tresărea și ducea mîna la tocul pistolului. După cîtva timp se obișnuise...

Minutele treceau încet... sferturile de oră păreau secole... O data Trasilă încercase să șoptească lui Mladin :

— Nu mai vine...

Dar Mladin făcuse un „sst !“ categoric.

Trasilă începuse să numere în gînd, apoi să-și facă griji să nu adoarmă... Tînpul parcă era ținut pe loc de o mîină invizibilă... Trecuseră aproape două ore...

Deodată se auzi pe sală un ușor scîrțîit de ușa. Apoi iar nimic... După un minut lung, putură distinge un zgomot ușor de pași... Parchetul scîrțîi... Bezna

era atît de adîncă, încît, cînd omul, care intrase, trecu între cei doi care-l așteptau, nu-i putură zări silueta. Dar urechea percepea zgomotul ușor al pașilor...

Omul ajunsese în mijlocul odăii. Scoase din buzunar o cutie de chibrituri, din ea un chibrit, îl frecă de cutie și în lumina slabă și gălbuie, Trasilă zări un om înalt, îmbrăcat într-un impermeabil cenușiu.

— Stai așa ! Mîinile sus !

În timp ce-i dăduse ordinul, Mladin proiectase lumina lanternei pe spatele omului, care stătea înțepenit, cu mîinile ridicate.

— Pune-i *mănușile* ! spuse Mladin și după o clipă se auzi țacănitul sec la cătușelor care se închideau.

— Îți mulțumesc că ai fost aproape punctual la întîlnire — spuse Mladin pe un ton sarcastic. Începușem să-mi pierd răbdarea.

— Întîlnire ? mormăi prizonierul.

— Da. Era logic... N-aveai unde să te ascunzi, decît aici... Cunoșteai bine apartamentul, de cînd l-ai spart...

SE RIDICĂ CEAȚA

Ceața, care îngreunase atît de mult urmărirea bandiților în ultimele zile, dispăruse în dimineața următoare. Un soare palid reușea să-și strecoare pe alocuri razele printre norii plumburii și un vînt nu prea rece începuse să usuce mîzga de pe străzi. Prin ferestrele largi ale biroului maiorului Constantinescu pătrundea o lumină cenușie, dar destulă pentru a nu mai folosi becurile, care arseseră atîtea zile în șir...

La masa maiorului luase loc, în dreapta lui, procurorul, care asistase la cercetarea spargerii din fabrică, iar lîngă el un medic în civil, care se ocupase în ajun de Magda și de Damian. În stînga maiorului ședea căpitanul Ababei, Mladin, apoi Trasilă și Vasile Jumătate.

De partea cealaltă a mesei ședeau pe scaune : Alimănescu, Stavăr, Magda Olănescu și Damian, încadrați de plutonierii Șerban și Gheorghieș.

— Tovarășe procuror — spuse maiorul Constantinescu — aveți în față arestații pentru care ați semnat ieri mandatele. Doctorul Stavăr și contabilul Alimănescu au fost audiați de noi, dar au refuzat să facă declarații. Doamna Magda Olănescu și șoferul Damian n-au fost încă interogați, pentru că erau suferinzi. Tovarășul doctor, aci de față, confirmă că și acești doi sînt acum în măsură să răspundă la întrebări. Interogatoriul de identitate s-a luat tuturor. Dau acum cuvîntul tovarășului locotenent-major Mladin, care a anchetat spargerea făcută la Fabrica de medicamente Nr. 3, precum și traficul de stupefiante. Tovarășe Mladin — i se adresă el acestuia — te rog să ne faci o expunere a faptelor și a concluziilor Direcției Miliției Capitalei, după care vom trece la interogarea inculpaților.

Mladin, care era totdeauna stăpîn pe sine, azi părea puțin mai palid. Atmosfera solemnă, munca și încordarea ultimelor zile și nopți erau înscrise pe trăsăturile feții lui. Cînd începu să vorbească însă, în voce nu se strecură nici o urmă de emoție sau oboseală. Vorbea tare, dar rar și apăsător...

— Spargerea care s-a efectuat la Fabrica de medicamente Nr. 3, a prezentat din prima clipă cîteva aspecte ciudate, pe care le voi arăta, pentru a se putea mai bine înțelege mersul cercetărilor.

Inculpații se priveau cu coada ochiului și încercau să ghicească din expresiile celorlalți ce atitudine e recomandabil să ia. Stavăr era cel mai calm și stăpîn pe sine. Alimănescu, impresionat, dar cu dinții strînși, dîrz. Magda Olănescu, calmată de medic, făcea vădite eforturi să rămînă aparent indiferentă, dar își trăda neliniștea prin mototolirea batistei pe genunchi, pe care aproape o rupsesese de atîta mozoleală. Pe fața tumefiată și umflată a lui Damian nu se putea citi decît o furie grozavă, dar neputincioasă. Cînd Mladin începuse să vorbească, ei îl ascultau, urmărindu-i miș-

cările vioaie ale capului, care se întorcea cînd la unul, cînd la altul, și ale mîinilor, care parcă voiau să sublinieze, iar uneori să sculpteze, imaginea lucrurilor pe care le explica.

— Această spargere a fost pusă la cale de către inculpații prezenți aci, plus inginerul chimist Valentin Prosa, care a decedat, și de către șeful bandei, cel mai periculos dintre ei...

Mladin se opri puțin și examinează fețele celor patru arestați din fața lui. Aceștia, la auzul ultimelor lui cuvinte, părăd să ciulească urechile și pe fețele lor distinse un zîmbet pripit, parcă și-ar fi spus: „unde e șeful?”

— Dar — continuă el — poate ar fi bine să-l invităm și pe el, căci această poveste, cred că-l interesează în egală măsură ca și pe dumneavoastră. Tocmai a rămas un scaun liber.

Cei patru prizonieri întoarseră privirile spre dreapta, unde într-adevăr, lîngă Damian, era un scaun liber. Maiorul apăsase pe butonul soneriei de sub masă, ușa se deschise și apărură, escortat de un sergent, omul cu impermeabilul cenușiu, care se așeză pe scaunul neocupat.

— Luați loc, domnule Semileanu — îi spuse Mladin. N-am avut încă plăcerea să stăm de vorbă, de cînd sînteți oaspetele nostru. Iată cum s-a petrecut spargerea...

Toți patru se aplecară înainte, să-l privească pe noul venit. Pe fețele lor se vădea curiozitate; numai Damian îl privise cu ură, apoi întorsese capul, ca scîrbit.

— Banda aceasta lucra de mai multă vreme. Furturile se succedau în fabrică, după un sistem, pe cît de simplu, pe atît de ingenios. Semileanu avea în magazie două butelii de aragaz. Una avea într-adevăr gaz. Cealaltă...

La a doua sonerie a maiorului, un sergent aduse o butelie și o puse în fața lui Mladin pe masă.

— ...adică aceasta, servea la scoaterea materialelor din depozit...

Mladin culcă butelia, îi deșurubă fundul și arată butelia goală pe dinăuntru, în care se zăreau urme de praf alb.

— Semileanu o umplea cu chimicale din depozit, apoi pleca la anexa fabricii, care se află pe aceeași stradă, pasă-mi-te să aplice sigilii pe lăzi. Acolo însă, se servea de o lumînare, cu care într-adevăr aplica sigiliile încălzite, iar butelia o descărca de conținutul ei prețios, într-o ladă goală, de unde scotea câte o pungă sub manta sau în servietă, căci la anexă nu mai exista control la poartă. Astfel au fost scoase cantități însemnate de materii prime și produse, care luau drumul pieței negre, precum și stupefiante din dulapul special, care era în aceeași magazie. Intr-o zi a sosit un nou stoc de stupefiante. Dar în sînul bandei s-a dat alarma: peste două-trei zile va avea loc un control inopinat al magaziei. Printr-o indiscreție a contabilului-șef, pe care Alimănescu l-a dus la „un pahar de vin“, care au fost mai multe, acesta a aflat și și-a informat prietenii. Trebuia repede înscenată o spargere, altfel ar fi ieșit la iveală lipsurile. În consecință, Semileanu a început în interiorul magaziei, în care lucra singur, să dea jos tencuiala interioară și să scoată cărămizi, pentru a ușura spargerea rapidă pe din afară. Discret, desigur, a marcat și pe peretele exterior profilul spărturii ce avea să se producă. Aceasta a fost o operație delicată, căci trebuia s-o facă singur, cu grijă, să nu facă zgomot, să mascheze în interior spărtura și cărămizile, cu lăzi și saci.

Pe fețele inculpaților se citea stupoarea... Aveau aerul să-și spună: „de unde știe? Parcă a fost de față.“

— Totul a fost studiat pînă în cele mai mici amănunte. De cu seară, Semileanu a făcut o dezordine grozavă în magazie, a forțat broasca dulapului, a împachetat stupefiantele și le-a așezat, împreună cu butelia goală, lîngă spărtură, alături de cărămizile scoase și de tencuiala căzută. Banda studiasse și itinerariul milițianului de pază. Norocul a fost de partea lor. Era o ceață

deasă. Au venit în mașina lui Damian. Era înăuntru Prosa, Alimănescu și Semileanu. După ce milițianul s-a îndepărtat, au aplicat saci uzi pe peretele exterior și cu unelte necesare au spart zidul, adică tencuiala exterioară și puținele cărămizi care rămăseseră, și au pătruns în magazie, unde au încărcat rapid stupefianțele și butelia de față. În locul ei au băgat o altă butelie, au scos și un bidon în stradă, vorba aceea : să fie... și se pregăteau să plece. Totul n-a durat decît cîteva minute. Dar milițianul s-a întors, i-a zărit, i-a somat, a tras, fără să-i nimerescă, din cauza ceții... Ei au sărit în mașină și au plecat. Destinația era : garajul lui Damian din calea Griviței. Pe drum însă începe o complicație neprevăzută...

Pentru anchetatori, cu toate că le era cunoscut în linii mari mersul anchetei, detaliile date de Mladin, ca și cum ar fi asistat la cele petrecute, stîrneau un interes deosebit. Mai ales Trasilă nu-și găsea astîmpăr pe scaun.

— Mai mult decît o complicație... o dramă — continuă Mladin. Inginerul Prosa, foarte gras, suferind de cord, cu tensiunea foarte ridicată, după emoțiile cu pregătirea și executarea spargerii, după somațiile și focurile milițianului, se simte rău. Din ce în ce mai rău. Ce facem cu el ? se întreabă prietenii. Il ducem urgent la doctorul Stavăr ! Zis și făcut. În strada Spătarului, colț cu aleea în care locuiește amicul, Damian oprește mașina, numai o clipă, pentru a-și lăsa pasagerii, apoi gonește spre garaj, spre a depozita tezaurul și butelia. Dar Semileanu și Alimănescu au descărcat un cadavru. Consfătuire rapidă... Ce facem cu el ? Au intrat la Stavăr și l-au anunțat, sau au luat singuri inițiativa ? Nu importă. Sînt detalii pe care le vom afla de la dumnealor. Fapt este, că-i scot urgent cheile din buzunar, fug la apartamentul lui și-i fac o percheziție în regulă. Ce caută aci ? În primul rînd, dacă nu există hîrtii sau obiecte compromițătoare. Dar Semileanu mai caută ceva : comoara lui Prosa. Știa, căci Prosa era guraliv, că are niște bri-

liante valoroase. Și pe acestea le caută cu înfrigurare, dar nu le găsește, pentru că ele erau în altă parte. Voi mai reveni asupra lor.

În timp ce vorbea, Mladin nu-i scăpa din ochi pe ocupanții scaunelor din față. Nu-i scăpă deci privirea de ură pe care i-o aruncă Magda lui Semileanu și nici pumnii strînși convulsiv ai lui Damian.

— Aici, însă, norocul îi părăsește. Ne gratifică cu două indicii prețioase, care ne dau de gîndit : un pantof de femeie, precizez, unul singur și un fragment de bilet prin care doamnă Olănescu îi dă întâlnire lui Prosa în Talcloc. E drept că indiciile nu erau chiar atît de clare, dar am reușit totuși, după oarecare strădanie, să le descifrăm. Mai mult, un vecin al lui Prosa, îi vede pe palier, în fața ușii, și-și fixează în minte chipul lui Alimănescu. Acesta este primul din bandă pe care reușim să-l identificăm, cu ajutorul vecinului, un bătrîn pensionar hazos, care, printr-un procedeu, pe cît de nepermis, pe atît de ingenios, îl duce pe Alimănescu la secție, unde e identificat. Că Prosa a participat la spargere, se constată ușor, grație urmei pe care a lăsat-o în fața spărturii și care se identifică cu pantoful lui. Tot acolo s-a mai găsit o urmă de picior, care, mai tîrziu, stabilim că era a lui Damian. Alimănescu o dată identificat, ne duce la Damian, acesta la doamna Olănescu, iar dumneaei la doctorul Stavăr.

Maiorul și Trasilă își ascuseră un zîmbet, văzînd că Mladin falsifică istoria, omițînd intenționat să vorbească despre o tînră și blondă studentă...

— Să ne oprim puțin asupra rolului fiecăruia în bandă. Semileanu, domnul șef, cel mai activ, procură „marfa”. Calculat și șiret, încearcă să mă mistifice, făcîndu-mi confidențe despre greșelile comise, ca să-mi abată atenția îndreptată asupra lui și să mă bage la bănuială, că inginerul-șef trebuie să aibă un rol ocult și că Prosa, care e mort și inofensiv, e vinovat de spargere. Alimănescu veghează la contabilitate și ajută la desfacerea „mărfii” sustrase, primind bani atunci cînd poate, iar cînd „clienții” nu au, obiecte de valoare, pe

care Magda Olănescu și Damian le vînd la Talcioac, unde de altfel se fixează și întâlniri altor „clienți“, spre a primi contra bani și „parolă“ otrava fatală. Prosa, bineînțeles „consilier tehnic“, în calitatea lui de inginer chimist, pare-se priceput. Doctorul Stavăr, un om plin de caracter, milos, împarte visele de fericire clientelei sale, sub formă de fiole, bine plătite, mergînd pînă acolo, încît o speculează pe prietena și complicea sa, doamna Olănescu, lăsîndu-se gras plătit pentru injecțiile pe care i le face, căci ea nu primește, din ordinul lui Prosa probabil, partea ei din afacere, în natură, ci numai în bani, pentru a nu abuza de stupefiante.

— Protestez ! strigă Stavăr.

— Aveți tot timpul ! îl liniști maiorul.

— Tot doctorul Stavăr servește și ca agent de legătură — reluă Mladin fără să bage de seamă intervenția medicului — între membrii bandei. De pildă, Damian îl anunță că e pericol, căci s-a simțit urmărit și repede o anunță pe doamna Olănescu, ascunsă, din „nervozitate“ la doamna Ileana Ștefănescu, la numărul 3—14—15, că e cazul să fie prudentă.

Ajuns aci, Mladin se opri iarăși. Stavăr redevenise impasibil, dar era clar că numai grație unui efort de stăpînire, căci simțea partida pierdută.

— Poate e necesar să ne oprim puțin și asupra caracterelor personajelor noastre și în special a stimatului șef. Semileanu, nereușind să descopere în locuința lui Prosa briliantele ce-i aparținuseră și agonisite cu sudoarea frunții, are o idee minunată: or fi la doamna Olănescu. Știind că e ascunsă în altă parte, îi violează domiciliul, dar nici aici nu găsește comoara. Cînd află că am dat de firul poveștii cu buteliile, își pune în aplicare planul, așa cum îi spusese Alimănescu în ajun: „dacă află ce-i cu gazul, trebuie s-o ștergi și tu“. Căci are curajul să se ducă la serviciu și după arestarea lui Stavăr, din a cărui locuință Semileanu a dispărut cînd am sosit noi. Și rămîne la serviciu și după ce constată că Alimănescu nu este în fabrică și

poate presupune ușor că a fost și el arestat. Numai când înțelege că mă ocup de butelii, pleacă fără să-și ia rămas bun, rătăcește probabil în căutarea complicilor, o găsește înfine pe doamna Olănescu, îi fură pantoful în care dumneaei își ascundea cu grijă averea moștenită de la defunctul ei prieten, se bate cu amicul său Damian pe care-l lasă în nesimțire și puțin desfigurat și numai pe urmă vine să ni se predea, dar nu aici, ci tot în locul preferat al domniei sale, la locul spargerii, în apartamentul doamnei Olănescu, unde-l așteptam. Am înțeles că-și va face socoteala greșită, că tocmai acolo va fi mai în siguranță și nu-l va căuta nimeni. Dar socoteala de acasă... Ca și alibiurile pregătite, dar cu martori „clienți“ ai mărfurilor...

Mladin se opri. De fapt terminase ce avusese de spus, spre a arăta inculpaților că miliția cunoaște întreaga lor activitate și deține suficiente probe pentru acuzarea lor, orice tăgadă fiind inutilă. Știa că, interogați, fiecare în parte, va căuta să dea vina pe ceilalți, pentru a căuta să-și ușureze situația, dar că orice asemenea încercări vor fi inutile. Totuși, găsi de cuviință să le mai spună câteva cuvinte, spre a-i lăsa să înțeleagă că e mai bine să recunoască, în propriul lor interes, justiția ținând seama că au mărturisit spontan și că, oricât de înrăiți ar fi, mai au posibilitatea să se îndrepte, după ispășirea pedepsei cuvenite.

Inculpații fură conduși la arest. Anchetatorii mai schimbă câteva cuvinte, apoi se retraseră, fiecare la munca lui.

— Dumneata, mai rămâi puțin, Mladin — spuse maiorul.

Rămas singur cu el, se ridică de la masă și-i întinse mâna calduros, fără să-i spună nimic altceva decât :

— Foarte bine, Mladin, foarte bine !

Dar acest „foarte bine“ valora pentru tânărul ofițer cît un discurs sau o decorație.

— Cred că e cazul acum, dragă Mladin, să te odihnești puțin. Ai muncit cam mult în ultimul timp. As-

cultă-mi sfatul, du-te acasă și odihnește-te serios. Sper că nu ai vreun musafir — adăugă el zîmbind și clipind șiret.

Mladin roși puțin, dar numai puțin, pentru că el tocmai spera că îl așteaptă unul.

În drum spre ușă, maiorul se opri în dreptul ferestrei și privi afară.

— Ce zici? Se ridică ceața? întrebă el.

— S-a ridicat, tovarășe maior — răspunse Mladin, zicîndu-și în sinea lui: „aș vrea să zbor... probabil *asta* se numește fericire.“

!

Ajuns însă acasă, își revizui părerea. Era puțin mai devreme decît de obicei și fetele încă nu se așezaseră la masă.

— Miracol! strigă Irina. Mănînci cu noi?

— Da! Și nu mă duc la serviciu, nici azi, nici mâine.

— Ești bolnav? îl întrebă Liana îngrijorată.

— Grav! răspunse el. Imi trebuie o îngrijire serioasă. Cred că am nevoie de o doctoriță!

Irina ieși tiptil din odaie, căci instinctul îi spunea că în acel moment fratele ei se putea mulțumi cu o singură doctoriță. A doua, cît de dragă, era de prisos.

Nr. 2754

Redactor de carte : Tudor Popescu
Tehnoredactor : Gh. Iacob
Corector : Paula Blăjan

Dat la cules 3.IV.957. Bun de tipar 8.VII.957. Tiraj 10.100 ex. Hirtie tipar de 50 gr. m.p. Coli de tipar 12,25. Coli de editură 10,7 Ft. 32/84×108. Com editurii 2.403. Ediția I. A. 0936. Pentru bibliotecile mici indicele de clasificare 8 (R).

Tiparul executat sub comanda nr. 2.403/530 de
Combinatul Poligrafic Casa Științei „I. V. Stalin”,
București — R.P.R.